

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Liber Sextus. De ejus heroica perfectione, cujus specimina præbuit in
perferendis adversis, & exercendis omnis generis virtutibus, deque raris
gratiis illi à Deo præstitis, non sinè insignibus ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

LIBER VI.
MIRABILIS VITÆ
VENERABILIS VIRGINIS
MARINÆ
DE ESCOBAR.

De ejus heroica perfectione, cujus specimina præbuit in perferendis adversis, & exercendis omnis generis virtutibus, deq; raris gratijs, illi à DEO præstitis, non sine insignibus promissis, concernentibus ipsius obitum.

Initio hujus Historia diximus viam extraordinariam, quæ DEUS duxit Venerabilem Marinam, fuisse ex admirandis combinatam gratijs & favoribus, atq; horrendis tormentis & cruciatibus, unâq; præclarissimis virtutibus, id quod patuit in decursu præcedentium Librorum. In hoc ultimo exponemus ipsius perfectionem, quâ excelluit, in modo patiendi, & exercendis omnis generis virtutibus, prætereaq; extraordinarias gratias, quibus fuit cumulata à DEO.

)(20

CAPUT I.

De tremendis cruciatibus, quos sustinuit, circa extremos vitæ suæ annos, ac de pura intentione, quam in illis habuit.

Duo præcipue complectitur perfectio status, in quo continuè exercetur virtuosa patientia; neq; enim consistit tam in eo, ut tormenta sint multa, varia, terribilia, ac diuturna, quàm, ut modus patiendi sit excellentissimus, cum pura intentione placendi soli DEO, ita ut, qui patitur, non affectet, nec optet,

optet, quantum est in ipso, propria commoda, vel solatia sensibilia, transfundendo totam suam voluntatem in Divinam, quoad omnia, & in omne tempus, quo voluerit, ad mortem usq; cum magna constantia, in illis sufferendis: quanquam etiam multitudo, & gravitas cruciatuum, multum demonstrat perfectionem intentionis, resignationis, & sanctitatis. In utroq; excellit Venerabilis Marina de Escobar, quod ipsa refert, recensendo simul gratias, quas illi DEUS præstabat.

§. I.

IN primis refert, quod contigit An. 1615. hunc in modum: Sunt graves & prorsus extraordinarii dolores, afflictiones, vexationes, & molestiæ, quas patior in corpore, unaq; crudeles angustia interiores animæ, quod DEUS permittit modo adeò subtili, admirabili, & spiritali, ut licet verum sit, me cruciari à diabolo, nesciam tamen explicare causas hujus martyrij, tam corporis, quam animæ: tantum hæcenus me resignabam in Divinam voluntatem, dicebamq; meo DEO: Martyrium patior, mi Domine, & Bonum meum, in obscuritate ac tenebris; ita, ut quasi non videam instrumentum, quod me lancinat, & hoc vehementer affligit, ac dolet, sicuti, si quis vulneretur per prodicionem, & in tenebris. Sufficit mihi tamen, quòd tu hoc videas, ac velis, ut ego id amem, & suscipiam cum gratiarum actione: siquidem nos ex tua admirabili manu, quidquid nobis obveniat, oportet taliter suscipere. Fiat in me voluntas tua.

Interea, dum summis tenerer desiderijs, ut, quidquid paterer, dirigeretur ad majorem gloriam DEI, & obsequium ac beneplacitum ipsius, dixi illi quadam vice: Domine mi, ego vehementer cupio, & ex toto corde meo, omnibusq; viribus meis vellem, ut, quidquid mihi offers afflictionum, dolorum & Crucis, totum tibi summè placeret, cederetq; in tuum obsequium, & gloriam. Hoc est, quod assequi exopto, vellémq; si ita juberet, ut id figere-

tur & imprimeretur in mea anima adeò; ut nunquam immutaretur ista mea voluntas ac desiderium, utq; si serva caroveller, aut peteret aliud, quam hoc, non exaudiretur, nec admitteretur, & pactum istud semper suam vim retineret; ac suum vigorem, ita ut nunquam revocaretur. Audivit DEUS mea dicta & affectum, quo proferebantur, dixitq;: Placet mihi, quòd dicis, Anima; bene est. Ego hinc cepi solatium, & mansi aliquamdiu abrepta: atq; tum converti oculos ad unam partem cubiculi, vidiq; Christum Dominum sedentem in Throno Regio, stipatum multis Angelis, & qui erant viciniore ejus Majestati, tenebant lumina in manibus; Dominus autem breviter scribebat quadam quasi punctuatim, seu arcanis notis, & licet ego ea non viderem, ex ipsius tamen inspiratione, intellexi, qualia essent, quamvis non penitus, sicut statim dicam. Scivi solùm illas arcanas notas seu puncta mystica, concernere id, quòd ego Divinæ Majestati dixeram, de meo desiderio. Verum erat tanta mea admiratio, ac timor, quòd hoc viderem fieri à Domino, ut vix potuerim, vel voluerim illum aspicere, promero pudore & verecundia.

§. II.

Post hoc, exactà integrà sequenti nocte, cum iisdem affectibus, vidi manè, oculis animæ, Christum Dominum, sedentem in eodem Throno & loco, atq; cum eodem comitatu, quo priori vice, & postquam illum vidissem, cum tanta pompa ac Majestate, fui occupata à quodam gravi metu, ac timore, quòd ipsum viderem mihi præsentem. Et quia nesciebam, an, propter meos multos defectus, benedagerem, si annuerem spectando, atq; expendendo mysterio, quòd in me Dominus volebat operari, etiamsi mihi non dixisset quale esset, sed me illuminasset, aliquod esse, ideo recurri ad DEUM per orationem, ut ab ipso peterem in hoc negotio illuminari, inferendo mihi vim, ne adverterem animum ad mysterium, quòd Dominus

Dominus volebat peragere, sed nihil mihi id profuit, quò minus illud viderem, quia hæc erat voluntas Divinæ Majestatis. Vidi itaq; scribentem, cum summa gravitate, & vel imaginabili majestate, non jam punctuatim & arcanis notis, sed literis claris ac legibilibus. Interea etiam vidi commeantes in pavimento quosdam parvos & malitiosos dæmones, qui petulciebant & gesticulabantur, à quibus molestabar, quia perstringebant meos oculos quibusdam quasi fulgetris, quæ turbabant meum visum, & dixi in animo meo: DEUS bone, quomodo isti audent comparere, & hoc facere coram Majestate hujus Domini? atq; Dominus id permittit? Responsum autem mihi fuit, diabolium habere licentiam, pro exercendis illis suis illusionibus ac nequitijs. Sed cum Dominus reduceret manum, quasi scriptà unâ lineâ, inchoaturus aliam, tantus fuit terror, quo sunt percussi diaboli, ut in momento omnes diffugerint. Dominus complevit suam mysticam scriptionem, & intuitus quosdam Angelos, ibi præsentis, nullo verbo ipsis dicto, sed modo quodam gravi, quasi dato illis signo, respiciens me, præcepit illis, ut mihi exponerent, quod ab ipsius Majestate fuerat scriptum. Verum, tanta erat mea consternatio, timor, verecundia, & confusio, ut tremere, nec ipsum auderem aspicere, neq; ad illum convertere oculos; persuadebam autem quasi mihi, illud scriptum, esse aliquam sententiam contra me latam, ut, quæ etiam eam merebar, meis peccatis; & hoc sentiebam ex intimo animo, quod me notabiliter affligebat ac angebat. Ita præterijt nonnihil temporis. Et Dominus tacebat, eratq; quodammodo mihi absconditus: illi verò Sancti Angeli progrediebantur in eo, quod mihi dicebant, cum magna suavitate, non inferentes mihi ullam vim, neq; me affligentes, quoad usq; tandem vicerunt meam debilitatem ac timorem, & proponentes mihi eam scripturam, docuerunt me illam legere. Habebat duas priores lineas, majusculis scriptas literis; reliquas autem, quæ

fuerint tres vel quatuor, minore characterè: Et erant scriptæ in membrana, cujus superficies referebat speciem albæ Atalicæ, ac erat aliquantò major mediâ phylrâ chartæ: sub ultima linea, in illius medio, erat scriptum, *JESUS*; & ad finem ejusdem lineæ: *CHRISTUS*. Quod verò continebat scriptura, erat istud:

Ego Dominus Majestatis ajo, me, cum ista mea creatura desideraverit, ac desideret ex toto suo corde, ac anima, mihi placere, & satisfacere in omnibus, quæ fecerit ac passa fuerit, illi polliceri, pro præmio vitam æternam, & me ipsum.

Legi ac vidi istud scriptum, quod mihi subito abstulerunt, atq; complicuerunt. Et quia eram nonnihil turbata, non vidi, cui fuerit ab Angelis traditum. Deinde redierunt Angeli ad locum, in quo antea fuerant, & Dominus Majestatis inde abiit, illis stipatus, nec ipsum tunc amplius conspexi. Fui autem multum recreata, unâq; sollicita, possè mne, propter meam fragilitatem, servare in mea anima promissum, quo se mihi Dominus obstrinxerat.

Circa hanc pollicitationem, cujus verba non fuisset ausa dicere, neq; scribere, si ego ipsam ad id non adegissem, advertendum est, quòd habeat aliquid specialius, quàm dum universim DEUS promittit omnibus justis, se pro eorum bonis operibus, daturum ipsis vitam æternam; tum propter modum & solennitatem, cum qua fuit peracta; tum ob specialia auxilia, & pignus obtinenda hujus vite beatæ. Facta enim est pro remuneranda generosa intentione, placendi soli DEO, propter ipsummet, cujus intentionis integræ merces non potest esse alia, quam si det se ipsum, quemadmodum hic dicitur.

§. III.

Alia insignior revelatio, de eo, quod patiebatur, quam postea habuit Anno 1623. hoc modo.

IN primis; sumere cibum vel potum; (ad quod me propter meam magnam imbecil-

imbecillitatem compellebant Medici) erat mihi martyrium , quasi gladij flammæ , ustulantis ac vulnerantis totum meum corpus & cor , unâq; patiebar ingentes angustias & afflictionem , ac destituebar omni solatio , & remedio , omnésque res naturales idem in me operabantur , ut etiam applicatio qualiscunq; vel minimi remedij . Corpus meum & omnes illius sensus , ac pars inferior animæ , omnésq; ipsius potentia , sustinebant continuum martyrium , & erant quasi in ardenti igne , simili , meo iudicio , igni Purgatorij : dolores , quos patiebar universum meum corpus , præter ea , quæ dicta sunt , erant intimi , vivacissimi , & intensissimi , qui totum penetrabant , ac lancinabant , abq; ullo levamine . Videbar mihi semper versari in craticula Sancti Laurentij , & in rota , referta novaculis , Sanctæ Catharinæ . Inter hæc martyria tam diuturna , patiebar & illud gravissimum , quod metuerem , ne non essem bene resignata in Divinam voluntatem in his occasionibus , & tantis martyrijs , quorum author & causa principalis erat dæmon , à quo torquebar , permittente id DEO , ad majus bonum meæ animæ ; quamvis diu noctûq; elicerem multos actus resignationis , cum summo & vehementi desiderio , placendi DEO , in patientia , plurisq; facerem meum martyrium , quàm omnes thesauros , & solatia , à DEO condita .

Aliàs , præ acerbitate doloris lamentabar , & subito me invadebant timores , an non aliquantum excessissem in his lamentationibus . Suggestit DEUS meæ memoriæ , verba illa Prophetæ Davidis : *Circumdederunt me dolores mortis , pericula inferni invenerunt me , tribulationem & dolorem inveni , &c.* Et puto , me cum metu iteravisse ista verba , quasi conquerendo . Intuitus est me Dominus , magnopere mihi compatiens , vicésq; meas dolens , & dixit mihi : Anima mea , quid habes ? Conqueraris licet , ne timeas , benefacis ; propterea enim tibi revocavi in memoriam hæc verba , mei Prophetæ , quæ non solum intelliguntur de me , sed etiam

de justis , qui propter me patiuntur . Fui valde animata hoc Divino dicto , & propter vim dolorum , repetebam interdum illa verba , atq; aspiciebam Dominum ; & semel elevavi oculos , ac intuita sum ipsum tenerè , dixiq; illi eadem verba . Et videbatur Dominus tangi mei commiseratione , advertens me pati , dixitq; : Anima mea , quid tibi est ? quid vis ? Hic me habes , hic sum tecum . Ego respondi : Domine mi , nihil volo aliud , quàm te , & te solum , utq; fiat in me tua sancta voluntas . Et quamvis DEUS mihi præstaret istos favores , ita nihilominus patiebar , ac si nihil tale experire . Sed cum essem valde afflictâ , dixit Sanctis Angelis : Liberate istam animam à cruce ; quasi mei miseretur . Et Angeli mihi abstulerunt crucem , caruiq; illâ per unum diem , non sine magno levamine : elapso autem eodie , denuò sum passa , sicut prius .

Tunc mihi dixit meus Sanctus Angelus , quod à dæmone , qui me , ultra viginti annos , fuerat persequutus , modò , quàm sollicitissimè , DEO permittente , dilaniet , quibusdam acutis uncis ferreis , tam properanter , quàm textor celeriter jactat liciatorium , texendo telam . Vidi etiam juxta me , quasdam flammæ ignis , excitati à dæmone , quas mihi ingererat , unde provenerunt calores , quos patior .

Paulò post (in Julio , 1623 .) in alijs cruciatibus mihi videbantur dilacerari viscera , & putabam me comburi : gemebam ob vehementiam dolorum , quibus non eram ferendis , & non sciebam tum , quid me discruciet . Dominus autem mihi ostendit multos diabolos , in specie rabidorum canum , qui latrabant & me invadebant , ut me morderent ; quamvis , dum me tangerent , destituerentur viribus : mordebant nihilominus , quantum sufficiebat , ad me torquendam . Post hæc , ipsos rursùm vidi , aliquantum remotos , quibus erant permixti multi Angeli , qui illos tenebant , & quasi ligabant .

Post hoc , vidi Dominum , inducitur modo , quo ejus Majestas vestiebat in mundo , degeret in mundo , cumq; mihi ostende-

ret pallium, non nihil elevatum, vidi in illo maximas divitias ac thesauros. Et dixit mihi: Anima, aspice, quid mihi dederis, aspice, quomodo me ditaveris. Ego respondi: DEUS mi, & Domine mi, quid ego miserabilis tibi possim dare, cum sim pauperrima? Dominus verò dixit: Omnino, dedisti mihi aliquid de veste, quã ego eram indutus in mundo; atq; illud ipsum, quod ego tibi do, & communico. Ego veni in mundum, induiq; me, vestri causã, molestijs ac doloribus, quorum te reddidi participem; tu verò laborando, mei causã, & patiendo, me ditavisti. Dum pateret hoc tormentum, venit ad me Sanctus Angelus Raphaël, & adhibito rubro quodam liqore, signavit me crucibus, perungens meos oculos, frontem, humeros, pedes ac manus, quã unctiõne fui refocillata, & conquievi modicum, post illum cruciatum.

Alio die, postquam vidissem Christum JESUM, Dominum Nostrum, Crucifixum; mei Domini Angeli me duxerunt ad pedem Crucis, ubi me reperi, quasi affixam Cruci, quam amplectebam, & Dominus elevavit meam animam per semetipsum, in specie suavis, ac bene olentis fumi, ita ut transiret per eundem Dominum, donec perveniret ad cœlestem patriam, & conspectum Beatissimæ Trinitatis, ubi remanet pars superior meæ animæ, remanente hic Domino, atq; ibi me DEUS docuit, ipsam, per Christum Crucifixum, ascendisse ad cœlestem gloriam.

§. IV.

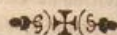
Eodem tempore (8. Aprilis Anno 1623.) *Evolut & ipsa conficere scriptum, correspondens illi scripto Christi Domini, de quo dictum est, quod hunc in modum refert: Dedit mihi DEUS his diebus, vehementissima & insolita desideria, conformandi me in omnibus, quæ facerem ac desiderarem, cum Divina voluntate, adeo ut mihi videar confici, id tam ardentem optando, siamq; impos mei, præ vehementia affectuum;*

dum expono mea desideria Divinæ Majestati, petendo ab illa ac postulando, ut mihi præstet istam gratiam. Inter hæc, quasi mihi met erepta, ex impulsu hujusmodi desiderij, dixi meis Dominis Angelis: Mei Domini, quis ex ipsis scit bene scribere? Respondit celeriter Sanctus Angelus *Parvus*: Ego, Soror, bene scribo; quid tibi vis à me scribi? Sanctus autem Angelus meus Custos dixit quàm gravissimè: Ego, Soror, scribam, dic mihi, quid velis. Cui respondi: Scribat Dominus meus in hunc sensum: Istam esse meam determinatam voluntatem, ut, quod peto à meo Domino, quidquid desideravero, postulavero, & intellexero, id velim cedere ad majorem gloriam Domini DEI nostri, esseq; omnia conformia ipsius Sanctissimæ voluntati. Sanctus Angelus hoc scripsit, dixitq;: Vides hic, Anima, scripturam? nunc illam subscribere. Ego eram ita abrepta à DEO, ut voluerim subscribere, & non potuerim. Sanctus Angelus verò Custos arripuit meos digitos, & jovit me, subscripsiq; optimè: *Indigna ancilla IESU, Marina.* Postea recondidi scriptum intra me. Sed Sanctus Angelus dixit: Expecta, Soror, quia aliquid deest. Quid, Sancte Angele? reposui. Respondit: Subscriptio Domini, ut ipsius Majestas subscribat, quomodo tibi hoc indulgeat, & concedat. Profectò, bene dicit Dominus Angelus, ajebam ego. Feratur igitur, ut illud subscribat. Sanctus Angelus tulit quàm humillimè scriptum ad Divinam Majestatem, & porrexit flexis genibus Domino, qui ita subscripsit: *Christus IESUS.* Ac tum Sanctus Angelus, mihi illud restituit, quod ego intromisi in meam animam, & cor. Vehementer obstupui, quòd Dominus subscripsisset, & confirmavisset meum scriptum.

Post hoc valde timui, considerando tot gratias, mihi à DEO præstitas, adeoq; extraordinarias, ac videndo, quàm parùm cum illis proficiam. Dominus autem me est solatus, dixitq;, nè me affligerem: quòd, sicut dum aliquis adipiscitur thesaurum, illumq; clavi custodit, propter me-

Gggg z tum

tum latronum, ita sanctus timor, qui apud me perpetuò durat, quemq; mihi dat Divina Majestas, sit clavis, quâ occluduntur & servantur gratiæ, mihi ab eadem Majestate præstitæ.

CAPUT II.

Quomodo illi DEUS declaraverit, hunc patientiæ statum, esse perfectiorem præcedente, satisfeceritq; ipsius, ea de re, dubijs.

Non obstantibus dictis, affligebatur ista famula DEI, in hoc suo statu, in quo continuè sustinebat tot morbos, tribus quatuorve rebus, ex quibus illi oriebantur quedam dubia, seu profecta ex amore querela, de DEO; propterea quòd ij cruciatus illam fuerint soliti impedire, ne frequentius cum Divina ipsius Majestate, ut consueverunt, familiariter ageret, nève conversaretur cum proximis, qui adventabant, ad ipsam alloquendam. Et idcirco timebat, ne id totum fieret, propter sua peccata, unâq; metuebat, ne laboretur denuò in alia, ob defectum resignationis ac patientiæ. Sed ad omnia respondit, & plenè illi satisfecit Dominus.

§. I.

Quodam die, inquit, dum essem graviter afflicta, incepti enarrare DEO meas miseras, fragilitates, ac necessitates, quas inter, plurimum de eo querebar, quòd viderem, me plerumq; non posse subito excludere ex animo omnia, quæ non sunt DEUS, & uni ac soli ipsius Majestati adhærere. Licèt enim pars superior semper ab ipso dependeat, cum eòq; sit coniuncta, contemplando illum, oblectando, & amando, non potest tamen omnes in id suas potentias & actiones integrè impendere, sicut priùs, neq; eum sola versari Divina Majestate. Et quia, tot jam annis, DEI, cum mea paupere anima, communicatio, ex mera ejus bonitate, erat tam

continua, tamq; familiaris, non poteram cogitare, aliam esse præcipuam hujus rei causam, quàm meos defectus, miseras, & peccata. Interea mihi dixit Divina Majestas: Amica, parum assequeris, ac parum potes intelligere de meis sublimibus, & incomprehensibilibus judicijs; simulq; gravissimo sui Divini vultus, & oculorum intuitu & motu, indicabat ac significabat id, quod exprimebat verbis, & innuebat meæ animæ. Sed quia ego apprehenderam, quod dixerat, respondi Domino: Verè, mi Domine, firmissimè credo, quod à Tua Majestate dicitur; Sed quis dubitat, quin defectus creaturæ separent animam à suo DEO, ac Domino? Non bene dicis (repositus Divina Majestas) etsi enim univèrsim, ita se res habeat, aliter tamen speciatim accidit in ijs, qui me verè amant: horum enim defectus consumuntur, ac pereunt in igne charitatis & amoris, quo feruntur in DEUM, sicut levis palea posita ante infinitum ignem, remanentq; ex illis, cineres humilitatis, & propriæ cognitionis, quibus conservatur ignis, & prunæ ardentes Divini amoris. Quod si verò existimas, tèq; nunc esse credis, remotiorem à me, quàm in alio statu, propter allegatas rationes; expecta. Et hoc dicto, me rapuit in admirabilem ecstasim, in qua vidi illum Dominum, (qui me taliter alloquebatur, sèq; mihi communicabat) erat Christus JESUS Dominus noster, cum magna majestate, & magnificentia, incinctum circulo, cujus altitudo excedebat latitudinem, eratq; accommodatus

ac adaptatus ipsius personæ. Hic circulus fuit pulcherrimus & lucidissimus, habuitque suos emicantes splendores & radios, quibus erat plenus, directos versus personam Christi Domini. Intrâ eundem circulum, & apud pedes Divinæ Majestatis manebat mea anima, quam permeabant, & penetrabant isti radij, pertingentes suis cuspidibus ad Dominum. Tum mihi dixit: Itâ es mihi vicina, & sic me tibi habes vicinum. Fui propterea vehementer humiliata, obstupefacta ac attonita, & correpta sum desiderio, sciendi, ipsumque interrogandi, quàm fuerit vicina Divinæ Majestati mea pauperçula anima, in statu antecedente, in quo nihil erat aliud, quàm uniones, visiones intellectuales, & ardentes affectus, ut vix posset cuiquam alteri rei esse intenta, quæ non esset DEUS, & amplius DEUS; passiones quòq; animæ videbantur, esse quasi extinctæ ac mortificatæ. Responsum quo Dominus huic interrogationi satisfecit, non fuit aliud, quàm translatio meæ animæ ad quendam amplum & spatiosum campum, ubi non vidi Divinam Majestatem; sed ille campus plenus erat DEO, & in medio ejusdem campi manebat mea anima. Dicitumque mihi est subito: Ita eras conjuncta DEO, in eo statu, de quo quæris: Non est tamen iste status melior & aptior, ut in eo perveniatur ad majora, in quo solus DEUS in creatura operatur, propter meram suam bonitatem, & clementiam, & quia id tali animæ tunc expedit: Sed ille, in quo creatura est quasi derelicta, ac deserta à DEO, tantumque navigat adverso flumine, & invocat DEUM, ac ad eum aspirat, diu noctumque ipsum quærens, sine quiete, sine gaudio, aut solatio, ut anima quodammodo pendeat inter Cælum ac terram, & nec fruatur DEO, quia illum non invenit, neque adesse advertit, quamvis ipsum habeat ac possideat; nec etiam fruatur creaturis, quia illas jam propter DEUM dereliquit, ipsæque eam ultra non fatiant, neque sinum illius replent; ubi nihil aliud est reperire, quàm afflictionem & crucem, ut natura, cum suis doloribus &

passionibus, videatur consurrexisse contra spiritum, ejusque imperium detrectare. Iste est admirabilis status (dixit Dominus) & plurimum disponit, ad assequenda magna dona, accedente meâ gratiâ & auxilio. Quæ enim in eo reperiuntur, non sunt amplius indomitæ passiones animæ, sed meæ permissiones, pro majori ipsius bono, siquidem jam prius transivit illum primum statum subjugationis passionum, ac propriæ voluntatis, seque exercuit in virtutibus, ubi, meâ urendo gratiâ, & favore, se disposuit, ut in ipsa operarer illa mirabilia & specialia, ut sunt meæ visitationes, & uniones, ac oblivio omnium creaturarum, unâ cum cæteris omnibus bonis, quæ consequuntur hunc animæ statum, eiq; sunt adnexa. Atque talis est is, in quo nunc versaris, propter quem tantopere mihi es quæsta, dicendo mihi, te esse perditam, & à me remotissimam. Statim autem, his dictis, Dominus disparuit, neque illum amplius tunc anima vidit, sed mansit plena solatio, & vehementer est mirata, quòd audiret ac intelligeret ea, quæ ipsi Dominus, eo modo, dixerat.

§. II.

Quod attinet ad alteram difficultatem, sic illi satisfecit. Quadam vice, ait, dum paterer gravissimos dolores, incepti mihi ipsi dicere, bene fieri, quòd illos paterer, in pœnam nimirum meorum peccatorum. Superveniente autem acutissimo dolore, incitante me ejus vehementiâ, dixi inadvertenter: Paulatim Domine! Et Divina Majestas me interpellavit, dixitque mihi: Noli id dicere, Amica: nam si ego essem capax doloris, sentirem maximum, ex tui afflictione. Vivo ego! quòd non meminerim tuorum peccatorum. Fabrico autem tibi pretiosam coronam, ut Pater meus recreetur, quotiescunq; te viderit: quod mihi magnum attulit solatium.

Aliâ occasione, dum me dæmon undequaque summè torqueret, omniq; essem destituta solatio, converti me ad DEUM, G ggg 3 statim

statim ac reperi ad itum, dicendo ipsi: Mi Domine & dilecte meæ animæ, dic mihi, per tuam bonitatem: quæ fuit causa hujus tanti mali, quod patior, propterea quòd te à me absentes, & dæmon me ita excruciet? Dic, dilecte mi, quid feci, in quo tibi displicui? Hæc & alia dicebam cum lachrymis & gemitibus, non quòd mihi esset grave pati, amore ipsius; non enim erat; sed dulcissimum & suavissimum: verum dolor ille proveniebat ex ardenti amore, quo erga ipsum ferebatur mea anima, & ex desiderio ei placendi, utq; in me glorificaretur. Ad hæc omnia respondit Divina Majestas id unicum, quod mihi satisfecit: Dic agè, quid feci ego, quando ita fui habitus, sicut scis, ut sustinerem tanta tormenta, & Crucem amore tui?

Aliàs, cum dicerem Domino: DEUS mi, propter quale peccatum meum, me ita affligis? respondit mihi Æternus Pater dicens: Dic tu, Anima, propter qualia peccata afflexerim meum Filium, permiserimq; ut tantopere excrucietur? Respondi: Meus Dominus non habuit peccata, passus est propter mea, & totius mundi. Tu verò, dixit Dominus, non pateris modò propter tua peccata, sed ut manifestetur in te meâ gloria, ac propter majus bonum animæ tuæ, & cæterarum animarum. Dixi illi secundo: Ah! mi Domine, videris à me abhorrere. Dominus autem respondit: Aspice, Anima, aspice me. Et exhibuit mihi suum Divinum pectus atq; cor, intra quod me vidi, dicens mihi: Nunc non poteris dicere, quòd à te abhorream, cum sis in meo corde.

§. III.

TAndem exposui Domino, ultimam meam querelam, de hoc præsentis statu, dicendo ipsi: Mi Domine, ex una parte mihi dicit Tua Majestas, quòd, si alloquerer tales personas, converterentur, vel emendarentur; ex alia verò, me ita affligit, ut illas non possim alloqui, quid est hoc? Respondit mihi Dominus: Modò magis præ oculis habeo tuum majus bo-

num & profectum, quàm proximorum. Tunc misera eorum, qui me volebant alloqui, illi dixi: Cum Tua Majestas non sit acceptatrix personarum, posset omnibus benefacere, quasi dicerem: Benefaciat his, quibuscum mihi esset loquendum, quamvis cum ipsis non loquar. Verum Dominus, qui in omnibus operibus suis est justus & rectus, attendens etiam ad dispositionem, non omnium, sed quorundam, qui me voluissent alloqui, respondit: Ipsi id apud me non promeruerunt, vel se reddiderunt gratiâ meâ indignos: atq; ego nunc tecum sic volo agere. Unde apparet, quanti aestimet DEUS statum patientiæ: siquidem in illo constituit suos servos, quamvis propterea ipsis sit abstinendum ab eo, quod possent prestare proximis, cum eorundem commodo: quod quidem intelligere oportet, illum velle, quando ipse, pro sua infinita sapientia, id sic disponit; non autem dum per nostram indiscretionem, nos reddimus ineptos, pro ejusmodi operibus.

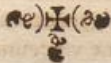
Aliud simile dubium ipsi Dominus eximit, idem aliter concludendo. Dum, inquit, quodam die ponderarem diversas vias, quibus me DEUS ducit, animadverti, quòd, ante viginti quatuor annos, mihi quædam revelaverit futura; ut pestem, quæ grassata est Vallisoleti, sex mensibus antequam ingruisset, unâq; tempus, quo erat desitura; nec non mortem quarundam insignium personarum, ejusdemq; causam, & similia, quæ prædicebam jussu DEI, nunc autem mihi nihil diceret futurum, sed solummodò id, quod hîc & nunc oporteret fieri; incidit mihi cogitatio, cur mecum jam aliter ageret DEUS, vel, erraverimne in prædicendis ijs rebus. Dum hoc animo revolverem, vidi Divinam Majestatem, quodammodo indignabundam, quæ mihi, quasi me redarguendo, dixit: Nunquid' fortè vis investigare occulta iudicia hujus mei facti? Noveris, nunc esse ea tempora, ut, quæ tibi dico & revelo, multa ex illis malè fuerint accepta, atq; etiamnum accipiantur, ideoq; facio, ut contineas, ne quidquam dicas. Intellige verò, te modò esse in sublimiore statu me-

ma, quam unquam fueris, qui, in oculis DEI & hominum Sanctorum ac spirituum id intelligentium, est; *amore mei pati*. Iste est excellentior status, quam dum suscipiuntur misericordiae, & gratiae, vel prophetiae, aut revelationes meae. Cum igitur existas in isto statu, & ego te detineam in hoc lecto patientem, lauda me, ideò, & benedic. *Nihilominus solatus est illam Dominus alià vice, dicendo ipsi, quòd per hunc patientia statum eam etiam perficiat, ut beneficiat alijs: cum enim ipsa illi diceret: Domine, propter mea peccata me detines in lecto jam duodecim annis, sicut ligari solet, & claudi canis venaticus, qui si ejulet, intrat curator canum, & illum flagellat. Mittamus jam ista; dixit Dominus, cum magna gravitate. Ità oportet claudere canes venaticos, ut bene venentur, qui, dum educuntur ad venationem, sunt fideles suis Dominis, feruntque ipsis pradam ad manum. Talem te exhibuisti tu, erga me, quae mihi adduxisti multas Virgines ad Religionem. Sed adverte, dari etiam quasdam aves, quas eorum Domini gestant in manibus, & admovent suo pectori ac fovent, & alunt*

carne cordis, ac deinde dimittunt ad capiendam pradam, quam adferunt suis Dominis, ità tu mecum agis: quia ego te gesto in meis manibus & foveo, ac alo meà carne & corde, tu verò postea bene facis alijs, quos adducis ad meum servitium.

Aliàs (in Decembri Anno 1623.) dixi meo Domino: Videor mihi, mi Domine, jam hìc hærere instar trunci, eò quòd nihil agam boni, & quod cuiquam proficit. Dominus autem mihi respondit: Quomodo hoc dicis? Nónne te perpetuò resignas in meam voluntatem, ac desideras bene omnia facere, quae concernunt meum honorem, sempèrque me invocas & rogas, ut te liberem à doloribus, si est è gloria mea? Cum id facias, quomodo dicis, te esse similem trunco?

Alià vice dixi Domino: Mi DEUS, jam non possum cum ullo loqui, nec scio, quid dicam. Videor mihi quasi extrame esse, neque possum respondere ad interrogata. Tum Dominus: Ne te id reddat folicitam: ego enim loquar, & respondebo pro te.

CAPVT III.

De excellentibus actibus resignationis, in Divinam voluntatem, quos frequentissimè exercebat in suis gravibus doloribus, & quomodo ei DEUS ostenderit, sibi illos valde placere, ipsamque plurimum ijs promereri.

TAntopere DEO placebat resignatio, & conformitas, quae Venemobilis Marina suam voluntatem transfundebat in Divinam, inter suos graves dolores, ut ipsi id persèp manifestaverit varijs obstupescendis vijs: quia se continuè exercebat in eliciendis actibus hujus resignationis, eò quòd vehementer metueret, ne contra illam delinqueret. Atq; hic timor, erat summa ipsius Crux, propter ardens desiderium patiendi, juxta beneplacitum DEI, qui die quodam, dum istos dolores pateretur, illi dixit: Per me ipsum tibi polliceor, propter hanc tuam desideria adimplenda mea voluntatis, quòd te nunquam sim derelicturus, sempèrque, sim tibi adfuturus in tuis tribulationibus.

§. I.

§. I.

Quadam nocte, ait ipsa, dum vehementer affligerer & paterer ingentes dolores, invocans DEUM, habensque animam defixam in ipsius Divina presentia, dixi DEO, ex intimo affectu meae animae. Ah, mi Domine! ah, mi Domine! Non eam intentione, vel desiderio, ut mihi responderet, vel me consolaretur; id enim semper longè est à me, neq; unquam debet optari, siquidem plus valet, estq; aestimabilius pati, quàm deliciarì; & anima, quæ seriò amat Divinam Majestatem, vel desiderat illam amare, non respicit valorem operum, sed solum gustum, & beneplacitum sui DEI, in quo consistit ipsius bonum & felicitas. Postquam illa verba dixissem, Dominus Majestatis mihi respondit, admirabili ac Divino modo: Quid vis, Filia mea? quid vis Filia mea? Considera, quid velis, & dic mihi. Quia mihi erat inexpectatum tale responsum, commovit me ad vehementes & insolitos affectus: Nam ordinariè, accommodans se Dominus meae naturae verecundae ac timidæ, & meae vilitati, rarò me vocat Filiam, sed Amicam, vel Marinam; ideòq; audito nomine Filiae, fui turbata, & expavi. Dum id videret Dominus Majestatis, dixit: Ne timeas: ego enim sum, ego sum tuus Pater, tuus DEUS, ac Dominus: Ne timeas; agnosce me; nonne me novisti? Audiens hoc anima mea, fuit repleta solatio, & ingenti admiratione, amore, ac reverentiâ illius Divinae Majestatis, & magnificentiae, atq; cum omnimoda resignatione in ipsius acceptissimam voluntatem, dixi: Quod volo, Domine misericordiarum, est; ut, quidquid fuero passa, ac tu me volueris pati; ad tuam majorem cedat gloriam & obsequium: utq; in qualibet occasione afflictionis, dolorum, & Crucis, nihil faciam, quod te offendat, ac adversetur tuae gratiosissimae voluntati, hoc volo, & hoc desidero, ac à te peto, & flagito, atq; nihil aliud. Quae verba aliquoties iteravi. Bene est (dixit Dominus) quiesce nunc. Et postquam

apud me aliquamdiu mansisset, consolando me, dum abituriret dixit: Vale. Et ego fui vehementer confortata.

§. II.

Dum aliquando ipsa mecum conferrem, quàm sit bonum, pati pro DEO, quàmq; ego parum fuerim passam, quantacumq; mea esset afflictio spiritus ac desolatio, respectu sensibilibus consolationum Divinae Majestatis, quas percipiebam, quæ desolatio eò usq; jam progressa erat, ut propter illam essem in statu, in quo homo sibi ipsi relinquatur, quemadmodum ait Ludovicus Blosius, dixi Domino: Amem te, Domine, ex toto corde meo, & obruant me afflictiones, ac desolationes, pro tua voluntate. Atq; cum mihi Divina Majestas panderet quaedam secreta, dixi illi: Ego Domine solum volo, ut in me fiat tua voluntas: & scire vellem, quomodo illam quàm perfectissimè debeam implere. Audivit hoc Dominus, & post modicam moram, gravissimo modestissimòq; tono, mihi respondit: Propter hunc actum, & propter id, quod es passa isto octiduo, plurimum profecisti in perfectione ac meritis. Utq; id agnoscas, veni mecum. Sequuta fui Divinam Majestatem, & ducta sum ad quendam locum ac sedem, seu solium caelestis beatitudinis, longè eminentius & sublimius, quàm mihi fuerit aliàs ostensum à Domino. Obstupui valde ipsius sublimitatem & altitudinem: ex eo verò solio, vidi Majestatem Christi Domini, & Sanctissimam ipsius Matrem, ac Apostolos, sicut illos videram tantè ex alio; fuitq; mihi responsum, quòd, sicut multi, qui veniunt ad fontem cum diversis vasis, omnes abeunt contenti, dum habent vasa plena; ita constituti sint Caelites, dum vident Divinam Majestatem, quæ cujuslibet vas replet: nihilominus verum esse, unum parum aquae hausisse ex fonte, eò quòd vas ipsius fuerit exiguum, alium verò multum, eò quòd habuerit vas amplum. Post hoc iussa fui descendere, quod invita feci: Nescio tamen,

cum quali abstractione id faciat Divina Majestas, ut minus sentiat: solum dico, me vidisse locum, & sedem, quam occupabo, si illam, propter mea peccata non perdidero. Et timeo, ne ipsam perdam, quasi mihi non fuisset dictum, ut confiderem, illam a me consequendam, unquam; sine metu spero, futurum, ut eandem obtineam, qui sunt affectus in speciem contrarii, duarum virtutum, quae sibi non repugnant, neque possunt repugnare.

Postridie mane me invisit gloriosus Sanctus Franciscus, & solatus est me, exhibens mihi vulnera suarum manuum, quae de re jam scriptum est, & inter alia verba consolatoria mihi dixit: Propter actum resignationis, quem eliciuisti, & propter id, quod es passa, elapso octiduo, promerita es amplius, quam totam reliquam vitam tuam, utcumque fuerint magnae & insolitae gratiae ac merita, quae toto ipse decursu tibi accumulavisti. Vide, an non sit bonum, pati?

§. III.

ALio anno, in hebdomada sancta, agens cum DEO, vidensque me valde afflictam, ac metuens, ne essem minus patiens, eliciebam multos actus resignationis; offerendo me, ad patiendum, quidquid DEUS vellet, & quocumque; vellet tempore, ipsam etiam totam aeternitate, ac dicebam, etiam si serva caro resisteret, id mihi firmum fixumque; futurum, & subscribendum a me istud animi mei decretum, si esset opus, sanguine cordis mei. Petebam autem hoc tam instanter a Christo Domino, ut Divina ipsius Majestas mihi dixerit: Sit ita. Vocavitque subito unum ex quatuor Angelis hinc praesentibus, dicens illi: Angele mi, veni huc. Accessit sine mora unus ex duobus *Minoribus*, & Divina Majestas scripsit in quadam charta, quasi tres lineas, quam statim convolvit ac dedit Angelo, ut mihi ipsam ferret. Attulit illam, dixitque mihi: Soror lege hoc: Ego ita verecundabar, ac timebam, ut non fuerim ausa attollere oculos, neque legere. Accessit Sanctus me⁹ Angelus Custos, & gravi-

ter mihi dixit: Eja, Soror, quare non legis, quod tibi exhibetur? Elevavi in momento oculos, & representata mihi fuit in ea scriptura Majestas Domini DEI: Licet vero illam non legerim distincte, intelligebam, quid contineret, quod nimirum approbaret illam meam resignationem. Angelus rursus complicuit chartam, quam mihi porrigebat, ego tamen illam nolentem acceptare, sed dicebam, ut traderetur Angelo meo Custodi, quam ipse suscepit, & observavit, sicut solet alia servare.

Alia vice, per idem tempus septimanae Sanctae (Anno 1616.) vehementer desiderabam, resignare me totam in DEI voluntatem, inito cum Divina Majestate pacto & contractu, ut tota essem ipsius, mea anima, vita, corpus, honor, utque; in omnibus, & per omnia exequerer sanctam ejus voluntatem, quacumque; tandem via me duceret, sive ea esset Crucis, afflictionum ac dolorum, sive alia. Atque; hoc solum dicebam cum intensis affectibus, multisque; verbis, significantibus hanc resignationem. Dixi quoque; Domine, opto, ut conficiatur scriptum, ista omnia continens, quod ego subscribam, utque; etiam Tua Majestas illud subscribat. Dominus pro sua magna mansuetudine mihi dixit: Quid dicis? Ita Domine; conficiatur scriptum, ista omnia continens, quae dico. Per me licet, *reposuit Dominus*, die tuo Angelo Custodi, ut id scribat. Ego quamprimum dixi meo Angelo: Domine Angele, audite, quid dicat meus Dominus? Ut mihi conficiat istud scriptum. Tum Angelus dixit: Sit ita. Et acceptis, ad scribendum requisitis, conscripsit omnia, quae ego dicebam, literis aureis & caeruleis, in charta. Scripserat autem, quod me ego resignationem ex toto corde & voluntate, in voluntatem mei DEI, ut Divina Majestas de me, in rebus omnibus, disponeret, juxta suum Divinum gustum, & beneplacitum, usque; ad mortem; ducendo me per viam Crucis, & patientiae, sicut Divina Majestas decerneret; atque; in eundem sensum, multa alia, & ne, si natura aliquomodo resisteret, ulla hujus rei ratio haberetur. His scri-

H hhh

ptis,

ptis, petivi chartam, quam subscripsi tremens, istis verbis: *Marina serva, & ancilla mei Domini JESU Christi.* Ita à me, subscriptam, dedi meo Domino, ut illam & ipse subscriberet, quam ipsius Majestas suscepit, & admirabiliter subscripsit, vidiq; subscriptionem esse hanc: *Is, qui est, Dominus fortis, & potens.* Reddidit mihi Dominus chartam, & ego illam tradidi meo Angelo custodiendam.

Per aliquot dies flagrabat anima mea, quibusdam longè ardentioribus, & vehementiorib⁹ solito, affectibus fidei, amoris, & spei erga meū DEUM ac Dominum, nec non resignationis in omnibus, & per omnia in ipsius Divinam voluntatem, ac diffidentia de me ipsa, repetitis frequenter his quatuor: Domine in te credo, & in te confido, te amo, & in te me resigno. Inter hæc aliquando manè, dum ità esset constituta mea anima, dixi Domino: Mi Domine, & DEUS mi, optarem vehementer, ut hæc prompta voluntas mea, & isti affectus ardentes, quos mihi concedis, stabiliter permanerent in mea anima, nè unquam in illa deficerent, conscribere illos propria manu, & meo caractere, subscribereq; ipsis meum nomen, ut ità fixum, perseveraret in mea anima, quod statuo, nè ab eo unquam possem recedere; atq; idem dicebam istis meis Dominis Angelis. Interea, dum hoc magno ardore dicerem, vidi Majestatem Domini DEI, Sanctissimam Personam Patris, in specie humani corporis. Et dixit mihi Divina Majestas amanter: Noli, Anima, noli te fatigare, in eo faciendo, ut, quod dieis, scribas, neq; enim poteris; & exiens, ex suo Divino pectore, librum, non magnum, eo aperto dixit: Hic, Anima, in isto libro scribes, quod desideras, absq; tua molestia, & utiliùs. Accede huc, Anima, & scribe. Cùm mea anima id audiret dici à Domino, fuit valde turbata, neq; est ausa ullo modo accedere: quia summa erat magnificentia & majestas illius Domini. Dum essem ità turbata, dedissetq; Divina Majestas eum librum mysticum, Sanctis Angelis, ut illum tenerent apertum, expe-

ctando dispositionem animæ, Sanctus meus Angelus Custos, me vehementer urgebat, ut accederem; Sed mea anima magnopere renitebatur. Videns hoc meus Angelus, apprehendit meum brachium, voluitq; ducere meam manum, cui imposuerat calamum. Hoc advertens, incepi celeriter, & cum turbatione dicere: Non, Domine Angele, non, Domine, relinquat me, relinquat me modo: scribam enim postea. Reliquit me Angelus, quia ità illi mandaverat Dominus; deinde vero, postquam modicum quievissem, dixit Domin⁹, accepto libro ex manib⁹ Angelorum, qui illum tenebant, ad suam manum. Accede, mea Anima, accede, cum mea benedictione, & scribe hic, quod vis ac optas, hic enim manebit scriptum in perpetuum, & conservabitur in meo pectore id, quod tu vis. Tunc mea anima accessit, cum magna voluptate ac solatio; scripsitq; illo calamo, quem ei ipsius Angelus dederat, in libro, quem Dominus tenebat in sua manu, literis arcanis, quidquid ipsi dictabant illius affectus, & ad quod ferebatur à suis desiderijs, ac firma voluntate. Deinde, Dominus clausit librum, imposuitq; in suum sacrum Sinum, ac dixit: Nunc, Anima, vale. Hoc modo anima mea fuit delibuta magno solatio, mansitq; in raptu, & unione cum suo DEO. Post hunc raptum, & ad me reverfa, dum considerarem illud mysterium, quod Dominus fuerat operatus in mea anima, dicebam admirabunda: DEUS bone, qualis fuerit Divinus ille, & admirabilis liber, in quo, ex mandato Domini, mea anima scripsit, quod ego tunc non scivi, neq; intellexi. Interea mihi dixit Dominus: Liber iste Divinus & mysticus, qui tibi fuit à me exhibitus, est meæ Sapientia, & refert, ac repræsentat meum Sanctissimum Filium; est ille liber clausus septem sigillis, de quo audiveris dici. Iste est liber mysticus, quem vidisti.

§. IV.

ALià vice me vocavit Dominus de-
mine, dixitq; mihi ejus Majestas Ma-
rina.

rina, accede, quid malles? Ego respondi celeriter, non permittens Dominum complere, quod cæperat dicere: Quod tu uolueris dilecte meæ animæ & Domine mi; nolo quidquam aliud. Dominus respondit: Satis est. Conticui modicum; & statim me inuasit desiderium sciendi, quid Dominus uoluisset dicere, interrogavi que ipsum. Dicat mihi, Tua Majestas, mi Domine, quid uoluerit dicere. Tum Dominus pro sua infinita bonitate: Dicam tibi, cum me non permiseris, finire sermonem. Quid malles, an, ut ego ipse te exercerem tuis doloribus, ac molestijs; an uerò, ut uia naturali, recuperares sanitatem? Ego respondi: Domine mi, malo mortem tubire, à te mihi illatam, quam aliter vivere, uel esse sana. Dominus autem respondit: Bene dixisti, ualde mihi satisfacisti tuo responso. Elicui tum multos actus resignationis, quam feruentissimos potui, in manus Diuinas. Atq; aliquando, dum hos actus elicerem, addidi ex intimo corde: Etiam si patiendum esset in æternum. Et Dominus interrupit meum sermonem, dixitq;: In æternum, non: sed patieris modico tempore, & non amplius.

Alio die (in Januario Anno 1619.) uenerunt ad me Domini mei Angeli, dixeruntq; mihi: Soror nostra, ne contristeris propter id, quod tibi uolumus dicere. Propter quid, mei Domini? respondi ego; dicant mihi, quidquid uolunt. Scias (dixerunt) tibi, quoad uixeris in hoc exilio, non defuturas afflictiones, & quæ patiaris; anima te: ita enim uult DEUS. Ego illis respondi: Domini, ita & ego uolo; ancilla sum Domini; fiat in me sancta ipsius uoluntas: & conata sum me resignare, quantum potui, in uoluntatem Diuinam, cum magno gustu ac promptitudine. Illi responderunt: Hoc à te expectauimus. Postea uidi quandam ueluti laminam auream, & in illa quasi impressum Sacro-Sanctum Nomen JESU Christi Domini nostri, cumq; ipsam magis considerarem, uidi supra esse nomen JESU, infra uerò CHRISTUS, quod Diuinum Nomen paulatim

ad me uidebatur accedere, ac penetrare meam animam & cor, ut uisum fuerit, me intimè pervadere.

Interdum pauperculum corpus meum, & pars inferior animæ, est istar jumenti, quod sub immani pondere oneris corrumpit, & non potest assurgere, neq; suscipere, uel despiciere ad terram, atq; ita confractum & conuassatum, ac naturali quadam obstupefactum hebetudine, perseverat in ea molestia, donec herus adueniat, illudq; euect, ac aliquantum ipsius onus subleuet: ita se habet, suo modo, natura, & pars inferior animæ, atq; corpus oppressum à doloribus, & oneratum suâ gravi cruce, manensq; in quadam magna obscuritate ac derelictione; ut illi Crux, esse uideatur ferus leo, ipsam deglubiturus & consumpturus. Inter has tamen afflictiones, diu noctuq; inuocat DEUM cum resignatione, dicendo illi: Veni mi DEUS, & migremus, quando, & sicut Tu uolueris.

§. V.

Obsignemus hæc supremo resignationis actu, qui summè DEO placet. Postquam, inquit, (in Aprili Anno 1623.) sustinisssem quatrduo uehementissimum martyrium, ac terribiles dolores, ita ut, nec de die, neq; de nocte possem quiescere, neq; cum ullo agere, uidererq; mihi ustulari, & comburi, atq; excoriari, ac pati pœnas Purgatorij; elapso isto quatrduo, aliquantum respiravi, & incepi, cum, quam maximo scivi, fervore, elicere actus amoris DEI, & aliarum uirtutum, dixiq; Diuinæ Majestati: Verè, mi Domine, desidero ex toto corde meo, & anima, non aberrare à tuis ueritatibus, & amare te, toto meo corde, atq; etiam si mihi constaret, quòd me esses damnaturus, & præcipitaturus ad infernum, nihilominus te amarem, seruiremq; tibi omnibus meis uiribus, ideo tantum, quia es, qui es, & propter solam bonitatem tuam, quòdq; infinitè mereris amari, id quod, Domine, dico ex toto corde meo, & affectu. Audiuit Dominus orationes me-

Hhhh 2

as, adeò plenas affectibus, & substitit modicum, aliquantò autem post, dixit Divina Majestas: Profectò anima, actus iste, quem elicuisti, mihi fuit gratissimus, & magni ipsum feci: tu verò multum illo promeruisti, auxistiq; tibi meam gratiam, & quidem tantum, ut unà cum eo, quod hoc quadriduo fuisti passa, id tibi non possit verbis exponi. Ego autem tibi hoc explicabo, per familiarem similitudinem. Si aliquis Pastorculus eveheretur ad dignitatem Regiam, fieretq; Rex; jam scis, quantum discrimen intercederet inter hos duos ipsius status. Multò autem magis tu, spectata in statu animæ ac meritòrum, quem prius habebas, quamvis fuerint maxima differs à te ipsa, considerata, in statu sublimissimo, quem modò habes, post id quod passa es, & post elicitos tuos actus, suntq; merita tua sinè comparatione multò majora. Obstupui magnitudinem bonitatis DEI, qui paulò post mihi dixit: Anima, si essem capax doloris, & compassionis, condolerem & compaterer tibi. Video, te instar Jobi, neq; minus illo, vulneratam. Dico autem tibi verè, quòd sim te exuturus hac veste, quam tibi dedi, dolorum, & afflictionum, & ubi eà fueris exuta, ostendam, qualis sis, pro gloria mea. Atq; subito vilis est me Dominus exuere illà veste, & sic exutam, me sustulit in suas sacratissimas manus, duxitq; me ad cælestem Jerosolymam, ubi mea anima comparuit formosissima, atq; splendidissima. Et ostendit illam Cæli Civibus, ut ipsam viderent, ac admirarentur magnam gratiam, mihi à Divina Majestate præstitam.

Post hoc (Anno 1623.) aliquot inde elapsis diebus, dum vehementer essem afflicta, à continuis doloribus, videbatur mihi mea anima, longè aliter constituta, quàm aliàs consueverit, aliquantum obfcurata, ideòq; dixi meo Domino: Videor mihi, mi DEUS, me ipsam non nòsse, sum valde remota à te, & Tu à me, DEUS mi. Dominus autem mihi dixit: Verè tibi dico, Anima, quòd non recedam à te, quòdque inter tuos dolores tibi adsim: Vidésne

nunc tuam animam, alio modo spirituosissimo, ac sinè figuris? Et ostendit mihi illam Dominus in Cælo splendidissimam, totamq; ardentem amore DEI, instar Seraphini, ac plenam maximà cognitione sui DEI; idq; ad eum modum, ut etiam pars inferior & natura, suo modo, fruere tur illo summo Bono, per brevissimum spatium. Nihilominus, videbar mihi esse quasi mortua, nihilq; utile agere. Et Dominus mihi dixit: Veni huc, Anima. In doloribus tuis, quid facis? Ego respondi: Conor, Domine, me resignare, quantum possum, in tuam Divinam voluntatem. Tum Dominus: Ecce, Anima, propter singulos actus resignationis, tibi augetur tantopere meritum, ut consterneris, si id intelligeres.

§. VI.

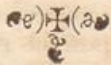
DEniq; postquam alià vice sustinuissem tam diuturnos cruciatus, ut non possem agere cum DEO, sicut eram solita, dixi illi: Domine, nunquid dolores sunt peccata, quòd te in ijs absentes? Respondit: Non sunt peccata, sed virtus, ac fortitudo DEI, & catinus, in quo probatur fides, confidentia, ac resignatio animæ. Atq; non esse tuas imaginationes, ea, quæ in te peraguntur, ex hoc agnosces, quòd illa modò habere non possis, sed quando tibi à me conceduntur.

Aliàs, cum conquererem Domino, eò quòd quærerem sublevationes in afflictionibus, quia mihi dixerat Confessarius, Sanctum Jobum, sedentem in sterquilinis, testà rasisse sua ulcera, carentem ijs solatijs, quæ ego habebam; respondit Dominus: Etiam si te ego non faciam tam sanctam, quàm fuit Job, nonne tamen libenter eris minima scopatrix meæ Domus? addiditq; Dominus, pro meo solatio: Ne cogites, parum esse id, quod pateris hæc quindecim annis, quia spectatà tuà contemplatione, & cæteris circumstantijs, ex plurimum patientibus hoc tempore.

In isto responso significavit Dominus, quòd nos oporteat esse resignatos, quoad

dum Sanctitatis, quem nobis voluerit concedere, sicuti etiam, quoad tempus migrationis, ad fruendum ipso. Atq; in hunc finem: Quadam vice, inquit, cum essem valde debilitata, amplexatus est Dominus, modo spirituali, gratiosissime meam animam, & dixit: Brevi te abducam mecum. Ego illi respondi: Quando Domine? Et Divina Majestas dixit: Quando tu vis, filia, dic, quid vis? significans mihi se

facturum, quod ego vellem. Verum ego illi dixi: Ego nolo, aliud quam ut fiat tua voluntas, mi Domine. Tunc ipse: Hoc mihi placet, & hoc ego expectabam, ut velles; ego enim te praveni, atq; ad id iuvi: quasi diceret, huc, ut eliceres istum actum resignationis, direxi ea, quæ facta sunt.

CAPUT IV.

De magna generositate, quâ recusavit tempore vehementis sitis & anxietatum, solatia sensibilia fontium, & musicæ, quæ quæ ipsi offerebant Angeli, quantumq; hoc placuerit DEO, & quomodo id illi statim rependerit.

Manifestius indicium puræ intentionis, & perfectæ resignationis in patiando, est omnimoda renunciatio solatiorum, & gratiarum sensibilibus, etiamsi offerantur ab Angelis, ipsiq; DEO, dum sumus prompti, amore ipsius bibere purum calicem Passionis, quo anima magis disponitur ad suscipiendas similes gratias, sicut accidit Venembili Marinarum, & ipsa refert hunc in modum:

§. I.

Pridem proposueram, quantum est in me, non admittere favorem aut consolationem, seu temporalem, seu spirituales, in hac vita, sed committere me semper manibus DEI, ut Divina Majestas de me faceret, quod magis cederet in ipsius honorem, semperq; esse subiecta & subdita Divinæ dispositioni. Inivi specialiter cum DEO quendam contractum & pactum, quamvis Divina Majestas illud non acceptaverit, non assentiendo mihi, neq; dissentiendo, petens, ut dignaretur in hac vita abstinere à favoribus, & gratijs,

quas mihi solet præstare, & quæ me magnopere consolantur in afflictionibus. Unum est, quod isti mei Domini Sancti quatuor Angeli confveverint me, in meis doloribus & afflictionibus, recreare s'vavissimâ musicâ cælesti, adhibitis instrumentis musicis, & concinendo Divinas laudes. Alterum est; quod, quando vehementer sitio, ijdem mei Domini mihi soleant adferre quandam mysticam aquam, quâ non solum extingvunt meam sitim corporis, sed & mea anima recreatur. Dum igitur, in festo Sanctæ Magdalenæ, agerem cum DEO more solito, in meo cubiculo, & lecto, audivi strepitum s'vavem & jucundum, quasi delicati & s'vavis venti; verti caput ad unam partem cubiculi, sursum versus respiciens, & vidi quasdam lingvas, quasi igneas, valde ardentes: videbantur esse aureæ, fuerintq; circiter duodecim vel tredecim, itâ resplendentes, sicut splendet ferrum ignitum, quando extrahitur ex ustrina. Inceperunt subito isti mei Domini Angeli, eleganter induti veste viridi, & festivè exornati cantare, & personare omnes simul insolitâ melodiâ, ac musicâ perfectissimâ, multis instrumentis musicis, omni-

H hhh 3

um

um vocum, tam suaviter, ut abriperent animam, fuissēq; sine dubio tum extincta, & expiravissē, si DEUS aliter non disposuisset. Canebant Divinas laudes, & specialiter quendam cantum, quem cecinerunt die Purificatæ Beatissimæ Virginis, *cujus est facta mentio in secundo libro.*

Vidi tum Personam Spiritus Sancti magna Majestate conspicuam, non clarè ac distinctè, sed quasi sub aliquo velo, vel nubecula, atq; ut mihi videtur, in figura & speciei Columbæ. Est ineffabilis & incredibilis Potentia ac Majestas, cum qua iste Dominus veniebat, ut, licet esset tectus, & coopertus velo, bene adverteretur, esse DEUS ac Dominus universalis Cælorum ac terræ. Postquam cessaverunt cantare Sancti Angeli, quorum musica duraverit diutiùs, quàm horæ quadrante, Divin⁹ Spiritus, DEUS ac Dominus noster, cum magna Majestate, suavitate ac affabilitate, directo suo sermone ad Sanctos Angelos, dixit ipsis: Multum me recreavistis vestrà musicâ, & laudibus, quas mihi concinuitis, semp̄q; mihi placebit, si istam creaturam fueritis solati, & exhilaraveritis in ipsius doloribus ac afflictionibus, vestrà musicâ, canendo ipsi id, quod modò cecinistis, & alia, quæ vobis videbuntur canenda, eodēq; modo, si illi succurreritis solatio aquæ, quemadmodum consuevistis: etiamsi enim illa renuntiaverit, amore mei, istis solatijs ac fomentis, tamen, ideo quòd ipsis renuntiaverit, ego deinceps volo, ut in dictis occasionibus illi subveniatis, eam sublevertis, & confortetis. Dum hoc audiret, mea anima exarsit amore hujus Domini, tam liberalis erga suas creaturas.

§. II.

AD hoc confirmandum, quadam vice (in Augusto, Anno 1614.) dum vehementer sitirem; quia recusabam suscipere aquam, mihi à Sanctis Angelis oblatam, vidi unum ex quatuor prodeuntem in medium qui canebat suavissimè, quasi voce discantificâ, ut me mihi eripuerit:

alter sequebatur, ferens pelvim, instar patetæ marmoreæ, cum suo scypho superposito, pleno aquâ bulliente, quam mihi dedit bibendam. Quando mihi fui reddita, puduit me, bibisse, & dolebam ob factum Angelorum, sed ipsi mihi dixerunt: Nè te affligas, quia DEUS id fieri voluit, nobisq; mandavit. *Unde apparet amabili providentia DEI, in consolanda ea, qua se mortificabat, præbendq; potu illi, quæ ipsum, propter evitandum solatium, recusabat.*

Verùm aliquando non nihil excessit in hac pertinacia, non acceptandi hujus solatij, quia postquam aliquot diebus fuisset valde excruciatu à siti. Comparuit mihi, inquit, ingens crater, quasi crystallinus, elegantissimus: ego illum rejiciebam, metuens ne esset imaginatio, orta ex mea siti. Hoc duravit triduo. Postea vidi Sanctum quendam Angelum, tenentem in manibus illum craterem plenum aquâ, qui mihi dixit: Venio nomine DEI, ut tibi præbeam hoc levamen, siquidem valde vexaris siti. Respondi illi: Sancte Angèle, jam inivi pactum cum DEO, quòd nolum hinc ista solatia; & sic ipsum reliqui, ac recurri ad DEUM. Angelus me expectavit, & ego non redij ad illum. Deinde adverti, quòd permisisset cadere craterem ad terram, & aquam effundi hauri. Aliquantò post mihi dixit: Quid debeo, nomine tuo, respondere DEO, qui me misit? Dixi illi: Age DEO magnas gratias pro favore, quem mihi volebat exhibere: quòd autem illum non acceptaverim, non feci, quasi mihi displicerit, sed quia mihi metuebam. Reversa sum ad DEUM, qui mihi dixit: Verum est, te mihi placere in eo, quòd ita facis, sive acceptes favores, sive illos refugias: sed hac vice vehementer offendisti Angelum; deprecare illi culpam, & dic ipsi, ut tibi dicat, quid à te velit fieri, ut satisfacias, pro tuo defectu. Feci id, & ille mihi dixit: Quod volo, est: nunquam amplius hoc modo agas cum Angelis DEI: quia nec DEUS, neq; Cœlestarius tibi dicunt, ut non acceptes, quod tibi ab illis datur.

§. III.

Admirabilior fuit sequens visio. Dum inquit, aliâ vice graviter exerucierer doloribus, & magna ariditate, exhibuit mihi Dominus fontem pulcherrimum, & maximum, plenum aquâ clarissimâ, & crystallinâ. Fons, in quo colligebatur hæc aqua, erat constructus ex pellucidissima & pretiosissima crystallo, admirabiliter elaboratus, instar parvæ cisternæ, erâtq; supernè valde latus, instar pateræ pulcherrimæ, & elegantissimè fabricatæ. Proposito mihi isto fonte, dixit Dominus: Vexaris siti, Amica mea; accede, & bibe ex hoc fonte, quem tibi offero: refrigerabitq; sitim & ardorem, quem pateris. Dum hoc audirem, fui attonita, dicens intra me: DEUS bone, nollem, ut huic meæ molestiæ ac siti, quam patior, admisceretur aliquid meæ indigentæ ac passionis! (quasi dicerem: ne sit visio istius fontis aliqua imaginatio, quemadmodum sibi solent imaginari fontem infirmi sitientes) Nihil volo, Domine, aliud, quàm tolerare meam Crucem amore tui, nihil volo. Dominus ad id, quod versabam in corde meo, respondit: Ne metuas, Amica, quia quæ vidisti & audivisti, non sunt effectus tuæ indigentæ, sicut tu cogitas, sed sunt opera mea & misericordiæ meæ. Accede nunc, & bibe ex fonte, quem tibi offero; requiesce & mitiga tuum ardorem, ac noli metuere. Ego illi respondi: Ut res habeat, mi Domine, nihil nunc volo solatij, & favoris, quem mihi præstas, sed pati amore tui. Tunc Dominus mihi denuò dixit: Accede ad fontem, quem tibi offero, Amica, & fac meam voluntatem. Cum audivissem hoc verbum: Fac meam voluntatem; excitavit in mea anima affectum extraordinarium Obedientiæ; & sicut, qui evigilat ex somno, cum vehementi apprehensione alicujus rei celeriter peragenda, expergefata fui ex illo meo raptu, vertiq; me quam citissimè, modo quodam spirituali, & cucurri ad amplectendum fontem, ex quo me Dominus

jusserat bibere, ac vidi crystallum, transmutatam & conversam in purissimum & splendidissimum aurum, elaboratum & exornatum, elegantia cælesti ac Divinâ, & habente nescio quid Divinum, ut recrearet, atq; consolaretur animam, illiq; satisfaceret: abstulitq; & mitigavit ardorem, ac sitim, quam patiebatur natura, ita ut mihi non esset opus aquam haurire, contentam in fonte, quam etiam non hausit. Et postquam essem reversa ad DEUM, cum affectu admirationis, ob ista ipsius opera, ita ut non possem proferre ullum, verbum, dixit mihi Divina Majestas: Amica, fons tibi est conversus in aurum, qui prius fuerat ex alia viliori materia, ut ex hoc mysterio intelligas, quòd tantò fuerit majus, atq; exaggeratius beneplacitum meum, & obsequium mihi à te præstitum, dum maluisti tolerare Crucem tui doloris & afflictionis, quàm te recreare solatio, quod tibi offerebam; quanto magis differt aurum purissimum ac pretiosissimum, ab alia materia viliori, & communiori, illamq; excellit.

Hoc audito fuit mea anima repleta solatio, & egi illi magnas gratias, pro ipsius operibus & misericordijs.

In confirmationem hujus rei scripsit hæc verba:

Vivo in Cruce, sed non desidero, neq; peto illâ carere. Atq; si Dominus mihi offert (ut facit pro sua bonitate) solatia & levamina, dico illi ex corde: Non, non, Domine, differamus id modò, ad aliud tempus, si tibi placet. Quamvis Dominus, cum hoc bis fecissem, duabus occasionibus, quas mihi obtulit, quodam vespere, aliquid mihi tunc concedens, postea noctu, nihil minùs cogitanti dixerit: Promitto tibi, quòd tibi septuplum sim repensurus pro eo, quo sponte neglexisti frui, propter me.

§. IV.

DUm aliâ nocte (in Junio A. 1616.) paterer ingentes anxietates, ut non possem dormire, converti oculos ad meos

Domi-

Dominos quatuor Angelos, & vidi illos festivè vestitos, exhibentes excellentiam suarum naturarum ac virtutum, in suis elegantibus vestimentis. Videntes me ipsi ità afflicta, accesserunt ad meum lectum, ut me consolarentur, & alloquerentur: atq; sublatis in cælum oculis, subitoq; demissis, mihi dixerunt & significaverunt omnes molestias, afflictiones, tormenta, & martyria, quæ perferuntur in hac vita, propter DEUM, esse tam brevia ac momentanea, si conferantur cum bonis alterius vitæ, ac æternitate DEI, quàm est sublatio oculorum in Cælum, eorumque demissio. Dominus autem peculiariter me illuminavit, ut hanc veritatem clarissimè agnoscerem, qualis est in se, ità ut nullum mihi de ea remaneret dubium. Atq; ad istud propositum, Sancti Angeli mihi dixerunt quædam alia. Post hoc valde obfirmatè: Jam satis, Soror (dixerunt) es fatigata, & afflicta; absq; ulla oppositione, veni nobiscum. Vidi statim intrantes meum cubiculum, plurimos Angelos DEI; quorum alij habebant ramos in manibus, alij instrumenta musica, & magnum numerum Beatarum Virginum, quæ omnes erant eleganter exornatæ, & formosissimæ. Affecit meam animam magno solatio, & gaudio, tam sancta societas. Fui ducta à Sanctis Angelis & Virginibus, ad quendam lenem defluxum magni fluvij, qui mihi videbatur fuisse hujus Civitatis, pontem versùs, ubi supra aquas, in quodam quasi curru triumphali, omnes vehebamur, & aquæ fuerunt profundæ, ascendebantq; usq; ad currum. Ibi inceperunt resonare instrumenta, & concini laudes DEI, ac Sanctissimæ ipsius Matris, pulcherrimâ melodiâ cælesti: specialiter verò cantabant Angeli hymnos, & versus, qui exprimebant magnam gratiam, quam fecit mundo DEUS, suo in illum adventu, ac magna bona, & gratias, quas consequuti sumus homines, ex tanta misericordia. Hoc diu duravit, & musica modicum fuit intermissa. Tum quidam Angelus DEI, qui regebat illam felicitatem & beatam Societatem, dixit altâ voce:

Progrediamur; descendimus secundo fluvio procul; ità ut jam progressi fuerimus ultra terminos hujus Urbis, atq; ut mihi videtur, ad ingens quoddam mare aquarum, quæ pertingebant usq; ad Cælum; cujus una porta fuit aperta, & ingressi sunt Sancti Angeli ac Sanctæ Virgines, unaque ego. Duxerunt me procul intrò, donec me collocarent ad pedes Christi JESU Domini Nostri, qui me suscepit valde affabiliter ac amanter, & salutavit; atq; postquam me secum univisset, & introduxisset in suum Divinum Esse, paulò post me reperi in meo angulo.

Aliâ vice, cùm me sentirem vehementer affligi ac vexari à siti, non advertens, quid dicerem, dixi istis Sanctis Angelis: Quisquis possit bibere ex fonte, qui est in tali loco (erat in quodam loco vicino Civitati Roderici, ubi fui educata puella, quem mihi pridie revocaverat in memoriam, quidam vir Nobilis, mecum locutus) Angeli mihi dixerunt: Nos te ducemus. Et subito me inceperunt ducere viâ jucundissimâ, juxta litus cujusdam fluvij, quod utrinq; erat constitum pulchris arboribus. Derepente conspexi, se advolentem grandem globum igneum, qui mihi inculsit ingentem timorem. Dixerunt autem mihi Angeli: Noli timere, neq; enim habes, quod timeas: Et postquam mihi appropinquavisset, vidi advenientem Christum Dominum. Angeli me constituerunt prope fontem, & inceperunt edere dulcem musicam, quâ durante venerunt quatuor sancta animalia, instar candidorum & pulcherrimorum Agnorum, qui procubuerunt ad pedes Angelorum, quasi dormientes ad sonum musicæ; fuitq; mihi dictum, per eos representari, quatuor Sanctos Eremitas, magnæ contemplationis, qui vixerunt in desertis, Sanctum Paulum primum Eremitam, Sanctum Antonium, Sanctum Hilarionem, & Sanctum Arsenium. Ego bibi, quoad sedarem meam finit. Et finitâ musicâ, fui reducta ad meum angulum: quia id totum contigit in itinere.

CAPUT

CAPVT V.

De quibusdam mysticis convivijs, & specialibus
musicis Angelorum, quibus illam DEUS est solatus, & remuneratus
ejus voluntatem, quâ hujusmodi favores, quantum erat
in ipsa, recusabat acceptare, quando fitiebat
& angebatur.

§. I.

Nova patrabat mimcula DE-
US, ut magis recrearet, tam
libenter, amore ipsius, recu-
santem ista sensibilia sola-
tia. Dum, inquit, ali-
quando manē esse valde afflicta, & ve-
hementer vexarer siti, voluerunt me con-
solari Angeli, oblato mihi potu, sicut alijs
solent. Ego abnuī, dicens, me nolle ista
solatia in hac vita, sed differre illa, donec
migrarem ex hoc exilio. Tunc mihi lo-
quutus est Christus Dominus, dicens: Pol-
liceor tibi, Filia mea, me tibi, quia te pri-
vavisti hoc solatio, daturum aquam vi-
vam, quæ tibi auferet omnem sitim; &
paulo post addidit: Est nihilominus mea
voluntas, ut absq; contradictione suscipi-
as levamen, quod tibi volo præbere. Tum
vidi Christum Dominum stipatum mul-
tis Angelis, assidentem mensæ mediocri,
magis longæ quàm latæ, in qua erat panis
candidissimus, quasi Panis cælestis, & in-
gens scutella, quæ videbatur esse ex pre-
tiosissima crystallo, in qua erant septem
fructus pulcherrimi, singuli diversi colo-
ris, cærulei, albi, rubri, aurei, ut hac varie-
tate recrearent oculos. Erat ibi etiam
quædam pelvis, instar magnæ pateræ, ple-
na aquâ, superposita columellæ aureæ, &
in alia pretiosissima patina, erat Agnellus
assus. Aspexit Christus Dominus Ange-
los, qui ipsum statim intellexerunt, & col-
locaverunt me ad eandem mensam in al-
tera parte, è regione Christi Domini, qui
sedebat ad ejus medium. Deinde Divi-

na Majestas fregit particulam illius Divi-
ni Panis, quam posuit ante me in mensa,
dicens ut ipsam sumerem, eò quòd ille
Panis allaturus esset vigorem, robur, sola-
tium, & levamen meæ animæ, unaq; vi-
res corpori. Ego hærebam, contemplans
Panem. Et accedentes ad me Sancti qua-
tuor Angeli, mihi dixerunt: Soror, comē-
de, quia ita vult Dominus. Hoc audito,
accepi illum, & comedi, non quidem ma-
stificando, sicut hic comeditur, sed spiritu-
aliter ac mysticè: & postquam ipsum sum-
psissem, sensi effectus in mea anima & cor-
pore, de quibus Dominus dixerat. Vi-
sumq; mihi fuit, tantum Panis manere in
mensa, quantum fuerat antea. Postea
dedit Dominus signum Angelis, & admo-
verunt ad me scutellam cum septem fru-
ctibus, qui magnitudine adæquabant par-
va poma, & comedi unum, videbãq; mi-
hi in eo uno, sumere virtutem omnium
septem. Sapor tam Panis, quàm fructus
erat cælestis. Verùm ad hoc non tan-
topere attendebam, eò quòd ibi valde ve-
vecundarer, & cor esset intentum myste-
rio ejus rei, quàm videbam. Postea at-
tulerunt pelvim cum aqua, & dederunt
mihi potum, quo magis fui recreata. Atq;
tunc me reclinavi, demisso capite super
mensam, & Dominus dixit Angelis, ut me
finerent dormire eo somno, & non exci-
tarent, quòdq; post istum somnum, essem
habitura alium naturalem. Adverti Do-
minum imposuisse suam sacratissimam
Manum meo capiti, quam super illud te-
nuit, quamdiu duravit iste mysticus so-
mnus, in quo mihi aperuit significationem
I iii hujus

hujus cælestis convivij, dicendo: Ille Agnus assus, qui ibi erat, significat Agnum DEI, qui est in Cruce mortuus pro salute hominum, profuso suo sanguine pro omnium peccatis, propter cuius merita, illis conferuntur omnes virtutes, gratiæ, indulgentiæ, dona ac bona cælestia: septem fructus in scutella, sunt septem vices, quibus idem Agnus fudit sanguinem pro vobis, & septem Sacramenta, per quæ applicantur ipsius merita, & gratia, quam per ea obtinuit: Panis candidus est figura Sanctissimi Sacramenti Altaris, quod est vita & sustentatio vestra. Post hæc audita & intellecta, cessavit ille modus somni spiritualis, & incepit naturalis, ac tum verè dormivi.

§. II.

Admirabili fuit sequens convivium: Cum unâ ex his noctibus essem vehementer afflicta à doloribus ac siti (in Julio A. 1615.) venerunt ad me isti mei Domini Sancti Angeli, dixeruntq; mihi: Soror nostra veni huc, vocat enim te Dominus. Post aliquas meas tergiversationes solitas, me duxerunt ad quandam amœnissimum hortum, ubi erant plurimæ arbores, fontes, & vasta flumina. In ejus medio fuit cænaculum, & in illo Thronus, insistens substrato gradui, ubi considebat Majestas Christi JESU, qui est unicum Bonum nostrum: ibi me collocaverunt supra illum gradum, attuleruntq; mihi multos fructus horti, & unam elegantissimam pelvim, cum aqua limpidissima: omnia posuerunt ante me. Fructus tantum tetigi manu, quamvis illos non gustaverim: ex aqua tamen pelvis bibi, quantum suffecit ad sedandam sitim. Mei quatuor Domini Angeli inceperunt canere, præfente Domino, & alijs multis Beatis Spiritibus, qui ibi erant, non omnes simul, sed singuli seorsim: incepit enim *Minor*, & cecinit cantum, seu hymnum in laudem Divinæ Majestatis, ejusdemq; Bonitatis ac Misericordiæ, propter illam, quam exhibuit peccatoribus, ignoscendo ipsis eorum

peccata, & adducendo illos ad cognitionem priorum errorum, ac deinde ad suam gloriam, constituto ipsorum capite, Sancto Rege Davide, qui aderat præfens, canente eodem Angelo, de agnitione commissi peccati, quam ipsi DEUS dederat per Prophetam Nathan. Quo cantu finito assurrexit Sanctus Rex David, deponensq; suam Coronam, prostravit se ad pedes Domini, penes quos illam collocavit, laudavitq; ipsum ac benedixit, propter magnam gratiam, quam ei præstiterat. Deinde secundus Angelus incepit decantare laudes DEI, & cecinit hymnum, seu cantum, benedicens Divinam Majestatem, propter gratiam præstitam Sancto Jobo (& alijs Sanctis Justis) quòd illum ad se duxerit, viâ tam extraordinariâ afflictionum, & Crucis. Atq; eo cantu finito, surrexit Sanctus Jobus, qui aderat, & provolutus ad pedes Domini, ipsum laudavit, ac benedixit, propter eandem misericordiam & gratiam, sibi exhibitam. Tertius Angelus prosequutus est musicam, & cantavit hymnum, seu canticum, laudans ac benedicens DEUM, propter gratias mihi collatas, jam inde ab infantia mea, ducendo me viâ extraordinariâ liberando à tot periculis, & cumulando tot gratijs. Deinde fui ducta ad pedes Domini, ubi illum laudavi, & benedixi, propter omnes ipsius misericordias. Tandem quartus Angelus, qui fuit Sanctus Raphael, incepit suum Cantum, in laudem Divinæ Bonitatis & Misericordiæ, quam mihi Dominus exhibuerat, & nunc exhibebat, præstando mihi tam inusitatas gratias. Tum Dominus surrexit ex suo Throno, & ivit ad vicinum altare, ubi accipiens hostiam, qualis ordinariè porrigitur communicantibus, me communicavit spiritualiter. Sensi admirabiles effectus, quales experiri soleo, dum sumo epulum Eucharisticum. Deinde mihi Dominus impertitus est suam benedictionem, & accipiens quoddam quasi aspergillum, me aspersit sanguine, cujus multæ guttæ inciderunt in meofaciem. Quando autem me incepit aspergere, præfentes Angeli, qui erant multi,

se pro-

se prostraverunt humi coram Domino, cum magna reverentia, & Dominus me replevit fructibus suæ Passionis ac Mortis, per istum sacrum rorem. Post hoc fui modicum mihi erepta, ac deinde ad me reversa, reperi me in meo angulo.

§. III.

Vexata à siti, dixi in animo meo: Satio. Intellexerunt id mei Sancti Angeli, ac dixerunt: Nos tibi dabimus potum, si vis: statimque me deduxerunt ad pedem cuiusdam optimi fontis. Habebat is supernè unum solum canalem, ad quem ascendebatur per amplos gradus, qui paulatim arctabantur, donec sursum ad ipsum perveniretur, adeo ut esset locus angustus, ubi erat canalis, ex quo prodibat copiosa aqua, quæ effundebatur abundanter per gradus deorsum, adeo ut inferius fieret, ac oriretur fluvius, circa quem erant spatiosa utrinque ripæ, & in illis multi Angeli DEI. Collocaverunt me mei Domini, ad pedem fontis, & paulatim adduxerunt sursum ad canalem, ubi me reliquerunt solum. Ego propterea fui non nihil afflicta; aqua autem influebat in meum os, quamvis non biberim: circumspexi quaquaversum, & vidi meos Dominos inferius, apud ultimos gradus: dixerunt mihi, ne affligerer, ac tandem me deduxerunt inde, & progressa sum cum illis, ad ripam fluvij, qui, ut dixi, oriebatur ex hoc fonte. Ibi vidi Divinam Majestatem, in altera parte ripæ. Dominus me invitavit, ut transirem eò, ubi ipse erat, dicens: Veni ad me. Vehementer desiderabam transire, & dicebam: Domine, non possum, quia fluvius intercedit. Dominus autem dixit: Ne timeas, veni ad me. Ego incepti ambulare per fluvium, acsi calcarem terram, & perveni ad Dominum. Divina Majestas me suscepit hilariter, & iussit me confidere, dicendo: Sede, quia venis defatigata. Ego statim confedi apud pedes Domini, non cum timore & verecundia, sicut soleo, sed aliquantò liberius; quod, nescio, quâ ratione fecerim. Ibi mihi dixit Dominus, quòd

me esset refocillaturus, & subiecit: Ades fatigata & afflicta Soror, accipe: deditque mihi Divina Majestas quiddam comedendum; quid autem fuerit, ignoro: solum, scio, fuisse rem mirabilem, & valde dulcem ac svavem, & pretiosam, quam ego tantum mysticè adnotavi ori. Postea mihi dixit Dominus: Sume, & bibe; acceptoque pretioso scypho aureo, ex manu unius Angeli, pleno aquâ, porrexit mihi illum Divina Majestas suâ manu (erat scyphus elaboratus ad eum modum, quo hic conficiunt scyphos argenteos) suscepi scyphum aquæ ex manu Domini, & ebibi totam aquam, quæ in eo fuerat; reddidi ipsi scyphum vacuum, quem suscepit ex mea manu, ut nunc consternata non cessem stupere benignitatem Domini, & meam audaciam. Postquam suscepisset Dominus scyphum, tradidissetque illum Angelo, extendit ejus Majestas longum quoddam linteum instar mantilis, quod habebat, & retinens unam ipsius extremitatem, iniecit illud in meum sinum, ut me eo abstergerem. Tanta enim fuit infinita bonitas Domini, ejusdemque misericordia, & comitas, quâ mecum egit. Post hoc vidi, istos meos Dominos advenientes: quia mihi antè disparuerant. Atque tum incepti me quasi componere, & erubescere, sicut aliàs consuevi, coram Domino, qui me rapuit in ecstasim. Reddita sum mihi, reperiique me in meo angulo.

§. IV.

Aliàs in festo Beatissimæ Virginis, expectantis partum; vidi duos Angelos DEI, ingredientes meum cubiculum. Ambo ferebant in manibus calathum seu corbiculum gratiosissimum, plenum diversis fructibus, & rosis, floribus, & folijs virentibus. Fui turbata, & confugi ad DEUM, avertens ab illis oculos: sed ipsi appropinquantes ad me, dixerunt mihi: Soror nostra; ne nos averferis, neque turberis. Suscipe hos donum, & corbiculum fructuum, quem tibi ferimus, nomine DEIPARÆ, Dominæ nostræ, adferet enim ma-

gnum levamen tam naturæ tuæ debilitatæ, quàm animæ: hîc illum trademus Sancto Angelo tuo Custodi, ut ipsum tibi servet, & subveniat tibi suo tempore, quando eo indigebis. Videbantur mihi esse in corbiculo fructus, instar prunorum, quæ dicuntur monastica, præterquam quod fuerint valde rubra, & gratiosa; præterea instar prunorum, quæ vocantur rosea, amœni coloris; & prunorum Sancti Michaelis, quæ habebant maculas variorum colorum. Angeli, non expectato ulteriore meo responso, exposuerunt illos fructus ad pallium mei Sancti Angeli, & retinuerunt corbiculum, quem posuerunt sub brachium, ut illum auferrent. Quando vidi auferentes corbiculum, re verâ ægrè id tuli, voluissimq; , ut ipsum mihi reliquissent, erat enim gratiosissimus, & non potui satiari ipsius aspectu, ac dixi: Domini Angeli, relinquunt corbiculum. Nam profectò etiam hîc, quando aliqua illustris persona mittit quoddam munus, solet relinquere scutellam, in qua ab ea mittitur; quantò magis id oportet facere Matrem DEI, cum sit tanta Domina. Illi tergiversati sunt, dicendo: Non habemus facultatem, illum relinquendi: fecimus, quod eramus iussi. Hoc dicto mihi valedixerunt, & abiverunt. Post duas horas iterum sunt reversi eidem Sancti Angeli, & attulerunt quoddam pretiosissimum crystallinum vas, habens duas ansas, exornatum auro, plenum aquâ, capiens tres circiter mensuras, & dixerunt mihi: Soror, Mater DEI tibi mittit hoc vas aquæ, ut tuus Sanctus Angelus te inde potet, ubi tibi dederit comedendos fructus. Conspecto vase, dixi intra me: Modò non auferent Sancti Angeli vas, quia meus Sanctus Angelus non habebit, quò effundat aquâ: atq; ita factum est, quia accepit vas, ac retinuit. Et postquam hoc dixissem, discesserunt à me Sancti Angeli, ego verò egi gratias meæ Dominæ pro beneficio, & tanto favore, quem mihi ipsius Majestas præstiterat. Quadam autem occasione, dum essem vehementer debilis, meus Sanctus Angelus Custos, mihi dedit ex illis fructi-

bus, & tres haustus aquæ: atq; sic fuit magno opere refocillata natura, quia intra viginti quatuor horas nihil sumperam. In anima quoq; percepi magnum solatium. Etiam aliàs, quando eram debilis, ac patiebar defectum virium, adfuit mihi Sanctus Angelus, ut me eodem remedio confortaret.

§. V.

Alijs vicibus illam absq; epulis recreaverunt Angeli, quibusdam canonicis, quas coram ipsa concinebant celesti harmoniâ. Quadam nocte, ait, patiebar gravissimos dolores à diabolis, qui sex circiter horis duraverunt, vehementer me debilitantes. Verùm Dominus me in illis esse solatus; ostendendo mihi locum Beatusdinis, ad quem eram perventura, sicut frequenter faciebat. Et post tres horas dolorum, mihi revocavit in memoriâ, quod fecerat Sancto Francisco infirmo, submitendo Angelos, qui ipsum recrearent musicâ, dum nihil minus cogitarem, quam quòd aliquid simile mihi esset eventurum. Præterierunt aliæ duæ horæ, & horâ quartâ matutinâ adfuerunt duo speciosissimi Angeli, quorum unum agnovi, esse Sanctum Raphaelem, sed non alterum, neq; mihi est dictum, quis esset. Præterea in quadam aula, exornata pretiosissimis tapetibus, se circumqua; collocaverunt multæ Sanctæ, quasi auscultaturæ musicam, ad quam se parabant Angeli, qui deambulabant per aulam, acsi concordarent duo admirabilia instrumenta, quæ divinè resonabant. Concordatis autem instrumentis, constiterunt in medio aulæ, & regione sui, quasi in angulis aulæ diametraliter oppositis, & inceperunt canere, atq; ad primum versum sui absorpta summo gaudio ac jubilo lætitiæ; adeò ut, licet concinerint præterea tres alios, non potuerim illos percipere: voluissim tamen ipsos laudare. Et Dominus præcepit Angelis, qui semper mihi adsunt, ut mihi illos dicant: unde cœpi solatium. Erant isti:

Quando

Quando Divina Essentia
Hanc animam respexit,
Ut illam, per gradus crucis,
Eveheret, prospexit.

Post aliquot dies, in alijs acerbis doloribus, ipsam recreaverunt aliã musicã celesti, prosequentes inchoatum textum: & quia ipsos non bene intelligebat, rogabat illos, ut

sibi dicerent versus, quos cantabant. Aliã vice autem ab ijs petijt, ut sibi omnium refricarent memoriam. In alijs magnis afflictionibus illam denuò exhibamverunt musicã Sancti ejus Angeli, animando ipsam ad patiendum.

Ⓢ

CAPUT VI.

Quomodo illam Dominus vulneraverit quibusdam mysticis sagittis, quæ repræsentabant vulnera amoris DEI, & proximi: perfecertq; in ipsa suæ Passionis vulnera, & præstitit illi, alios magnos favores.

T

Anti estimat DEUS meritum patientiæ, ut sepe ita servis suis conferat gratias, ut reddantur magis conspicuæ, per dolores, quos ipsis admiscet, quemadmodum apparbit in sequentibus revelationibus.

§. I.

COMMUNICAVIT DEUS meæ animæ, magnam ac notabilem compassionem & commiserationem, quâ dolebam vices proximorum, propter afflictiones, desolationes, ac dolores, quos patiebantur, adeò ut mihi viderer habere vulneratam animam meam, & cor; sentiremque tenerè in me ipsa, effectus illarum molestiarum, ac dolorum alienorum. Cum ista compassione, & ex Divina inspiratione, rogavi quadam nocte Angelum meum Custodem, ut me duceret, vel permitteret ire, ad imponendam manum, in nomine Domini, super locum doloris, quem patiebatur quædam infirma, cum magno periculo suæ vitæ. Angelus mihi id prohibuit, dicens: Anima mea, ne hac de re agas, quia debilitas tuarum virium naturalium, non respondet istis desiderijs. Nihilominus videns meus Sanctus Angelus, affectum meæ animæ, consensit in illum itum: atq;

ita in momento me reperi, apud infirmam, & posui manus super locum doloris, sicut optaveram, ac redivi, quàm celerrimè. Hoc eodem tempore, postquam me dæmon, pessimè tractavisset validis ictibus, quibus me contudit adeò, ut meus Angelus Custos, vix me videretur posse detinere, unde egregiè fui contrafacta, & afflicta; quadam nocte nihil cogitans de eo, quod mihi statim accidit, & præente Domino, jacebam affixa lecto junctis manibus, vidique subito, in quantum mihi illam DEUS voluit manifestare, Divinam ipsius Omnipotentiam, omnem magnitudinem, totum ejus Divinum & infinitum Esse, ita ut summè fuerim attonita, & internè obstupefacta. Interea vidi, quòd ex Majestate illa Domini DEI, ac tertia Persona Sanctissimæ Trinitatis, inciperent prodire potenter, quasi eas emitteret ille Divinus Spiritus, quædam parvæ aureæ sagittæ, instructæ cuspidibus chalybeis, quarum singulis sauciavit valdè ac vehementer istam pauperem creaturam, in pectore, humeris, parte dextra, & sinistra cordis, cum magno meo dolore: ad dorsum ceciderunt tres: una in medio, & duæ in humeris, atq; aliæ ad manus & pedes. Dum ita essem afflicta ac doloribus gravata, Sanctus meus Angelus Custos dixit, magna cum reverentia &

I iii 3

commi-

commiseratione Domino Majestatis: Vulnerasti & affixisti, Domine DEUS noster, istam animam, sagittis tui potentis, ac Divini amoris, & fauciam illam præterea habes, compassione & amore proximi: Vide, Domine, quid nunc ab illa velis. Dum mea anima audiret, quod Angelus dicebat suo DEO, quamvis ita essem afflicta & vulnerata, memor meæ miseræ, properabam, & dicebam: Angele, dic reliquum Domino, dic Domino, qualis sim, ediffere illi meos defectus. Audivit Dominus, quod ipsi Angelus dixerat, ac respondit: Bene dicis, mi Angele: & dico tibi, hanc animam, ita constitutam, admirabilem esse meis oculis. Atq; tum jussit Dominus Sanctum Angelum Raphaëlem auferre à me, sagittas, traderèq; illas Angelo meo Custodi, ostendendas ab ipso, tanquam teste oculato, in occasionibus spiritualibus, quando Domino placeret. Ablatis sagittis, manabat sanguis ex vulneribus. Ego cum dolore dicebam DEO meo: Affixisti me, mi DEUS ac Domine, & vulnerasti, reddidistiq; me similem leproso: quis me sanabit? à nemine volo curari, nisi à te, mi DEUS ac Domine. Fiat, sicut dicis, dixit Dominus: dic mihi tamen modò, quid habes, quod mihi retribuas, pro tanta misericordia, & gratia, quam tibi præstiti? Pauperrima sum, Domine, & egena, ajebam ego, nihil habeo tibi dādum, quod mihi non dederis. Omnia tibi nunc reddo libenter, omnibùsq; viribus meis tibi denuò offerro meam animam & cor. Bene est, reposuit Dominus. Da mihi nihilominus jam aliquid, & impone manum in tuum sinum, ac vide, an aliquid ibi habeas, quod mihi possit offerre. Tunc inferui manum, sicut jussa eram à Domino, in meum sinum, & exemi illam plenam sanguine, ostendiq; ipsam Domino, cum ingenti mea admiratione. O quam mihi placuisti Anima! (dixit Dominus) quòd mihi obtuleris tuum proprium sanguinem. Pergratam mihi rem fecisti. Et præcepit cuidam Angelo, stanti penes se, cum mantili, ut extingeret illum sanguinem ex mea manu, eamq; mundaret. Fac

idem secundò (dixit Dominus) & pone manum ad tuum pectus, quam cum imposuiffem, sicut me Dominus jufferat, extraxi eodem modo plenam sanguine, & Angelus mihi illum absterfit. Jussit me Dominus, idem facere tertio, atq; Angelus tenens mantile, mihi ipsum tertio absterfit. Subjecit Dominus: Nunc, Anima mea, da mihi, quod tibi deest. Stupens hanc petitionem Domini, dixi ipsius Majestati: Quid vis, ut tibi dem, Bonum meum, & Domine mi, cum ego potius vellem petere, per istam gratiam & favorem, quem mihi præstitisti, aliquem alium, tantum abest, ut cogitem me posse aliquid dare tibi, vel offerre. Considera bene Anima (dixit Dominus) quia aliquid habes in te, quod mihi des. Tum ego videns instantiam Domini, aspexi meum pectus, inspirante mihi id Domino, & vidi illam Crucem septem vulnuculorum, quam habebam (*cujus jam est facta mentio, in libro secundo*) tangensq; ipsam, sensi me habere, in singulis illis vulnuculis, cuspidem chalybeam, vel alterius metalli, & intelligens, Dominum velle, illas sibi à me offerri, extraxi easdem sigillatim, ac posui super pelvim, quam tenebat ille Angelus, habens mantile, cum gravi meo dolore, ac admiratione ejusmodi operum, & mysteriorum Divinorum. Exemi præterea ex quinque partibus, quas habeo vulneratas, ex manibus, pedibus, & lateribus, quatuor parvos claviculos, & cuspidem lanceæ, quæ fuerant renovata ea vulnera: omnia illa instrumenta doloris obruli Domino, corpus Majestati fuit acceptissima mea oblatio, dixitq; mihi: Optimè fecisti, & placuisti mihi; eò quòd libenter volueris renovare tua vulnera, restituendo mihi idem instrumentum, quo ego illa tibi, ex amore, institui, ad majus bonum tuum & coronam, demonstrandòq; mihi hoc modo, te esse paratam, quantum est in te, firmam, tua voluntate, ut ipsæ clavis vulnerem tuam animam & cor, quoriscumq; vulnerem. Atq; statim, postquam hoc Dominus dixisset, accessit ad me ipsius Majestas, & aureis nummis, quos posuit in singulis vulneribus

neribus sagittarum, stitit sanguinem ex illis manantem, eademq; sanavit, ut tamen remanerent impressa ipsorum signa. Postquam Dominus tam mirabiliter curavit meam animam, univit illam secum, adeo forti complexu, & unione tam arctâ, ut mihi viderer prorsus deficere: ubi mihi manifestavit Dominus talia, tam Divina, & mirabilia, ut ego illa nec possim, nec sciam verbis exprimere.

§. II.

PAULò post mihi dixit Dominus quodam die (20. Julij, A. 1619.) Anima, vine venire ad me? Ego tacui, timens aliquantum. Postridie accidit idem, & tertio similiter; atq; tunc dixi: Itâ Domine. Subito me secum univit Dominus, unione tam arctâ, ut jam mihi viderer expiratura. Deinde me dimisit, & vidi me totam, à pedibus ad caput usq; ita vulneratam, sicut fuit Christus Dominus alligatus columnæ, quo factum est, ut sentirem dolores, quos ille tunc est passus. Induerunt me Angeli tunicâ lineâ transparente, ac paulò post, habitu & scapulari Sanctæ Birgittæ, remanentibus discoopertis pedibus & manibus, ac latere, quasi tunica & habitus haberent illic aperturam: deinde accessit Sanctus quidam Angelus, qui mihi in quinque; illis partibus, infixit clavos, quos ego exemeram, & obtuleram Domino, non absq; aliquo dolore: quamvis priori vice fuerit longè major. Post hoc vidi quandam sellam, in qua me collocaverunt mei Sancti Angeli: & ex parte, non nihil remoti, erant quatuor diaboli, aspicientes me torvè, more solito, ut mihi incuterent metum. Venerunt quatuor *Parvi* Angeli, volentes accipere sellam, apprehensis perticis, quas habebat insertas, ut me ferrent aliò. Puduit me, & erubui, quòd hoc Angeli facerent, dixiq; illis, me nullo modo in id consenturam: responderunt autem mihi: Si nos non tulerimus sellam, ferent ipsam illi diaboli, elige, quod vis. Ego respondi: Malo hoc fieri, quàm consentire, ut illam ferant ipsi, mei Domi-

ni. Tunc venerunt diaboli, & sustulerunt sellam, qui, comitantibus me Sanctis Angelis, unâ cum meis, illam ferebant quietè, quamvis indignabundè. Transiverunt per quendam fluvium, ad magnum campum, prope hiatum aliquem Inferni, instar profundissimi putei, ubi mihi Dominus ostendit multas animas, cumulatim sibi invicem superpositas, cum diabolis terribiliter ejulantes, inter horribiles ignes, & fumos, ac odorem Sulphuris, unde adeo exhorruì, ut dicerem intra me: Bonum est hîc pati, ne deveniatur ad tam horribilem locum. Postea pervenerunt ad portam cujusdam paradisi, & loci deliciosissimi. Inde me tulerunt Angeli, in Spiritu, ad cælestem Jerosolymam, ubi me Dominus secum univit, & introduxit in secretissimum penetrabile sui pectoris, ostenditq; mihi grandia arcana suorum iudiciorum quæ nescirem verbis exponere. Et postquâ mihi fuisset bene precatus, retulerunt me Angeli ad meum angulum.

Post unum diem, mihi dixit Dominus: Anima, accede ad me, ne timeas: mène, times? Ego, quamvis timerem, accessi, vidiq; me indutam, perforatâ illâ albâ tunicâ. Erat ibi collocata in alto ingens Crux, cui me ipsemet Dominus admirabili modo affixit, alligans me in juncturis manuum, & suffraginibus pedum: Mansi ita, alligata aliquamdiu, cum magno dolore, adeo ut mihi caderet caput inclinatum, nec illud possem sustinere erectum. Et milleni Angeli spectabant, quod fiebat, quasi attoniti, propter extraordinarias vias, quibus DEUS suos ducit. Aliquantò post Dominus inclinavit Crucem ad terram, atq; tum fuit maximus dolor, quem sensi, ut existimarem, me esse extinctam, ereptamq; mihi animam, & abductam à Domino ad Cælum. Postea redij ad me, & passa sum tam terribiles dolores, ac divulsiones in toto corpore, quasi id corporaliter contigisset.

Post hoc me admirabiliter aspexit Dominus, ac dixit: Anima mea, complevi in te opus, quod decreveram, & impressi tibi omnia vulnera mea, ac plagas, quas pro-

tua.

tua salute, ac remedio suscepi, signavi que te hoc meo sigillo, ex quo agnosceris deinceps, pro mea vera Filia, pura & munda, in tota cælesti Patria, & nemo te mihi unquam poterit auferre. Vale modò, Anima.

Non videbatur mihi Dominus hoc dicto significavisse, me brevi, aut quàm citissimè morituram, sed loquutus fuisse, de similibus operibus & mysterijs, qualia erant illa, quæ tunc mihi contigerant, ac hujusmodi rebus admirandis, & quasi me vellet liberare ab eo, quod eram passâ. Mea anima audivit propter suos solitos timores, quod illi dicebat Dominus, cum turbatione, & acsi id vix audire vellet: nihilominus illi Dominus reliquit impressas, & quasi obfignatas illas veritates in anima. DEUS sit benedictus.

§. III.

PAUCIS diebus post mihi dixit Dominus. Cùm particeps jam facta fueris meæ Passionis, par est, ut particeps fias meæ Resurrectionis, & hoc dicto, me duxit ad cælestem Jerosolimam, ubi me est solatus, more consuevit, cùmq; ego vehementer sentirem reditum ad hoc exilium, dixit mihi Divina Majestas: Ne id ægrè feras; etsi enim me non videas clarè, maneo tamen tecum, & ubi est mea gratia, est quoq; mea gloria. Triduo vel quadriduo post, quodam die, sumpto Sanctissimo Sacramento, jacuit mea anima, prostrata à Sancto meo Angelo Custode, ad pedes Christi JESU Domini Nostri, totiusq; Beatissimæ Trinitatis. Dum ita esset provoluta, vidit mea anima ac sensit, se à Domino conspersam aspergillo intincto in sanguine, quo tota fuit infecta, ac depicta: & postea vidit, quòd, postquam id fecisset Dominus, acceperit ad suam sanctissimam manum quoddam gutturium, plenum liquore, seu aquâ mysticâ, effundensq; illam paulatim super caput, ac deinde ad manus, ita ut deflueret ad quandam pelvim, me omni ex parte madefecerit, & imbuerit eâ sanctâ aquâ. Toti hu-

ic mysterio aderat flexis genibus, & quàm attentissimus, Sanctus Angelus meus Custos, considerans, quod fiebat. Deinde, accepit Dominus quoddam mantile, & postquam illo abstersisset eam aquam ex meo capite, mansit in ipso expressa ac designata Corona spinea sanguinolenta. Hoc mantile tradidit meo sancto Angelo Custodi, qui illud servavit intra se. Idem fecit Dominus cum alio linteo minore, in manibus, ubi reliquit impressa sanguine, vulnera manuum: quod similiter datum fuit meo Angelo Custodi, & ab ipso servatum. Postea magno quodam linteamine mihi absterferunt mysticè quidam sancti Angeli illas maculas, & picturas sanguineas, in quo manserunt expressa ac designata sanguine, omnia signa flagellorum, quibus Dominus fuit concisus, & quæ ejusdem Majestas impresserat in mea anima, tempore illius arctæ unionis, de qua sum loquuta. Erat res visu admirabilis, quia in tam exiguo loco, quantum est, commensuratus staturæ unius personæ, videbantur esse infinita signa valde distincta & expressa, quamvis conjunctissima, & alia alijs superaddita. Ibi erant signa pedum & lateris, non verò manuum & capitis: hæc enim fuerunt designata in prioribus linteis. Istud linteum majus etiam est datum Angelo meo Custodi. Non parum mirabatur mea anima adeò extraordinaria mysteria, præfertim, quòd tunc non sciverim, nec intellexerim, quid significarent: atq; ita vehementer hærebat arronita, cogitando, qualia esse possent ea mysteria, quæ in ea fuerat operatus Dominus. Sic diu erat perplexa, nec Dominus ipsi quidquam dicebat; postea verò videns illam Divina Majestas ita constitutam, dixit illi: Anima, quare sic es consternata? Ne te affligas, neq; timeas: quod enim modò nescis, nec intelligis, scies postea, & quando magis expediet. Nunc autem vale; præcepitq; meo Sancto Angelo & cæteris, qui mihi solent gratificari, ac tunc ibi comparuerunt, ut me sollicitè & consideratè acciperent, reponerentq; in meo loco, ac abstraherent ab illo raptu, qui tunc

tantus, ut nihil potuerim loqui, nec agere. DEUS sit benedictus!

Pauci dies post hoc præterierunt, & dum aliquando manè agerem cum Domino, exposuit mihi ejus Majestas significationem horum mysteriorum, dixitque: Nunc, Anima, tibi dicam, & scies declarationem istorum mysteriorum, quæ vidisti. Quod fueris conspersa sanguine, erat figura, & significabat, tibi denuò applicari mea merita, & sanguinem effusum pro tua salute, ac remedio. Unctio tui capitis, imbuti illo pretioso liquore, fuit nova unctio, & gratia Spiritus Sancti, quæ tibi est appli-

cata, & gratiosè atq; amanter collata. My-
sterium lotionis manuum significavit, applicari tibi gratiam, ut purius & perfectius peragas opera, concernentia meum honorem. Tradita autem sunt Angelo mantilia, quæ retinuerunt impressa in ijs signa, ideo, ut die tuæ mortis & judicij particularis, illa exhibeat cæteris Angelis, & hi ex ipsis agnoscant admiranda opera, quæ ego facio in meis creaturis, easdemq; custodiant, ac protegant, videntes amorem, quo erga illas feror, ac propter omnia me laudent, & glorificent.

••§(* * *)••

CAPUT VII.

Quomodo Christus Dominus in ea compleverit
mysteria suæ Passionis, efformando in illa Crucem quatuor
brachiorum, incisam ipsius pectori, velitque, ut honorentur
sua, quoad hoc, arcana judicia.

Admirabili artificio DEUS extruebat edificium spirituale istius suæ famule, perficiendo, & manifestando sensim in alijs visionibus, quod capere in alijs, speciatim in mysterio Vulnerum & Crucis, cujus in præcedentibus libris facta est totius mentio, ut apparet ex eo, quod sequitur:

§. I.

DUm, inquit, quodam tempore matutino (in Septembri A. 1622.) agerem cum DEO, nihil minùs cogitans, quàm, quòd mihi esset præstiturus aliquà extraordinariam gratiam, venit ad me S. Dominicus, & loquutus est mihi amanter, dicendo, se venire nomine Domini ad me invisendam, & peragendam mysterium, quod essem visura. Revertita fui Sanctum, ac resignavi me in voluntatem DEI, & Sanctos ex Ordine Sancti Dominici, omnes tenentes luminaria in manibus.

Subitò me accessit meus Angelus Custos, & magna cum charitate, modestia, & verecundia, assistentibus ipsi reliquis meis Dominis Angelis, detexit superiorem partem mei pectoris, ubi formamus signum Crucis, quando nos signamus, & Sanctus Dominicus, perattentè & amanter, accepto quodam instrumento, valde subtili ac delicato, ex manu Sancti Angeli, qui juxta ipsum stabat, formavit Crucem in illa parte, aperiens nonnihil pectus, ità ut erumperet sanguis. Erat Crux instar earum, quas dicimus Caravacenses, habens quatuor brachia, in hunc modum; † Cui statim superimposuit velum admodum subtile, ac delicatum: atq; Sanctus Angelus meus Custos me iterum cooperuit; Sanctus autem valedicens mihi, peramanter dixit: Vale jam, Soror nostra, ego enim feci, quòd eram jussus à Domino. Hoc dicto disparuit, & reliqui omnes, qui cum ipso venerant, Sancti, ac Angeli. Ego vehementer obstupefacta, & consternata, propter hoc factum, ac tantas misericordias,

Kkk

dias,

dias, quas Dominus operatur in hac sua indigna ancilla, dicebam intrā me: Quale est hoc mysterium, quod DEUS est operatus in ista sua miserabili creatura? Dum ita essem absorpta, elevavi oculos animæ, & vidi quendam Angelum DEI, qui quasi expectabat, donec essem disposita, ut me posset alloqui, nomine DEI, & mihi pandere significationem illius mysterij, quod me in tantam admirationem rapuerat: ego tamen agens, more meo, timidè, abstrahendo me, nec illum alloquebar, neq; ferè aspiciebam, quamvis ipsum fuerim reverita. Itā mansi bono tempore, ut diutiùs non potuerim. Videns id Sanctus Angelus, accessit ad meum Custodem, & alloquens ipsum submissè, ut, quid diceret, non audirem, dixit illi, quare venerit jussu DEI, utq; ipse mihi id manifestaret. Quo dicto, abiit, valedicens mihi, ego etiam me ab eo expedivi, non nihil confusa, eò quòd me non exhibuerim talem, qualem me exhibere debuissim, & quòd nescirem, quid secretè fuerit loquutus Angelo meo Custodi. Interea verti oculos animæ, & aspexi, tanquam confusa, & erubescens, meum Sanctum Angelum Custodem, qui me ita videns constitutam, loquutus est mihi amanter, dicendo: Ne propterea confundaris, vel te affligas, nec enim habes causam. Et pro solatio tuo tibi dicam, ipsum nomine DEI venisse, ut tibi aperirèt significationem peracti in te mysterij. Noveris porro, quòd Dominus DEUS Majestatis, post collatas tibi tot ac tantas misericordias, quas experta es, præsertim, quia te signavit omnibus suis signis suorum sacrorum vulnorum, ac eorum, quæ ipsi inflixerunt flagella, & corona spinea, imprimendo tibi illam cum ingenti amorè, vi ac virtute Divinâ, voluerit nunc ex sua bonitate, & altissimis judicijs exhibere tibi gratiam admirabilissimam, nimirum inserere tibi omnem suam Crucem interiorem & exteriorem. Atque ideo te exercuit omnibus modis, quòd te oporteat pati Crucem, qualem ipse fuit passus, tam in anima, quam in corpore, id quòd significant illa quatuor bra-

chia Crucis, quæ vidisti, modo adeò Divino & arcano, ut tota sis penetrata ab ipsa, & quodammodo in illam conversa, sicut vidisti, ac sensisti, dum operatus est hoc mysterium manu gloriosi Sancti Domini.

§ II.

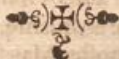
A Udiens mea anima hæc mirabilia, Aquæ illi Angelus ipsius dixerat, vehementer obstupuit, & reversa ad se ex illo raptu, cum magno dolore, & extraordinarijs affectibus dixit suo Angelo: Angele mi, ac Domine, quid est hoc, quod mihi dixisti? Qualia opera, & quæ magnalia sunt ista Omnipotentis DEI, ipsiusque incomprehensibilium judiciorum? Ipse benedictus sit in æternum, propter illa omnia. Verumtamen rogo te nunc, Angele mi ac Domine, ut mihi dicas, quomodo possim ego miserabilis intelligere, aut assequi hoc ænigma Divinæ Sapientię? quā ratione, postquam mea pauper anima suscepit à suo DEO tot ac tanta auxilia, ut ipsam ditaret, ac locupletaret, & DEUS in illa tam infinita ac admiranda mysteria est operatus, ut videatur tota esse Deificata, & ardens amore Divino, totaq; plena heroicis & magnis virtutibus, ita ut esset verum exemplum virtutis, & quasi speculum, in quo omnes conspicerent, & agnoscerent, quis sit DEUS, quæ ipsius infinita Bonitas, Magnificentiā, & Sapientiā; in particula limi sordidi, vilis ac abjecti, malè excocti, quod non potest retinere liquorem misericordiarum sui DEI, sed totum admittit, ac effundit; quā, inquam, ratione possit fieri, quòd hæc talis anima, in qua DEUS videtur deposuisse sua dona, agat vitam adeò miserabilem, tam ordinariam, tam plenam fragilitatibus, imperfectionibus, ac defectibus, ut potiùs videatur esse opprobrium, modestia, & Crux omnium, nihilq; ulli prodesset, quàm talis anima, cui DEUS exhiberet prædictas misericordias? hoc, Angele mi, ego non capio, nec assequor.

vidit Sanctus Angelus mea dicta, measque voces iteratas querelas, dixitq; mihi quædam

amantissimè: Dic age, Anima, licet, quidquid volueris; & quiesce: ego enim tibi respondebo nomine DEI ad omnes tuas querelas ac difficultates. Finivit anima mea suum sermonem, cumq; videretur non posse cessare, conticuit, tanquam fatigata suis affectibus. Tum Sanctus Angelus illi dixit: Anima, dic, si Omnipotens DEUS, & Bonitas ipse ac Sapia, voluit suâ manu condere aliquam creaturam, illiq; infundere animam, in qua, pro solo suo libitu ac beneplacito, dignatus est operari res sublimissimas, ac singularissimas, & spiritualissimas, atq; ipsi manifestare, & indicare digito altissima mysteria, suarum perfectionum, attributorum, ac Divini Esse: eidemq; DEO ac Domino Omnipotenti placuit facere hoc opus, tam perfectum & spirituale, ac deinde, illud cooperire velo tam subtili, & mirabili, ut oculis humanis, ac imprimis tuis, Anima, vix possit agnosci, donec adsit tempus, idem opus tam secretum Divinæ Sapientiæ: Si, inquam, isti Domino placuit id facere, quis poterit ipsum prohibere, vel improbare illius Divina opera? Si hic DEUS, ex limo, ex quo te formavit, voluit vas coagmentare, illudque imbuere suavissimis odoribus, adeo, ut licet sit factum ex rudi limo, suo tamen odore & fragrantia aliquid sui valoris manifestet; siq; idem vas luteum, voluit tantâ arte expolire, & includere talibus gemmis, atq; exornare opere encaustico ac tam vario labore, ut pretio adæquet maximos thesauros; & aliquamdiu

occultare, quemadmodum meretur ipsius valor, ut illud postea collocet in abaco suæ Ecclesiæ militantis, ac triumphantis, ubi reponuntur ejus divitiæ, ac thesauri, & vasa diversi generis, omnia solita adhiberi ad Regiam ipsius mensam; Si Omnipotens hoc voluit facere, quis Consiliarius ejus erit? Si immensæ ipsius bonitati, potentia, & Sapientiæ placuit, remanere sub candido velo specierum panis & vini, ita ut, qui illas aspiciunt absq; oculis fidei, non possint intelligere, quale possit esse hoc Divinum mysterium, quis poterit penetrare, vel cognoscere illam summam bonitatem, & infinitam potentiam? Sunt, Anima, immensa DEI, ipsiusq; bonitatis & incomprehensibilem judiciorum opera; non est, qui illa possit assequi: ideoq; nos Sancti ejus Angeli regimus alis capita nostra, & prostrati in ejus conspectu, non scimus aliud dicere, quam: *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus DEUS.* Hoc est, Anima, quod tibi nomine DEI dico, pro tuo solatio, & tua pace. Quiesce nunc in Domino.

In ista communicatione significat Sanctus Angelus, præcipuam tantarum misericordiarum, quas consequabatur, causam fuisse, infinitam bonitatem DEI, & æternam ipsius voluntatem. Ut autem eas conservaret, voluisse DEUM easdem tegere, eo velo ipsius miseriarum, de quibus adeo querebatur, donec adveniat tempus illius relegendi in Ecclesia militante ac triumphante.

CAPUT VIII.

Quomodo ipsam DEUS induxerit, ad fuscipien-
dos tres mysticos nummos aureos, qui repræsentabant tres ferventes affe-
ctus, superatâ repugnantia, quam sentiebat, in illis acceptandis; &
quid egerit, ut ei significaret, istam humilem repugnan-
tiam sibi non displicere.

*Erant tam admirande gra-
tia, quas DEUS præstabat
sua afflictæ famule, ut non
obstupefcam, ipsam usq; a-
deo restitisse, dum essent ac-
ceptande: Siquidem ipse-
met DEUS, qui una ex parte illas ipsi offe-
rebat, eamq; de ijs præmonebat, ex alia ta-
men ei infundebat illum spiritum humilis,
ac meticuloſe tergiverſationis, quâ, utpote
ab ipſo profectâ, non offendeatur: id quod
inſinuavi, tanquam valde neceſſarium, ne
cui offendiculum præbeat reſiſtentia, quâ
repugnavit ſequenti gmtia:*

§. I.

DUm, ait, aliquando manè (in De-
cembri, An. 1618.) agerem cum
DEO, conſpexi Angelum, qui videbatur
eſſe ex Supremis: hic conjeſtis in me ocu-
lis, & extendens manum, mihi dixit: Ani-
ma, accipe hos aureos nummos, qui ſunt
magnus theſaurus, quémq; tibi mittit Do-
minus DEUS noſter Majeſtatis. Cohor-
rui, ac fui valde turbata, neq; ipſi ullum
verbum reſpondi: ſed recurri ad DEUM,
ut implorarem ſanctiſſimum ipſius lumen,
id quod diu egi, nolens redire ad Ange-
lum, neq; illum aſpicere: ſed quia me ſva-
viter Dominus adegit ad eum videndum
ac audiendum, reverſa ſum ad illum, &
aſpexi ipſum. Sanctus Angelus autem
mihi dixit ſecundò: Anima, accipe hos
aureos nummos, quos tibi mittit DEUS,
& cum tibi ipſe iſtam gratiam exhibeat,
ne verearis, nec formides. Nihilominus,
quia ſentiebam magnam difficultatem,

ac repugnantiam in fuscipiendo illo the-
ſauro, quem mihi offerebat, dixi illi: Do-
mine Angele, ego non poſſum acceptare
iſtos nummos, quos mihi offers, neq; ſum
ad id diſpoſita. Iſta ſunt admirabilia, &
plena myſterijs, quæ excedunt meam ex-
guam habilitatem, & capacitatem meæ
animæ: hic adest meus Angelus, ipſi trade
iſtum theſaurum, ille enim optimam illi-
us rationem reddet, quam ego fortè non
redderem bonam, & dilapidarem ipſum.
Angelus verò reſpondit: Anima, ego non
habeo facultatem à DEO faciendi id
quod dicis, atq; tu ipſa debes fuscipere
iſtum theſaurum. Non ſuffecit, quod
ab Angelo fuerat dictum, neq; ipſius per-
ſvaſiones, ut poſſem animum inducere
ad acceptandos eos nummos. Dum hoc
Angelus videret, tacuit, & quievit: ego
quoq; tacui, & egi cum DEO. Paulo
poſt vidi Majeſtatem Chriſti JESU Domi-
ni noſtri, qui ſtatim ac advenit, accepit
tres nummos, quos Angelus tenebat in
ſua manu, dixitq; mihi, extendens ſuam
ſanctiſſimam manum: Accipe, Anima,
hunc theſaurum, quem tibi offero, tibi
gratiòſè dono, & ſerva illum intra te ip-
ſam. Fui afflictæ ac turbata vehemen-
ter, audiens hoc dici à Domino, & quia
magnam ſentiebam repugnantiam, in illo
dono acceptando, reſpondi ipſi: Domine
mi, & DEUS mi, ignoſce mihi; ego me
non invenio capace, pro eo acceptan-
do, neq; ſcirem bene uti iſto theſauro. Vi-
dens Dominus difficultatem ac repugnan-
tiam meæ animæ in acceptanda illi gra-
tia, quam mihi exhibebat, dixit gratias,
& vertendo ſe modicum, ac ſi vellet abire:
Anima

Anima, protestor per memet ipsum, quòd, nisi mihi obtemperes, me sis graviter offensura. Vale. Et discessit, relictis nummis in manu Angeli. Ego fui vehementer contristata, verum, tamen egi cum DEO, more solito. Postquam aliquamdiu ita fuisssem tristis, conspexit mea anima secundò Majestatem Christi Domini, quasi advenientis ad me, & cum ipsum attentè ac reverenter intueretur, vidit in eodem Domino, totum sacrum mysterium Beatissimæ Trinitatis. Quà visione fuit mea anima absorpta, & aprepta in stuporem: deinde etiam vidit stantes ante Divinam ipsius Majestatem duos Angelos, qui tenebant quandam parvam pretiosissimam pelvim, singuli ex sua parte. Et statim atque accessit Angelus, qui habebat nummos aureos, reverenter, impressòque illis antè osculo, ipsos injecit in illam mysticam pelvim: Dominus autem Majestatis Trinus in personis, & unus in Essentia, ijs dedit suam benedictionem, ac deinde, singulæ tres Divinæ illæ personæ acceperunt singulos, & paulò post reposuerunt in illa parva pelvi, in qua priùs fuerant: coniectis verò in me oculis, dixit cum magna gravitate ac majestate: Agè, Anima, accipe istos nummos, & hunc pretiosum thesaurum, quem tibi gratiosè dono.

Hæc divina verba ita permoverunt, & perculerunt meam animam, ut, quæ antea fueram tam refractaria ac meticulosa in illis acceptandis, me proripuerim quàm celerrimè, & utraque manu exporrectâ, ad ipsos accipiendos, & arripiendos, acsi essent multi. Statimq; illos posui intra meum pectus, ac intimum cor meum. Et anima mea sensit cum magno meo solatio in se potentissimam unionem, ac præsentiam sui DEL, simulq; summa quædam bona: atq; tum illi obtulit denuò suum cor, ac promptam voluntatem, & stabilem ac veram resignationem ad omnia, quæ ipsius DEUS ab illa requireret, intimumq; amorem erga suum Deum, ut sic amando, pedibus subijceret omnia, quæ non essent Deus, & illam retardarent à perfecto ipsius amore.

§. II.

Inter hæc, Dominus Majestatis quòdam gravi & sublimi modo dixit: Anima redde mihi nummos, quos tibi dedi, & ex gratia donavi; debes autem mihi illos reddere cum lucro. Quia mea anima id audivit à Domino dici, eo divino modo, fuit quasi attonita, afflictà ac turbata: nam una quidem ex parte illi videbatur difficile, se privare thesauro, quem acceperat, ex alia verò, quòd ipsi Dominus diceret, ut eundem illi redderet cum lucro, vehementer angebatur, & afflictabatur, ideòque respondit Domino: Domine mi, & DEUS mi, quid est hoc, quod dicis? quid est, quod mihi mandas? ut tibi restituam nummos? Domine hoc vis? atque ut tibi illos restituam cum lucro? Hoc non est possibile Domine. Utinam verò non potiùs illos dilapidaverim, malè impenderim, & defoderim in terra, quàm ijs fuerim aliquid lucrata, & auctiora reddiderim talenta, atq; utinam etiam aliquid deterius non fecerim. Eja, Anima, (dixit Dominus, cum imperio) restitue mihi nummos, quos tibi dedi, & ità, sicut tibi dixi. Cum audirem hoc decretum Domini, obstupui, intuens Divinam ipsius Majestatem. Tum dixit Dominus: Marina, admove manum tuo pectori & cordi, ibi invenies thesaurum, quem à te peto, & mihi dare debes. Tunc admovi manum, sicut mihi Dominus mandaverat, & extraxi tres nummos, quos acceperam, obtulq; illos Domino, & singulæ Trium Divinarum Personarum receperunt suum. Deinde dixit Divina Majestas: Bene est: modò, Anima, abundè satisfecisti, & complacuisti mihi in tua oblatione, atq; ejusdem affectibus, id quod torum significatur tribus illis nummis aureis: qua in re tibi ego priùs exhibui favorem & gratiam, quando tibi singulæ Divinæ tres Personæ dederunt donum, quod significant: Pater donum resignationis, in omnibus, & per omnia; Filius traditionem cordis, ac voluntatem, ad omnia paratam; Spiritus Sanctus autem amorem perfectum, &

Kkkk 3

contemp-

contemptum omnium, quæ illum possunt impedire. Auditis his verbis, quæ erant plenissima mysterijs, & obstupescenda. sui DEI ac Domini, fuit abrepta in magnam admirationem, ac ad se modicum reversa ex illo raptu, dixit Domino: Si, DEUS mi, & Domine mi, habebat in animo Tua Bonitas, exhibere mihi istam gratiam, & misericordiam, de qua locutus es completo mysterio, quare tot usus es ambagibus, ac tot vijs processisti, atque tantopere disceptasti cum anima, neque es ipso facto exequutus, quod tuæ sanctissimæ erat voluntati consentaneum? Tu, Anima, (dixit Dominus) nescis mea arcana & mysteria, donec ego te illuminem, ideoque modò loqueris, acsi illa non intellexisses; sed ego nunc te volo illuminare, ut scias, quod ignoras. Jam tibi constat quod creaverim hominem præditum libertate, & libero arbitrio, quòdque, dum illi volo præstare magnas gratias, velim ipsius dispositionem, & licet sim Dominus universorum, requiram ejus voluntatem, atque ut illum pertraham ad meam, ac præstem ipsi beneficia & gratias ex mea bonitate, scis, quòd illi dem inspirationes, & impulsus, hoc, & alijs diversis modis, quæramque occasiones ac tempus, & locum, ut illum ad me adducam, & subijciam mihi ipsius voluntatem. Hoc est, Anima, quod vidisti, & quod tibi accidit, in isto mysterio. Colliquebat, præ summa teneritudine anima mea, dum audiret talia dici à suo Deo ac Domino, expendens tantam bonitatem & misericordiam erga suas creaturas, & non desisteat nec poterat desistere, ab ullo laudando ac benedicendo cū lachrimis, & affectibus, inter quos fuit sibimet erepta: & quando post raptum ad se redijt, jam Dominus abiverat.

§. III.

Verùm, ut Angeli, qui viderunt prædictam repugnantiam, & homines, qui illam erant lecturi, animadvertent, ipsam non displicere DEO, quando procedit ex corde humili & cupido, ne illum offendat, usus est admirabili strategemate, quod ipsa sic refert:

Dum quodam die agerem cum DEO, vidi efformari in Cælo à quibusdam Angelis, quandam parvam sellam ex auro, ornata multas gemmis. Conata sum me abstrahere ab ista visione, cum longè majore vi, & resistentia, quàm soleam, dicendo, esse forsitan apprehensionem meæ phantasie. Diu duravit hoc certamen, acsi resisterem magnæ alicui tentationi. In ista molestia vidi ab Angelis, quos comitabantur multi alij, deferri sellam ad meum cubiculum: ijdemque dixerunt meis Dominis, qui mihi assistunt, mandavisse Deum, ut me in illa ferrent ad ipsius conspectum; & in momento, cum non possem ampliùs resistere, quàm resisterem, me in ea collocaverunt, ac tulerunt ad cœlestem Aulam. Præcedebat Angelus, ferens ràmum palmæ, & in illius summitate parvam coronam. Postquam perveni ad conspectum Divinæ Majestatis & Christi J E S U Domini nostri, qui ibi etiam aderat, voluissim surgere ex sella, & me prosternere coram DEO, sed non poteram, ac, præ pudore, quòd me viderem ita constitutam, inclinavi caput positus cubitis supra sellam, petens in animo meo auxilium à meis Dominis, ut me possem erigere. Tunc mihi dixit Divina Majestas: Bene veneris, Amica, arreptaque manu me elevavit: atque ego me statim prostravi ad ipsius pedes. Jussit me elevari & rursus considerare: ac tum injectum meo collo pretiosum torquem, confectum ex gemmis, antèriùs latum, & datà mihi suâ benedictione, dixit: Vade in pace, vixisti enim me. Mandavit deinde Angelis, ut portarent sellam, & palmam, ad quendam locum Cæli, meque reducerent ad meum angulum. Incepi considerare illa verba, quæ mihi Dominus dixerat: *Vixisti me*, dicebámque illi: Tu, Domine, me vixisti, non autem ego Te; quia me resistentem, Tu executioni mandavisti, quod volebas, ut auferret in sella. Versabar in hoc dubio, interrogans Sanctum Angelum meum Custodem, quid illa verba significarent: sed postridie mihi dixit Dominus: Scias, Anima, quòd jussim efformari

hanc sellam, eamq; tibi offerri, istâ conditione, ut, si illam statim acceptares, ipsam perderes: si verò, quantum in te est, repugnans ac resisteres, illam lucraberis. Cum ergo tantopere repugnaveris, lucrata es ipsam, & vicisti me, quia pluris æstimas, exequi meam voluntatem, & mihi placere, quam suscipere mea dona.

Ista ultima verba Christi Domini, bene declarant sublimitatem finis, ad quem dirigebantur iste repugnantia, qui erat, ut anima esset magis aliena à resistendo Divinae voluntati, quam æstimat præ ceteris donis.

§. I.

CAPUT IX.

Quomodo DEUS illi dederit quendam pretiosum librum, priorum meritorum & mysticam clavim suæ Divinæ Voluntatis, ad obtinendum, quicquid à se peteret, additâ causâ, ob quam ipsi exhiberet has gratias.

§. I.

DAULO post susceptam gratiâ trium illorum nummorum, dum alio die (in Decembri Anno 1618.) agerem cum DEO, vidi repente Angelum quendam ex Supremis cum libro parvo aperto, quem tenebat in manu. Hic quasi dissimulanter, ne turbaret meam timidam animam, me aspiciebat, & contemplantur suum mysticum librum, nullo mihi dicto verbo. Averti ab hoc spectaculo oculos, attendendo ad sacrum, quod audiebam, jam enim elevabatur Hostia, atq; tunc petivi à DEO lumen, sicut solco. Jussit me Divina Majestas aspicere denuò Angelum, ipsumq; audire: & ego memor magnæ repugnantia, quam ostenderam, in præcedenti visitatione, continui me, congestisq; rursum reverenter oculos in Angelum, dicendo ipsi: Quid jubet Angelus DEI? respondit mihi: Venio, Anima, nomine DEI, ut feram tibi hoc donum, istum pretiosum librum, suscipe illum in nomine ipsius, cum reverentia & gratiarum actione. Ego, non nihil timens, ac turbata, illi dixi: Desidero implere volun-

tatem DEI; si ipse vult, ut accipiam istum pretiosum librum, faciam: sed expecta me modicum, quia vado ad DEUM, & statim redibo. Tacuit Angelus, & expectavit me: non poteram autem unquam avertere oculos à mystico libro, qui constabat ex duabus tantum tabellis, in quarum una erant sculpta & expressa omnia mysteria vitæ & passionis Christi Domini, in altera verò, mysteria & gratiæ, quas DEUS mihi exhibet, quamvis id non sufficienter intellexerim. Angelus rursum dixit: Accipe anima hoc donum DEI, & serva illud intra te ipsam. Postquam hoc dixisset, vidi Majestatem Domini, qui accepit librum, quem habebat Angelus, ac dedit mihi. Ego illum suscepi ex ipsius manu, cum reverentia & gratiarum actione. Postquam autem ipsum accepissem, mirabiliter mihi mutatus est in aurum purissimum, & gemmas. Servavi illud intra me, cum magna admiratione, desiderans scire mysterium hujus Divini libri. Tunc Dominus Majestatis dixit: Volo satisfacere tuo desiderio, & declarare tibi mysterium. Noveris, quod ego ex mea bonitate, in hac figura libri mystici, tibi dederim ac tradiderim applicationem valoris meorum meritorum vitæ meæ, & sanctissimæ Passionis, atque tua opera ac virtutes & gratias, quas à me suscepisti

omnia.

omnia tibi tradidi, ac profiteor mihi esse solutum & satisfactum eo, quod tibi do, pro quibuscumq; tuis debitis, & pro omnibus, quorum ego à te exsolutionem possem exigere: sicut si aliquis haberet scripturam magni valoris adversus suum debitorem, diceretq; illi cum magna charitate & amore: Accipe, amice, istud chirographum, quod habeo contra te, & serva illud; ego enim protestor, mihi esse satisfactum, & solutum pro omnibus, quæ mihi debes, tēq; ab omni debito liberum pronuncio, amore DEI, in perpetuum. Dum mea anima hoc audiret dici à suo D E O ac Domino, agebat illi cum insolitis affectibus & lacrymis magnas gratias, summēque ipsum laudabat, atque itā mansit in ecstasi.

§. II.

Non multò post (in eodem Decembri anno 1618.) agens cum D E O, vidi duos Angelos, utrumq; cooperientem caput duabus alis, & alijs duabus pedes, videbanturq; præter morem admirari bonitatem D E I, quā agit cum suis creaturis. Ambo tenebant, ex sua quisque parte, pretiosam & grandiusculam clavim, ex auro purissimo & splendidissimo, erantque tecti quasi aliquā nubeculā. Avertebam me ab aspiciendo isto mysterio, propter meos timores, & cogitabam, quid hoc posset esse, & qualisnam esset ista clavis. Subitò autem Dominus Majestatis accepit clavim, & accedens ad me, dixit mihi: Anima mea, suscipe ex manu mea hoc donum, quod tibi offero, & istam clavim mei cordis ac voluntatis; serva illam intra te, ipsam, atque plurimum æstima. Eram attonita, & quasi mihi erepta, quod ignorarem significationem hujus mysterij, dixitque mihi Dominus: Explicabo tibi, quid significet, & quod non intellexisti: est autem, quòd tibi præstem favorem & gratiam, per hanc tibi repræsentatam clavim mysticam meæ voluntatis, ut quotiescunque volueris, à me quidcumq; petere, cernens bonum animarum, & gloriam meam; quamvis sit aliquid temporale, mo-

dò sit expediens, totum à me obtineas, atq; ego tibi id concedam, quàm promptissimè & libentissimè: adeoque, sicut, si aliquis Rex, tantam præstaret gratiam alicui suo magno intimèq; charo ministro, ut illi traderet clavim sui gazophylacij ac thesauri, in quo habet pretiosissimas ac selectissimas res suas, ut illuc ipse clavi ingressus, inde efferret, ac distribuere suis amicis, & notis, quidquid vellet ei; placeret; itā nunc ego tibi, hoc modo, exhibeo istum favorem & gratiam, de qua tibi dixi. Obstupescens, ac tenerè amans tantam bonitatem & misericordiam mei D E I, agebam ipsi ardentissimis affectibus magnas gratias, & laudabam illum, tam propter id, quod est in se ipso, quàm ob ea, quæ præstat suis creaturis.

Interea fui recordata misericordiz, quam mihi D E U S pridem exhibuerat, dando mihi subscriptionem in pura charta, ut in illa peterem, quidquid esset conforme ipsius voluntati, & dixi illi: Domine, dic mihi, per tuam bonitatem, quomodo ista gratia, quam mihi contulisti dando mihi hanc pretiosā clavim tui cordis & voluntatis, differt ab illa, quam mihi dudum præstitisti, dando mihi subscriptionem in charta pura, cujus nunc memini? respondit Dominus: Ingens est discrimen, quia gratia, quam tibi contuli, dum tibi dedulam subscriptionem, erat similis gratiz, quam concederet prædictus Rex intimè sibi charo ministro, non dando ipsi clavim sui gazophylacij & selecti thesauri, sed facultatem distribuendi alias res ipsius pretiosas & æstimabiles, non tamen tam reconditas, & Regi charas.

§. III.

Auditus his à Domino, dixi illi cum humillima cognitione mentis: Estne possibile, mi D E U S, & mi Domino, ut velis exhibere similes misericordias huic sordido & abominabili sterquilinomeæ animæ? quales, mi Deus, habere potes causas, ut id facias? Multas habeo, respondit Dominus: sed dicam tibi tantam istam, quæ est præcipua. Ego, Anima, ut tibi

tibi præstem meam gratiam, respicio magnum timorem & circumspectionem, cum qua vivis, & procedis in omnibus occasionibus, quæ tibi offeruntur, ac in omnibus misericordijs, quas à me suscipis, atque resignationem in omnibus & per omnia in meam voluntatem, nec non firmum decretum, quod habes, sequendi meam voluntatem in omnibus, quæ intellexeris ipsi esse conformia, etiam in modicissimis & minimis rebus, proterendo idcirco vniuersa pedibus. Fui consternata, dum audirem, talia dici à Domino, expendensque magis meam miseriam, quam aliquam mei ipsius curam gerens, dolebam. Multum me humiliando, ut non attendens ad ea, quæ mihi Dominus dicebat, ipsi dixerim: Sit ita, licet, Domine, sicut dicis: hætenus tamen non habui quidquam speciale, quod tibi potuissim offerre, vel pro te pati; & si tale quid haberem, nescio, quid ageret mea miseria, & quomodo responderem obligationi, quæ tibi sum obstricta, pro tuis beneficijs. Respondit Dominus: Hoc ego quidem, Anima, optimè novi si tu ignoras. Id quod ego video, Domine (ajebam ego) est, quod dum extraordinariè affligor, ac vexor in corpore, doloribus & cruciatibus, à te petam levamen, quamvis cum resignatione, si sit tua voluntas. Tum mihi Dominus respondit: Quid verò mali facit aliqua anima, si facit ac dicit idem, quod ipsius DEUS ac Dominus dixit in tua passione? nihil potest agere melius, quam si ipsum imitetur.

Ego reposui: Considera, Domine, meam miseriam ac ineptitudinem, & nè hoc dicas: Adverte, illam esse tantam, ut omnes istas misericordias, quas mihi exhibes, prodigam, & malè impendam, quodque, licet initio sentiat anima suum commodum & bona, statim obliuiscatur omnium, & nihil proficiat. Respondit Dominus: Bene loqueris, sicut iudicas: sed dic mihi, anne ideo non esset aliquis valde dives & locuples, si quis Rex ipsi sæ-

missimè daret thesauros, sibi servandos, quos ille conservaret sollicitè, quia non semper ipsos versaret manibus, seque illis oblectaret, sicut faciebat initio, quando Rex primùm illi singulos seorsim dabat? Non profectò, sed tandem progressu temporis se inveniret ditissimum ac felicem. Ità se habet, Anima, suo modo, quod tibi accidit, cum his gratijs. In ista communicatione fui abrepta somno quodam spiritali, affixa pedibus Domini, & expergefacta reperi me ita immutatam, ut difficulter possem dare operam rebus exterioribus. Verùm quando Dominus mihi conferebat gratiam, dando mihi illam clavam, venit mihi in mentem, an ea promissio DEI, intelligenda esset, de rebus particularibus, quas ab illo peterem; an univèrsim? Responditq; mihi Divina Majestas, intelligendam esse de qualicunque re particulari; non tamen de omnibus univèrsalibus in genere, ut, si ab illo peterem conversionem omnium hominum, quandoquidem ipsius misericordia non debeat derogare justitiæ.

Aliquot diebus ab hac visitatione præterlapsis mihi dixit Marina, quod, cum vellet petere aliquid à DEO, ipsi contigerit, ut se non posset excitare ad illud petendum, quasi dependeret in eo petendo ab alterius voluntate. Ego ipsi respondi, magnum nostrum DEUM habere clavam voluntatis suorum servorum, aperireque ipsam per inspirationem, & movere illos, ad petendum id, quod Divina ejus Majestati placet: ipso verò non aperiente, esse voluntatem illorum quasi clausam, neq; se applicare ad petendum eo fervore, quo aliàs petunt, atq; hoc illum facere, quando propter sua arcana judicia non vult aliquid concedere, quod, nè ipsis neget, facit, ne à se petant.

CAPUT X.

Quomodo DEUS illi miserit quendam mysticum florem, quo confortaretur, additis alijs causis insignium gratiarum, quas ei præstabat desumptis ex desponsatione spirituali, & quomodo ipsam ditaverit mysticis nummis aureis, non dicendo illi, quid significarent.

Deo Venerabilis Marina percelleretur raris gratijs, quas illi DEUS præstabat, ut ipsi quavis vice redderet novas illarum causas, & rationes. Unã præcipuam, ac repetitam adferemus, desumptam ex ejus desponsatione spirituali, cujus toties facta est mentio.

§. I.

Quadam vice, ait: dum essem afflicta doloribus mei corporis, ac tolerarem quandam internam crucem molestissimam, vidi descendentem ex altitudine Cœli quendam Angelum DEI, qui veniebat, præferendo lætitiã & gaudium, dicens, quando jam mihi appropinquabat: Anima mea, & creatura DEI, lætare & gaude in ipso; vide, quale tibi feram donum DEI; vide, quid tibi mittat Divina Majestas. Atq; hoc repetebat aliquoties. Itã ad me accessit, uno genu humi defixo (unde ego fui turbata, ac vehementer extimui) & vidi, quod ferret in sua manu pulcherrimum, atq; pretiosissimum florem, qui, dum ego illum aspicerem, incepit coruscare, instar lucidissimæ stellæ. Accipe, anima, (dixit Angelus) hoc cimelium, quod tibi adfero missum à DEO, neq; eo turberis, quod me vidisti facientem, quia nos Angeli DEI sumus servi & ministri ipsius servorum & Amicorum. Videns me urgeri ab Angelo, ut susciperem illum pretiosum florem, suscepi ipsum, & sumpsi ad meam manum: statim autem ac illum apprehendi, incepti & ego resplendere instar clarissimi ac pulcher-

rimi solis, & Angelus mihi dixit: Anima, custodi & conserva intra te ipsam hoc cimeliũ, quod tibi Dominus misit. Tunc ego illum posui & servavi in meo pectore, & intra me, statimque illã pretiosã theriacã fuerunt curati mei dolores, & cruciatus mei corporis. Dixit autẽ mihi Angelus: Anima scisne hujus rei causam? adverte, quod, dum Rex quispiam, vel Imperator, filii vult desponsare filiam alicujus Principis, ad indicandum & significandum, se velit ipsi eam magnam gratiam præstare, mittat illi aliquod monile, vel anulum pretiosum pro dono. Ecce, ita tecum ego Magnus Rex Regum & Dominus dominantium: atq; licet verum sit, tibi aliã ab ipso præstitam esse istam gratiam, modo tamen denuò ipsam confirmavit. Præterea iste pretiosus & mysticus flos, quem tibi Dominus mittit, est etiam figura & symbolum amoris æterni, & infiniti, quo te amavit à sua æternitate, quando illa Beatissima Trinitas decrevit, te creare & accensere numero suorum Fidelium, dareq; tibi suum sanctissimum Filium, pro tua redemptione, ac liberatione, & conferre tot auxilia, ut salvaveris, tandemque ipsam donare in æternitate bonorũ: æstima magni Anima, ista beneficia inestimabilia, & misericordias Domini, atque animadvertẽ, istud pretiosũ cimeliũ, & hunc Divinum florem, futurum instar theriacæ contra omne venenum, propterea; suavem ipsius odorem fugiturum à te, nec tibi nociturum vel obfuturum diabolum, sed bonus & suavis odor fugat pestem, & omnia odores. Age nunc, Anima, his intelligis, quid velis, ut dicam Divinæ Majestatis, no-

nomine? quid per me nuntias, & quod indicium præbes gratitudinis, pro tanta gratia, quam accepisti? consideratis & intellectis his misericordijs, quas mihi DEUS exhibebat, tam magnas ac sublimes, quodammodo obmutui, dixiq; illi: Sanctissime Angele DEI, nescio, quid dicam, obmutesco, & erubescō, confusissima ac miserabilis, ut possim respondere eâ reverentiâ, amore, & gratitudine, quam debeo tanto Domino, ac tali bonitati, & magnæ misericordiæ: dic, meo nomine, Domino meo, quod tibi visum fuerit, & scis, mihi esse faciendum. Bene habet, Anima (dixit Angelus) faciam sicut dicis: dic tamen & tu modo pro tuo genio ac sensu, & capacitate aliquid, quod ego tuo nomine dicam Domino: quia hoc divinæ Majestati placebit, eritq; gratum. Ergo, sancte Angele ajebam, si ita est, refer meo Domino, me indignam ipsius famulâ & Ancillam dicere, ut benedicatur, adoretur, & glorificetur in perpetuas æternitates, in omnibus suis creaturis millies, iterumq; millies, pro eo, quod est in semetipso, & quod est erga nos suas pauperes creaturas, propter omnes suas misericordias ac beneficia, generalia & particularia, quæ nobis semper præstitit ac præstat: speciatim verò pro ista gratia & favore, quem mihi nunc denuò exhibuit, & per quem illum oro & obsecro, quàm humillimè possum, ut mihi præstet etiam istum, ut sciam cognoscere & conservare istam novam misericordiam, quam ab ipsius Divina Majestate suscepi, eidemque respondere. Optimè (ajebat sanctus Angelus) dixisti, plurimum mihi satisfecisti; Dominus Majestatis suscipiet libenter, quod ipsi significas, præstabitq; tibi propterea, & propter suam bonitatem multas gratias. Vale.

§. II.

Mistrò melius declaravit DEUS, quod dixerat Angelus, eadem similitudine, hoc modo: Postquam accepissem à Deo multas & maximas gratias his diebus (in Decembri anno 1621.) dixi DEO, cum magno affectu: DEUS mi, & Domine mi,

quis credet hos favores, & tam magnas & insolitas misericordias, quas mihi exhibes, cum ego ipsa, quæ illas suscipio, & non possum dubitare de illarum veritate, obstupefcam ac admirer tuam infinitam bonitatem, tantamq; misericordiam, quam præstas creaturæ tam malæ, & peccatrici, qualis sum ego? Audivit me DEUS, & peramanter mihi respondit: Ne te id consternet, Anima, quia amor, quo ego feror erga homines, est infinitus; nonne plus fuit, quod sim factus homo, & passus pro vobis? ita sanè. Considera, Anima, dixit Dominus, non fore magnopere mirum, si quispiam Rex, qui sibi desponsavisset per procuratores, aliquam Principem alienigenam, & alterius regni, ipsi mitteret cimelia, pannos pretiosos, & vestes auro argentòq; graves, ex suo regno: si etiam ad illam ablegaret nonnullos suos Ministros, qui ei offerrent aliquas ipsius effigies, & alias res hujusmodi, ad demonstrandum illi, hac ratione, amorem, quo ipsam prosequitur, & magnitudinem sui regni, ac suam, suarumq; divitiarum: non profectò, non esset hoc adeò mirabile, imò meritò fieret. Id ipsum autem ego tecum facio, mea es, & te mihi desponsavi, accepi te in sponsam, ideoq; tibi dono mea cimelia, meas affigies, mittòq; ad te meos ministros, sanctos Angelos, qui tibi assistant, te juvent & custodiant; exhibeo tibi Imagines Beatitudinis, & varijs utor modis, ut agnoscas meam, & regni mei amplitudinem. Unde noli obstupefcerre, neque mirari id quod tecum ago.

Adamus, quod illi dixit Dominus, eadem adhibet a similitudine, ad idem propositum, tempore cujusdam gravis cruciatûs, ut ipsa refert (Anno 1615.) hunc in modum. Toto hoc tempore, quo patiebar terribiles dolores, mihi exhibebat Dominus magnas & extraordinarias misericordias, monstrando mihi immensitatem sui divini Essè, ducendo me ad cœlestem Jerosolymam, manifestando mihi suam præsentiam in sanctissimo Sacramento, & reliqua hæcenus recensita, ideoq; consternata & stupens, quod DEUS his mensibus præsta-

præstaret tot ac tantas misericordias huic suæ ancillæ indignissimæ, vilissimæ, & miserabilissimæ, plenissimæque defectibus, præ omnibus creaturis DEI, dixi Divinæ Majestati: Quomodo, Domine mi, ita agis? ecce sum pauper & miserabilis, ac millies pauper & miserabilis: ideòq; vehementer metuo, nè non respondeam tantis misericordijs; imò, quantum est in me, credo sine dubio, me omnia profunderè, instar vasis argillacei, malè excocti. Respondit Dominus ac dixit: An ignoras, quòd, dum Rex aliquis & Princeps agit, ut sibi desponset, quam sibi delegit, quia ità ipsi libet facere, adveniente jam tempore nuptiarum, priùs illi mittat multa cimelia ac dona, & gemmas exquisitissimas ac pretiosissimas in signum & pignus eorum, quæ, sine comparatione pluræ, illi donaturus est, ac traditurus die nuptiarum, & quando ipsam deducet ad sua regna suamq; aulam, ac regium palatium? ità nunc fit, & quia me intelligis, nihil tibi dico ampliùs, quam hanc esse rationem, quâ respondeo tuæ admirationi, & humili repugnantia.

§. III.

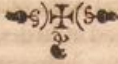
Tandem, quadam vice illam ditavit, multis mysticis nummis aureis, quos ipsi Dominus contulit, non manifestando illi, quid significarent, sæpè enim vult occultare bona, quæ nobis confert, ut discamus vivere in fide, & subjectione judicij. Dum quodam die agerem cum DEO, post sacram Communionem, inter ardentis affectus amoris, quo ipsum complectebam, dixi: Ah Pater mi! ah, Domine mi! invocando Divinam Majestatem. Dominus mihi respondit, pro sua bonitate: Quid vis, Anima? Ego dixi: Pater ac Domine mi, dona mihi aliquam eleemosynam. Et Dominus respondit: Sit ita, accipe, cum ità anheles, ac desideres aliquid accipere: deditque mihi Dominus, injiciens illos in meum sinum, & quasi intra me ipsam, multos nummos, ex auro purissimo, & alia pretiosa cimelia, quibus acceptis fui summè ditata, & repleta mille

bonis ac thesauris: omnia strinxi, nesciens quid esset, neq; intelligens, qualia bona haberem, nisi, quòd illis abundarem. Fui aliquantulum mihi erepta, considerans magnitudinem horum divinarum & cœlestium thesaurorum, ac desiderans illos agnoscere. Interrogavi meum Dominum, ut mihi dignaretur dicere, qualia bona illa essent, quæ acceperam, & eius Majestas mihi dederat, quòd tantoperè, ipsi sim ditata. Dominus, quasi diffinilanter, mihi dixit: Bene, Anima, bene. Ego videns, Dominum tacere, ac adhuc desiderans scire, qualia essent ea bona, dixi meo sancto Angelo Custodi, qui aderat: Mi Domine, si scis, qualia sint bona ista, dic mihi. Sanctus Angelus respondit: omnino scio, ne tamen tu id velis nunc scire: da mihi istos thesauros, quos ego tibi servabo. Ego dixi: Accipiat meus Dominus Angelus. Et postquam extendisset S. Angelus magnum linteum, in quo erant quinque vulnera Christi Domini, quàm vacillime expressa, injeci in illud omnes eos nummos ac cimelia, quæ Angelus in eo linteo superimposuit humeris. Ego id fui mirata, ac dixi: Domine Angele, quomodo hoc fit, quòd omnia cimelia, quæ mihi Dominus dignatus est dare, mihi auferat & servet intra seipsum? Sanctus Angelus respondit: Dum ego tibi aufero cimelia, & ea servo intra me, juvo te, ut illa intra te conserves. Quòd autem imposueris linteum humero, quid significat Sancte Angele? Nõne scis (ajebat) quòd DEUS nobis commendaverit custodiam & protectionem vestri; ideòq; in omnibus vestris vijs vos juvamus, vobis succurramus, & vos portamus in volis manuum, ac super humeros. Adhuc non contenta eo, quòd S. Angelus mihi dixerat, converti me ad Dominum, & dixi: Obsecro te am Majestatem, mi Domine, ut mihi si placet, dignetur dicere, qualia sint ista dona, quæ accepi tam mirabilia, per quæ tantoperè sum locupletata & repleta bonis? Dominus mihi respondit: ne mireris, quòd illa non cognoscas, nec intelligas, non enim omnes gratiæ & favores, quos ego

ego præsto meis seruis, & ipsi suscipiunt, cognoscuntur ab illis & intelliguntur: imò frequenter assequuntur magnas meas gratias, non intelligentes, quid assequantur, & habeant. Ità siquidem expedit: Sicut, si hic aliquis Rex diceret suo Filio, Infanti, heredi suorum regnorum: Ecce Fili, es Dominus Hispaniæ, Flandriæ, & non diceret illi; es Dominus Indiarum, & aliarum regionum, aliarumq; provinciarum, propter exiguam ipsius capacitatem; ità ego vobiscum ago: quia licet vobis manifestem aliquas gratias & favores, quos vobis exhibeo, alios taceo, propter vestram

exiguam capacitatem, & quia ita vobis expedit. Hoc dictum Domini mihi mirè satisfecit, cui magnas egi gratias, pro omnibus istis operibus.

Fortasse isti aurei nummi significabant speciales actus meritorios, & heroica virtutis, quos inadvertenter eliciebat, dum susciperet gratias, vel fuerunt illi dati, propter mysterium, quod referetur sequenti Capite.

CAPUT XI.

Quomodo ipsi DEUS, per mirabiles visiones ostenderit paupertatem, ac nuditatem animæ, secundum se spectatæ, etiamsi possideat multas divitias spirituales; & qua ratione, dum illas DEO reddit, easdem recipiat auctiores.

Sublissima documenta perfectionis manifestabat DEUS in visionibus sue famule, modo ipsi adumbrando ea, que habebat, quamvis occulta, modo eam docendo, que illi erant observanda ad maiorem indies progressum faciendum in sanctitate. Inter hæc maxime notabile, meo iudicio, fuit, quod illi depinxerit, quam vivacissimè paupertatem ac nuditatem animæ, secundum se considerata, quamvis ex divina gratia sit ornata magnis divitijs spiritualibus, & quomodo se illis spoliando, ut ipse offerat suo DEO, easdem recipiat longè auctiores.

§. I.

DUm, inquit, quodam mane agerem cum DEO, excitavit sua Majestas in mea anima affectum ferventissimum, & ardentissimum amoris ac desiderij, ut ab illa peterem aliquid, concernens

bonum meæ animæ: & nesciens, quid peterem, vel quid dicerem, dixi Divinæ Majestati: Domine mi, & Dilecte meæ animæ, dona mihi aliquid, da mihi aliquid per temetipsum, Dilecte mi, quod repegebam cum vehementi affectu, addidique deinde: Si, Tu, mihi Domine, aliquid dederis, ego tibi dabo, quod habeo. Quamvis autem id dicerem, mea tamen anima nesciebat, haberetne quidquam, quod posset dare suo DEO, propter suam summam paupertatem. Sed præ desiderio ejus, quod petebat, promisit, quod se habere ignorabat, disponente ita rem DEO, ut inde eliceret, quod habebat in animo. Cum sanctus Angelus meus Custos audiret hos fervores, ut anima mea videretur sibi met eripi, imponens digitum ori, quasi me vellet terrere, dixit: quid est hoc, Anima? quid est hoc, quod dicis, ut videaris, non esse tui compos: nunquid fortè habes aliquid ex te ipsa, quod possis dare tuo DEO? insuper quod habes, & accepisti ab illo, jam ipsi dedisti ac obtulisti frequenter:

ter: adverte quid dixeris, & obtuleris tuo DEO, quia te ad multum obligavisti: considera, quomodo possis stare promissis. Audiens hæc dicta, adeò divina ac plena mysterijs, vehementer obstupui, & fui consternata: interea verò conspexi Majestatem Christi JESU Domini nostri, qui erat stipatus multis sanctis Angelis, & gravi quodam ac suavissimo modo, paulatim ad me accedens, quasi descendendo per quosdam gradus, mihi dicebat: Eja anima, præsta quod mihi promisisti, & vide quid habeas, quod mihi des, ego enim ideò venio. Atq; hoc dicto magis magisque mihi Dominus appropinquabat, & extendens suam sanctam manum apprehendit, cum summa gravitate, oram pallij, iterumq; dixit: Age, anima, hîc impone, quod habes, mihi dandum. Vehementer fuit turbata mea anima, audiens ac videns sanctam perseverantiam sui DEI in ista petitione, cumq; se adverteret esse pauperrimam, ita ut nihil haberet, quod ipsi offerret, circumspiciens intuita est suum Sanctum Angelum Custodem, dixitq; illi cum verecundia & pudore: Mi Domine Angele, habetne ipse fortè aliquid, quod mihi det, ut illud offeram meo Domino. Sanctus Angelus me aspexit, & præferens quandam quasi erubescentiam, dixit: Non, Anima; ego nihil habeo, quod tibi dem, ut offeras tuo DEO, quia totum esse, & gloriam quam habeo, accepi & accipio ab illo ideòq; omnia sunt ipsius. Itaq; eram confusa & afflicta: adhuc tamen illum aspiciebam, cum nescio quæ occulta confidentia. Videns me ita constitutam Angelus, & ostendens, se dolere meas vices, dixit mihi: Exspecta, Anima, videamus; & imponens manum intra se ipsum, exemit mysticè grandem thesaurum gemmarum, quas ante aliquos dies mihi dignatus erat donare Dominus, imponensq; illas suo pallio, mihi dixit: Accipe, Anima, hunc thesaurum, quem accepisti à tuo DEO, & redde illum ipsi. Fui valde recreata hac re, & rogavi S. Angelum, ut ipse illum afferret Domino, nomine meo, eò quod ego essem indigna id

facere: Sed Dominus DEUS meus, qui præfens aderat, dixit: Non, Anima, non sic oportet fieri, quia tu ipsa mihi debes offerre hoc munus; humilia te, ac noli tergiversari, & fac, quod tibi dico. Tunc assumpsi nonnihil animi, & quamvis tremorem ac sudarem, incipiebam utraque manu colligere ex pallio S. Angeli illos thesauros, iniiciebamq; ipsos in pallium Christi Domini, donec nulla gemma superesset: deinde Dominus complicuit pallium, quàm gravissimè, dixitq;: Bene est, Anima mea, vale. Ego enim abeo. Atq; ita rapta sum in quandam ecstasim, ut non viderim abeuntem Majestatem mei DEI.

§. II.

VERùm reversa deinde ad me, & intuita me ipsam, deprehendi me pauperrimam, pessimè vestitam, laceram & pannosam, ut nihil in me haberem, quod mihi posset prodesse, imò quod me non posset pudefacere. Cùm me talem viderem, obtupeccebam & erubesccebam dicebamque ac repetebam identidem clamando, vehementer dolens, & specialiter illuminata à DEO. DEUS me adjuvet! talisne sum ego? DEUS mi, talis ego sum? & tantane est mea miseria, ac summa egestas? atq; hocne est, quod habeo ex me ipsa, & mihi relicta? Dum ita essem confusa & pudefacta, Dominus Majestatis, misit ex Divino suo secreto Angelum ad illos, qui mihi aderant, & ad meum Custodem, per quem ijs mandabat, ut me adducerent ad Divinum ipsius conspectum. Videns hoc mea anima, fuit valde afflicta, quia non sciebat, quomodo sibi esset comparendum coram Domino Majestatis, tam pauperi ac pannosæ, & recordabatur, quid Dominus dixerit illi, qui venerat ad convivium non habens vestem nuptialem, ac timebat, ne idem sibi contingeret: ideòq; aspiciebam meos sanctos Angelos, & dicebam illis, timens: Mei Domini, quid facient mecum? quomodo me ita ducent ad conspectum Divinæ Majestatis? habebuntne fortè aliquem ornamentum, quem mihi dent, ut me cooperiant?

Illi responderunt aliquantum graviter: Non, soror, non habemus ullam vestem, quæ tibi conveniat, ea enim, quam nos gerimus, tibi non quadrabit. Hoc audito, quod mihi dixerant, remansi confusa. Videns me ita constitutam meus Dominus Angelus *Parvulus Paranympus*, dixit quàm amantissimè: Bono animo esto, soror, nè te afflige, ecce hic meum pallium, quo te cooperias. Et hoc dicens, deposuit illud ex suis humeris, imposuitq; meis, quo tota sui bene tecta, ac decenter exornata: etiamsi enim Sanctus Angelus fuerit tam parvus, in sua specie, quàm est puer duorum vel trium annorum, mirabiliter tamen me à capite usque ad pedes texit. Egi ipsi magnas gratias, pro favore mihi præstito, & charitate, quam mihi exhibuerat, suiq; repleta solatio ac recreata. Deinde ad me accessit Sanctus Angelus meus Custos, & cæteri mei Domini, complacentesq; sibi in meo solatio, me duxerunt ad cœlestem Jerosolymam, sicut illis Dominus mandaverat, præsentaveruntq; conspectui Beatissimæ Trinitatis, ubi me prostraverunt. Dominus Majestatis me aspexit oculis benignissimis, dicens: Surge, Anima mea, surge & accede ad me: postquam enim tu implevistî tuum promissum, dando mihi, quod potuisti, & ego à te amanter petieram, æquum est, ut tanquam omnipotens ac dives, tibi illud restituam longè auctiùs. Et postquam hoc dixisset Dominus, reperit se mea anima in illo ipsius Divino esse admirabiliter cum eo unitam, ubi mihi manifestatum fuit sacratissimum mysterium Trinitatis, & omnium Trium Divinarum Personarum, Unius DEI, quæ admirabilissimè, & spiritualissimè adornabant ac ditabant meam animam talibus divitijs & cœlestibus thesauris ac Divinis, ut nulla lingua possit explicare, neq; intellectus assequi, quales illi splendores, divitiæ, ac thesauri cœlestes fuerint. Spectaculo hujus mysterij aderant infiniti Angeli DEI, & omnes admirabundi ac attoniti, propter bonitatem sui DEI, dicebant: Quæ est ista creatura? quæ est ista anima, quam Dominus

Majestatis ita adornat ac ditat? & laudabant ac benedicebant suum DEUM & Creatorem. Divina Majestas profecuta est aliquamdiu istud mysterium, & mea anima permansit in illa felici unione, ac deinde ipsam suavissimè & paulatim ille Dominus à se dimittebat. Dum autem comparuisset in Divino ejus conspectu, dedit illi suam sacrosanctam benedictionem, conferendo ipsi, per illam, magna bona, & dicendo: Vade jam in pace, donec adveniat dies desponsationis, & nuptiæ in æternum duraturæ. In omnibus punctis horum mysteriorum, illuminabat me Dominus secretè, ut intelligerem eorum significationem: ita tamen, ut mea anima magis esset intenta illis figuris mysticis, eliciendo affectus, & amando suum DEUM, ac affluendo Divino solatio, quàm illarum significationi: ut quæ vestiebar, ac denu-dabar iterumq; ditabar, penitus ignorans, quare mihi talia repræsentaret ille Dominus, qui me valde amat, & quem ego tantopere amo, ac in quo confido, totam me committens ipsius manibus. *Omitto de initio dictum est, significaverit, quia jam clarare, quid hoc per se patet.*

§. III.

EAndem veritatem ipsi manifestavit *DEUS alio modo (in Augusto, anno 1618. Cùm, ait, nihil tale cogitarem, vocaverunt me quatuor mei Domini Angeli, dicentes mihi: Audis, soror, aspice huc. Et vidi Sanctum Angelum Minimum, flexis genibus ante illos, cum pelui in manu: illi autem habebant in suis manibus catenam auream crassam, & valde longam, quam sunt osculati, & posuerunt supra pelvim, ac deinde protulerunt quædam instrumenta musica, similiterq; colloca-verunt in pelui. Surrexit Sanctus Angelus, & tulit ad conspectum DEI illam pelvim, cum catena ac instrumentis? & inceperunt personare atq; canere demisso tono, magnâ suavitate, laudes DEI, agerèq; illi gratias pro favoribus, quos exhibet suis creaturis. Catenam verò accepit meus Sanctus Angelus Custos, & osculatus est illam*

illam reverenter, posuitq; ad meum col-
lum, trina circumvolutione, erat enim
magna, in memoriam Sanctissimæ Trini-
tatis. Deinde me duxerunt ad conspe-
ctum Divinæ Majestatis, ubi me allocutæ
sunt tres Divinæ Personæ, quasi unâ eâ-
demq; voce, & vocando me de nomine,
dixit: Marina, aspice donum, quod tibi
dedi, quid mihi pro illo dabis? Ego re-
spondi: Mi Domine, non habeo quod
dem, quia sum pauper creatura tua; Si
tamen totus mundus esset meus, totum
tibi darem. Tunc mihi Dominus dedit
extraordinarium lumen, ut cognoscerem
totum mundum, ipsiusq; divitias & regna,
dicendo mihi: Vidēsne illum hic? ego ti-
bi illum do, tanquam tuum, tuæq; disposi-
tioni committo (id quod dicebat tam se-
riò, ut mihi videretur totus esse meus, me-
que esse ipsius Dominam:) dabisne nunc
mihi illum? Ego respondi: omnino, Do-
mine, dono tibi illum, & meipsam, me-
amq; voluntatem, fac de me, quod volue-
ris. Dominus autem mihi respondit: Plu-
rimùm mihi hac in re placuisti, maximè
verò, quòd mihi tradideris tuam volunta-

tem. Vidi subito, me habere stellas splen-
didissimas in meis manibus & pectore, in
pedibus autem signa quædam nigra in
carbonis, & pulveris carbonarij. Ego ne-
sciebam, quid hoc significaret. Aliquantò
autem post, intellexi illa signa nigra in pe-
dibus, mihi fuisse data, ut ea aspiciens,
quando mihi viderem exhiberi aliquem
favorem, me humiliarem, ac scirem, illud
solum esse meum, cætera verò DEI.

Intellexi præterea, in his visionibus il-
luminata à DEO, modum, quo ordinariè
Divina Majestas dat Divinas inspirationes
hominibus, quia in primis ab ipsius Maje-
state aliquid inspiratur Angelis, & ab illis
homini. Sanctus autem Angelus Custos
solicitat eam inspirationem, ac deinde
DEUS præbet suum efficacium auxilium, tra-
ctimq; homo consentit illi Divinæ inspira-
tioni: aliàs autem hæc omnia DEUS fa-
cit per se ipsum, licet prius illud sit
ordinarium.

CAPUT XII.

De alijs documentis sublimissimæ perfectionis,
quæ illi DEUS dedit, de solidis, & heroicis affectibus,
quibus obtinetur æterna gloria.

§. I.

Quomodo DEUS cognoscat
nostros affectus.

DUM aliquando manè
agerem cum DEO,
vidererq; mihi, cum
magna mea confusi-
one, coram ipso com-
parere, sine affecti-
bus, quos me oportet
habere, sine reverentia & amore, aliis-
que ejusmodi; dixi ad DEUM, magno

cum dolore: verè, mi Domine, ego coram
te compareo, ac si compareret aliquod ju-
mentum, coram magno Rege, absq; illius
apprehensione, vel cognitione illius, in-
cujus versaretur conspectu: hoc unum
mea anima, ex toto corde, & intimè optat,
ut semper versetur in tuo conspectu, &
coram te, cum omnibus illis ardentibus,
incensis desiderijs, quæ tu à me requiris,
reverentiæ, fidei, amoris & confidentiæ,
ac resignationis, cæterisq; omnibus, quæ
tibi placerent: hoc mea anima summe
desiderat, ac vult. Cùm id dixissem DEO,
respondit mihi Divina Majestas: Anima
mea

ulterius, & exhibuerunt mihi congeriem flammaram Divini ignis, qui non comburendo urebat, illuminabat, recreabat, ac emittebat ex se maximos splendores, suavemq; claritatem, obstupui videns talia mysteria, & fui attonita: Dominus autem mihi dignatus est illa statim declarare dicendo: Ecce Anima, ille cumulus florum, quem vidisti, significat ardentia desideria, meorum fervorum, ac amicorum, viventium in mundo, & quia in eorum oculis, ipsorumq; iudicio, sunt exigua, ac persæpe habentur, non æstimant illa; in conspectu tamen meo sunt, sicut montes florum suavissimè olentium, & magni pretij coram me: vos ea non curatis, ego verò æstimo, & magni facio. Acervus gemmarum, significat quædam bona opera ordinaria, & progressus, quos facitis in meo servitio, quæ, opinione vestrà, sunt exigui valoris, & eò quòd sint valde frequentia, non æstimatis illa, in oculis verò meis sunt gemmæ magni valoris & splendoris. Congeries autem ignis significat affectus amoris, quos mei servi identidem iterant, quosque parvi penditis, eò quòd vobis videantur esse exigui, cum tamen in conspectu meo sint magni momenti ac pretij. Cepi summum solatium ex cognitione harum Divinarum veritatum, ac Divinæ bonitatis, quæ tantopere æstimat exiguitatem nostrorum operum. Postea me duxerunt mei Domini ad conspectum DEI, ad eum locum, in quo ipsum prius videram, ibiq; mihi eadem Majestas contulit magnam cognitionem suæ Divinitatis, ac Divini Esse, ubi frui sum tantis bonis, ut non possint explicari, neq; exprimi verbis.

Inde me duxerunt ad quoddam elegans palatium, quod erat, ut sic loquar, quædam separata habitatio illius felicitatis, situm tamen intra ipsam, & incolebatur à sacratissima Humanitate JESU Christi, Domini nostri. Ibi verò mihi fuerunt ostensa merita, dignitas, ac Majestas JESU Christi Domini nostri, ut est homo, quo spectaculo mea anima mirabiliter fuit consternata, & obstupefacta: sed etiam si essent tam admiranda, quæ co-

gnovi, duxerunt me inde altius, ad aliam cognitionem multò majorem, Naturæ Divinæ Christi JESU, Domini nostri, simul ac humanæ, atque hic fui absorpta, adeoq; mihi crepta, ut penitus me perderim in illa Divina caligine: quæ cognitio superavit universas, quas mihi Divina Majestas de se ipsa dedit, per omnem vitam meam.

§. III.

Docet illam, dolores, conjunctos solido affectui, præstare, toleratis cum gustu sensibili.

DUm esse vehementer afflicta à meis continuis doloribus, vidi quosdam sanctos Angelos, diversos ab ordinariis, qui mecum manent, deambulantes per quoddam pratum, plenum elegantissimis, pulcherrimis, & suavissimè olentibus floribus, valde demissis & parvis, quos deambulando conculcabant: atque cum spatiantes pervenissent ad locum ejusdem prati, in quo erant aliæ herbæ, ut apparebat, exigui valoris, & contemptibiles, altiores tamen & erectiores, tangebant illas manibus, quasi vellent frui grato illarum & suavi odore, ac deinde admovebant minus ad faciem, sicut hic consuevimus ficere. Id videndo dicebam intra me: videant, quæso, mei Domini, quomodo conculcent pulchros & elegantes flores, alias autem herbæ, quæ nullius sunt momenti, contrectent manibus. Sancti Angeli se verterunt, & appropinquaverunt mihi, dixeruntq;: Quod vidisti, contigit in te, & Dominus tibi id voluit significare, exhibendo tibi istud mysterium. Noveris, dolores, quos pateris, & afflictiones, quas sustines in præsentis statu, licet cum lamentis naturæ, esse coram DEO instar illarum altarum herbarum, quæ videntur deformes tuis oculis, coram DEO autem ac nobis sunt magnæ æstimationis ac valoris, multoq; meliores illis, quas conculcamus, quæ licet sint bonæ, non sunt tamen adeò perfectæ, & significant afflictiones, quas fuisti passâ in alio statu, cum-

do habebas sensibiles gustus, inter patiendum. Esto bono animo, & excita te, ad patiendum amore DEI.

§. IV.

Quomodo fecernendi sint boni affectus, & opera.

COgitans quodā die (6. Aprilis 1623) quam essem mala, ut existimarem, me esse pessimam creaturam totius mundi, nec reperiri in me quidquam boni, nisi quod DEUS mihi confert de suo; vidi quendam Sanctum Angelum cum cribro in manibus, pleno gemmis, & pretiosis lapidibus, quos ad solem diutissimè cribabat, & decidebant ad terram quædam minimæ paleæ, instar atomorum. Eo conspecto, dixi intra me: DEUS me iuvat! quàm est bona mea imaginatio? Id mihi apparet, quia videre soleo Angelos, quos habeo, & res insolitas. Averti me ibipso

videndo, amovens oculos, & repugnans ultra quatuor horas, etiamsi per intervalla illum coacta fuerim intueri. Non potui non attendere, quia Dominus me ad id adegit. Vidi igitur illum Angelum, allucente eo Divino Sole, qui erat ipse DEUS, cribrantem eas gemmas. Et dixit conversus ad me: Soror, istæ gemmæ, & lapides pretiosi, quos hîc vides, sunt tua opera, quæ peragis, & tui affectus, opinione tuâ, exigui. In lumine autem istius Divini Solis, & coram DEO sunt gemmæ pretiosissimæ, & magni valoris: atomi verò, quos vides decedentes ad terram, sunt minimæ paleæ quarundam imperfectiorum, illis adnexarum, quæ in DEI præsentia, ac Divinæ claritatis consumuntur.

Atque hoc est, quod tibi DEUS voluit indicare per id, quod vidisti.

✠ * + * ✠
* ✠ *

CAPUT XIII.

Quomodo DEUS, circa postremos ipsius vitæ annos, designaverit alios quatuor Angelos, ut occultè adessent in ejus cubiculo, qui se interdum manifestabant, mirabiliter representando varia mysteria.

UM DEUS multiplicaret gratias, quibus cumulabat suam famulam, deputabat etiam novos Angelos, quorum, in illis ipsi conferendis, uteretur operâ, atq. postremis annis, quibus ego cum illa egi (& qui spectatâ ejus ætate esse videntur proximi extremo ipsius senio) ut dictum est in primo libro, datos nempe ipsi fuisse, dum esset quadraginta quinq. annorum vigesimâ secundâ Octobris, quatuor angelos, illi assignavit alios quatuor, qui eam miris modis distrahebant, ipsiq. manifestabant magna mysteria, unâq. munera, quibus oc-

cupantur in obsequio, quod exhibent Electis, quæ referentur ordine, quo contigerunt.

§. I.

ULtra quindecim jam dies DEUS objicit meis oculis, simul quatuor suos Angelos, qui plerumq. omnibus his diebus manserunt in meo cubiculo, apud unum angulum meilecti. Non video illos ordinariè, sed aliquoties intra diem, quando DEO placet, quia non sunt, sicut alij quinque Angeli, qui mihi ordinariè assistunt: Nam hos video, dum volo.

Quando illos primâ vice conspexi, interrogavi ipsos: Domini, quid hîc agunt? quid volunt? Et illi mihi peramanter respond-

ponderunt: Soror nostra, ne solliciteris, ne te affligas. Ego mansi cum DEO, & abstraxi me ab ipsis videndis, quàm maximè potui, licèt per intervalla se mihi exhiberent spectandos.

Post biduum deinde, vel triduum, vidi omnes quatuor pariter assidentes mensæ, quæ constabat ex auro purissimo, & erat instar abaci: assidebant singuli singulis ipsius lateribus, & ex angulis mensæ pendebant campanulæ aureæ, atq; penes quamlibet campanulam erat parvulus Angelus. Quatuor ij Angeli, quasi designabant in illa aurea mensa, cælos, planetas, & illorum motus, nec non officium, quod ijdem Angeli obeunt in movendis cælis. Et postquam hoc aliquamdiu fecissent, quasi me recrearent, ut me abstraherent, à meis doloribus & molestijs, atq; ego id quàm attentissimè spectavissimè, absoluto opere, illi parvuli Angeli pulsaverunt campanulas, quibus ediderunt valde harmonicam ac suavem musicam, & subito mihi disparuerunt.

Biduo rursus vel triduo post, ipsos de novo consexi, & videbantur mihi colere quendam elegantissimum, & gratiosissimum, ac fragrantissimum hortum, atque evellere quasdam herbas, alias verò plantare, nec non efformare pulcherrimas arcas; quæ omnia me rapiebant in admirationem, & vehementer sublevabant in meis doloribus. Hoc aliquamdiu duravit, & intellexi, esse symbolum officij, quod sancti Angeli Custodes exercent, curam habendo hominum, dum evellunt vitia, & plantant virtutes.

Post aliud deinde biduum, illos iterum vidi, & inceperunt pulsare instrumenta musica, atque dulcissimè, & admirabilissimè, submisso tono, concinere Divinas laudes, exhilarando me hac musicâ celestis. Ego id magnopere obstupui, & extimui ac dixi: DEUS bone, quàm sunt extraordinaria ea, quæ mihi eveniunt! Sanctus Angelus autem meus Custos mihi respondit: Anima, quare expavescis. Nonne scis, quòd sis Sponsa DEI, & quòd appropinquet tempus nuptiarum æterna-

rum, veliq; DEUS, ut agnoscas ac delibes ipsius magnificentiam, atque id quod te expectat, videasq; thesauros, quos habet in suo regno? Ità enim faciunt Reges terreni, postquam egerunt, de desponsanda sibi aliqua Filia Regis exteri, cui ab ipsis mittuntur pretiosa munera, & ministri, à quibus edoceatur de divitijs ipsorum regni, quarum aliquas illi transmittunt. Deinde se conjunxerunt isti quatuor Angeli, cum quinq; illis, qui mihi ordinariè adfuit, ad cantandum & personandum; atq; Angelus *Parvus* se collavit in medio reliquorum octo, incepitque canere solus, cæteri verò illi respondebant, & sequebantur ipsum tono demisso. Sanctus Angelus mihi dixit: Eja Soror, tu non debes juvare, canere, incipe, nos te sequemur. Et quamvis ego recusaverim id facere, urisit me tamen ità, ut debuerim, inceperimq; canere, quasdam cantilenas, valde spirituales, quas ego sciebam; & Angeli eas repetiverunt. Hoc modo cecini tres vel quatuor: & finita fuit illa musica cum magno solatio, ac refocillatione meatum mihi disparuerunt.

Post duos dies, denuò illos vidi, habentes in manibus evaginos gladios, cuiusmodi duntaxat sursum conversis, capulis autem directis ad brachium, & stabant bini ac bini, sibi invicem oppositi: atque gladij vehementer resplendebant. Dum hoc viderem, dixi in animo meo: Quid hoc erit? Illi mihi dixerunt? Ne te affligas, Soror, videbis enim, quid sit futurum. Hoc dicto, se subdlexerunt meis oculis. Post triduum autem, ipsos iterum similiter vidi: ac tum in momento, cum magna agilitate, simulque gravitate, prodierunt in aciem, atq; inter Cælum & terram, altissimè ascenderunt, ut viderentur capitibus tangere Cælum, quod videmus, ubi inceperunt gladijs impetere diabolos ibi commeantes, qui erant multi, præcipitando aliquos ad profundum maris, alios ad terram, ita tamen, ut absorberentur ac descenderent ad barathrum, vehementer consternati, terræfacti, ac tremantes, jam hîc, jam ibi impingentes. Comple-

ro hoc officio redierunt ad meum angulum valde rubentes, formosi, & hilares, cum gladijs in manibus. Interrogavi illos: Domini, dicant mihi, quid significat hoc, quod fecerunt? Responderunt: Præcipitavimus diabolos, sicut vidisti; nisi enim ita subinde fieret, plurimum nocerent mundo. Interrogavi ipsos præterea: Quare autem gestant gladios cuspidibus sursum versus? Responderunt: Quia Iustitia semper debet suspicere DEUM, & cælum, & eos, quorum est administrare, Iustitiam, semper oportet respicere DEUM, aliàs enim putabunt, se illam exercere, & fallentur: quod non dicimus tibi soli, sed ut ipsum dicas ministris iustitiæ, cum quibus ages, ut semper respiciant DEUM, quando ferent sententias.

Biduo post, quadam nocte, vidi rursus istos Dominos quatuor Angelos, qui bini deambulabant per quadam aulam, duo in una, & duo in altera parte, atque orabant simul, ad eum modum, quo duo Religiosi orant Divinum officium. Recitabant tono alto, sine cantu, atque omnia, quæ ab ipsis recitabantur, erant laudes DEI, & faciebant id quàm suavissimè ac dulcissimè: quando se convertebant ad me, coruscabant, atque emittebant ex se ingens & admirabile lumen, ac Divinos splendores. Hoc exercitium duravit diu.

Alià vice, cum essem valde afflicta à meis doloribus, & molestijs, atque malis, quæ diabolus, DEO permittente, mihi inferebat, vidi omnes quatuor Angelos, paulatim fabricantes, quendam gratiosissimum, & elegantissimum fontem; erat tam pulcher, & speciosus, ut vehementer obstupuerim, eo viso. Habebat sex vel septem canales, ut mihi videbatur, neque enim illos numeravi, & ex illis profuxit derèpentè ingens copia aquæ: ex uno autem canali incidit aqua ad meum lectum, idèoque ego quàm citissimè dixi: Ah, Domini, lectus perfunditur! Statim illum removerunt, ita ut aqua flueret extra lectum. Manante sic aquâ ex fonte, quàm suavissimè, quod me vehementer recreabat, vidi venientes duos diversos Angelos,

& duas Sanctas Virgines ac Martyres, cum cantharellis gratiosissimis, ad hauriendum aquam ex hoc fonte: ibant & redibant, auferebantque aquam, ac revertebantur, ut plus haurirent, id quod diu duravit, cum magna mea admiratione. Fuit mihi dictum, illum fontem esse figuram & symbolum Ecclesiæ Catholicæ, quæ est plena meritis Sanguinis & mortis, ac Passionis Christi JESU Domini nostri, & meritis ipsius Sanctorum. Illos autem Angelos, qui abibant, ac redibant, hausisse eam aquam ac Divina merita, ut illa imperirentur fidelibus, atque id ab ipsis fieri per sanctas inspirationes, quas suggerunt servis DEI, ut eos disponant ad suscipiendum istam virtutem meritorum Christi JESU, per sancta Sacramenta: illas quoque Sanctas Virgines ac Martyres, etiam largiri sua propria merita fidelibus, sibi devotis, qui se illis commendant.

§. II.

Sequenti Novembri (anno 1622.) vidi Sanctos quatuor Angelos, meos novos contubernales, & quamvis fecerim, quantum potui, ne ipsos viderem, non fuit possibile. Erant omnes simul juxta quandam textrinam, quæ erat ex præstantissimo auro, duo ad latera telæ, & unus ubi tela textitur, alius autem ubi convolvitur: Texebant pretiosam telam ex auro delicatissimo, pulcherrimo, & pretiosissimo in illa textrina: duo ex ipsis jaçtabant radios textorios, quibus erant inserta pretiosa fila aurea, alius convolvebat telam, quæ texebatur, alius verò evolvebat fila, pro eadem tela. Hoc modo texebant illam elegantem telam, donec ipsam perficerent. Fuit valde pretiosa, & præstans. Deinde omnes quatuor illam fortiter extenderunt, & composuerunt, atque circumvoluerunt uni ex vectibus, illius textrinae, qui erat aureus, ac rotundus, non tamen illam reciderunt à liciatorio, sed ita ipsam tulerunt ad cœlestem Jerosolymam, & obtulerunt Divinæ Majestati dicentes: Domine DEUS noster, hinc ferimus istam pretiosam telam, ut illam videat Tua Majestas, est

est enim optimè per texta, rescindemusne illam Domine? Divina Majestas ipsam jussit evolvi, & aspexit, atque diutissimè consideravit, ac dixit: Verè est valde delicata, pulchra, & pretiosa; sed nolite illam abscindere, quia ipsi deest nota distinctiva, quæ mea manu debet atteri, & est optima telæ pars. Convolvite illam, & servate. Sancti Angeli ipsam collegerunt, circumvolentes illam veçti aureo, optimè compositam, & imposuerunt in columnam crystallinam, pellucidam, elegantissimam, & splendidissimam, quam cooperuerunt thecâ candidissimâ, & tulerunt ad quandam locum Aulæ cœlestis, ubi ipsam reliquerunt.

Sequenti Januario (Anno 1623.) vidi eosdem quatuor Angelos, qui introsperunt per portulam Sacrarj aurei in quo sum à Domino collocata, & dixerunt: Soror, visne venire eò, ubi nos habitamus, ad amplam, & pulcherrimam Aulam. Ego illis respondi: Dominus me hîc collocavit ubi maneo, nihil aliud volo, quàm quod est conforme ipsius Divinæ voluntati. Post hoc vidi, omnes quatuor sedentes in quadam mystica sede, depositis coronis, quas ordinariè gestant, & sunt quædam quasi ferta; deposuerunt autem illas ad pedes cujusdam Solis splendidissimi, qui ibi aderat, intra quem manebat ipse DEUS. Erat cum illis quidam parvulus Angelus, qui cum ipsis aliàs venerat, & omnes inceperunt conglomerare spiram filaceam, splendidissimorum florum aureorum. Parvulus Angelus tenebat rhombum, & illi conficiebant elegantem fasciculum ex illis filis aureis, gratiosissimum, & stupendè pulchrum. Eo perfectò dixerunt Domino: vultne tua Majestas, ut scindamus filû? Dominus respòdit: nò scindite. Non sciderunt illud, sed perfecerunt suum orbem filaceum, & tradiderunt ipsum Domino, quem ille servavit intra se. Rediverunt ad me Angeli, & dixerunt mihi: Soror, multi affectus resignationis, quos nunc elicuisti tam ferventes, resignando te in voluntatem DEI, in eo, quod tibi hodie accidit, cum naturis quarundam

creaturarum, adeò placuerunt DEO, ut sint instar filorum auri purissimi, ex quibus confectus est orbis aureus, quem vidisti; modò solum superest, ut Dominus suâ manu faciat illam notam distinctivam telæ, quam, Divina Majestas dixit, totam debere fieri ipsius manu, ut post hoc abscindatur tela ex liciatorio. Hoc est Soror, quod significat fasciculus florum aureus quem vidisti, ut perficiatur tela, quæ textitur, præter notam, quæ à Domino est apponenda.

§. III.

Eodem mense Januario, post peractam desponsationem spirituales, cum Spiritu Sancto, quæ jam est descripta, dum agerem aliquando manè cum DEO, vidi comparentes apud portam mei cubiculi quatuor, vel quinque dæmones, qui torvè intuentes & trementes, ac velut timentes explorabant, & aspiciabant, quid ageretur in cubiculo, statimque retrocedebant, quasi terrefacti eo, quod viderant. Dum hoc facerent, vidi unum ex posterioribus quatuor Angelis, prospicientem apud portulam parvam auream, qui ipsos intuitus, finxit se velle in illos jacere sagittam, seu telum: & dæmones statim turbati, ac terrefacti profugerunt quàm celerimè, nec illos amplius vidi, sanctus autem Angelus rursus est ingressus, clausitque portam.

Sequenti nocte, patiendo meas afflictiones, more solito, audiebam quandam clamorem, & quasi ejulatus, qui me molestant, & notabiliter affigebant animam, adeò, ut aures corporis aliquid perciperent de illis ejulatibus. Idem contigit alterâ nocte, quod ego conabar tribuere meæ debilitati, tanquam rem naturalem; sed Sanctus Angelus meus Custos, mihi rem aperuit, dicendo, fuisse diabolos quos videram ad portam cubiculi. Summo manè vidi, ab uno ex dictis illis Angelis, aperiri portulam, per quâ apparebat quædam maxima & spatiosissima aula, trans parietem, qui videbatur constare ex materia subtilissima, & pretiosissima, quæ cœlestis.

cœlesti, habebatq; colorem Cœli: in illa erant quatuor mei Domini Angeli prædicti, & alius *Parvulus*. Isti quatuor Angeli acceperunt ex manibus *Parvuli*, quædam instrumenta musica, & inceperunt deambulare per illam mirabilem aulam, factò initio suæ deambulationis à porta, pulsantesque illa instrumenta, ac admirabiliter & divinè tono demisso, ac suavissimo cantantes, laudabant, & glorificabant suum DEUM ac Dominum, atque mirabili quodam modo ac genere cantilenæ & versuum, exprimebant, suo ordine, omnes vias & status meæ animæ, quibus illam DEUS duxit ab ipsius initijs. Licet enim ego non audirem versus, nisi confusè, solumque mea anima frueretur illo Divino solatio, ac se recrearet & oblectaret eâ cœlesti musicâ; percipiebat nihilominus, & intelligebat, quid contineret illa historia. Dum fruerer hoc bono, inspiravit mihi DEUS desiderium, rogandi illos meos Dominos Angelos, ut, postquam pervenisent deambulando ad portam, ubi ipsos magis audiebam, sisterent modicum, quò clariùs intelligerem illam mirabilem cantilenam, quam ipsi tam divinè cantabant, & componebant, ad illa instrumenta musica. Atque sicut cogitavi, & desideravi, ita feci, ac petij id ab illis amore DEI; quod ipsi fecerunt cum maxima claritate, gustu, & gravitate, atque subsistentes prope portam personuerunt, cicineruntq; divinè, ac admirabiliter modicum, quia jam

canebant ultimos versus, & quasi finiebant suam cantilenam, ac dicebant:

Et postremis vitæ annis,
Illam sibi desponsavit,
Clausit suo Secretario.
Angelisq; commendavit,
Ut adjutam custodirent,
Donec fiat, ut resurgat.

Hoc solum mea anima audivit, & clarè intellexit, reliqua verò omnia percepit confusè, sicut dixi, & statim, ac finiverunt istam musicam cœlestem, tradiderunt instrumenta *Parvulo* Angelo, de quo dixi, clauferuntq; illam portam auream. Ego mansi raptà in ecstasim, & quando ex illa redivi, sensit se mea anima valde confortatam, & recreatam, agebatque magnas gratias suo DEO, pro tot misericordijs, & gratijs, quas Divina Majestas mihi præstat.

Deinde mihi dixit meus Dominus Angelus Custos quàm amantissimè: Anima, esne jam expergefacta ex somno Divino tui DEI? Bene habet; scias autem, à tuo cœlesti Sponso ac Domino, ut remuneraretur molestiam, quam tibi attulerunt ejulatus, & mala lingua diaboli, quod ipse permittit ad majus tuum bonum, esse missos ad te Sanctos Angelos, ut te consolarentur ac recrearent Divinâ, & cœlesti musicâ. Age ipsi gratias, & lauda illum propter omnia.

CAPUT XIV.

De alijs raris modis, quos adinvenerunt isti Sancti quatuor Angeli, ut ipsam recrearent, in illius afflictionibus, eisque exhiberent diversa mysteria.

Rogrediebantur isti quatuor cœlestes Spiritus, in adinventendis, jussu DEI, novis modis, quibus exhilararent afflictam illius famulam simulq; ipsam instruerent, & proceberent in ejus spiritu.

§. I.

IN primis, dum essem vehementer afflictâ, propter quasdam mihi occurrentes molestias, licet, quæ DEI est bonitas, mihi non viderer quidquam prætermisisse, concernens ipsius honorem, venerunt ad me Sancti

Sancti Angeli, qui mihi ordinariè adsunt. (7. Februarij Anno 1623.) dixeruntque Soror, es afflicta, ne te angas, nam nihil deliquisti, mane nobiscum, quia te recreabimus atq; consolabimur. Et postquam hoc illi dixissent, alij aperuerunt portulam ædiculæ aureæ, ac per illam prospicientes, atque confidentes in quodam subsellio mystico, omnes simul assumptis instrumentis musicis, tam hi, quàm illi, inchoaverunt cœlestem ac Divinam musicam alternatim, & duo Angeli *Parvi*, qui cum illis manent, (nam quisque quaternio Angelorum habebat unum *Parvulum* adjunctum) inceperunt divinè decantare laudes DEI, singuli seorsim, cum suis quatuor Angelis, & postea se conjunxerunt, ac cecinerunt unitis vocibus latinè laudes JESU Christi Domini nostri. Tantùm intellexi id, quod ultimò cecinerunt, & fuit: *Gloria & honore coronasti eum Domine, & constituisti eum super opera manuum tuarum*; postea omnes se prostraverunt, adorantes Christum Dominum. Fuit ingens levamen & solatium, quod mea anima cepit, ex hac cœlesti musica, & vocibus Angelicis. Absolutâ musicâ, *Parvi* Angeli tulerunt in suis pallijs, magnam copiam florum, valde fragrantium, suavissimèque olentium. Nescio quales fuerunt, præterquam, quòd illorum odor fuerit admirabilis. Erant autem multi flores accumulati, quos ego optimè olfeci, ut magnopere confortaverint meam naturam: accipientesq; ad manus istos flores, quasi plenis pugnis, consperferunt illis quàm reverentissimè, gradus aureos, qui tendunt à portula aurea ad meum cubiculum, & ijs conspersis, exhibebant magnam reverentiam Domino, qui ibi aderat, quasi occultus. Paulò post, cum eadem reverentia, ijdem duo *Parvi* Angeli omnes illos flores rursus collegerunt ad suas manus, & distribuerunt suis Sanctis quatuor Angelis, singuli suo quaternioni, ac deinde permutatis officijs hi ipsi *Parvuli* Angeli, transeuntes ad alios quatuor Angelos, dederunt ijs plures flores quàm suis, uti & meo Custodi, quos illi intra se ipsos servaverunt.

Obstupefacta, eò quòd viderem tale mysterium, dixi Sancto meo Angelo Custodi: Mi Domine videat; mihi non dederunt illos flores. Sanctus Angelus autem respondit: Ne propterea doleas, Soror, dederunt enim illos mihi, quos ego tibi servabo. Fui vehementer refocillata, & recreata isto amœno spectaculo. Intellexi autem, illis floribus fuisse significata gaudia, & gloriam accidentalem, quam habent in Cœlo Angeli, quando convertuntur pectatores, & DEUS confert favores, atque gratias suis electis.

§. II.

Plerumque, singulis noctibus, solere quosdam actus virtutum, quàm possim ferventissimos, ut sunt, Fidei, Spei, & Charitatis, Cognitionis mei ipsius, Doloris de meis peccatis, Resignationis meæ voluntatis in Divinam, offerendo illi omnia, quæ per diem fecero, operata fuero, & cogitavero. Dum frequentarem quadam nocte (13. Februarij Anno 1623.) hoc actus, vidi aperiri illam portulam auream, & Sanctos quatuor Angelos simul fedentes in quodam subsellio mystico, cum magna gravitate, & autoritate: Vidi quoque pulcherrimam aviculam, quæ habebat pedes aureos, & rostrum resplendens in flavo rubini; plumas splendidissimas, atque coronam auream in capite, & vidi illam in manu unius Angeli, ex quatuor, atque volitantem, subsistendo in singulorum manibus: postea verò denuò revolabat, & subsistebat secundo ac tertio in cujuslibet manu, atque tandem incepit divinè decantare laudes Divinas, & quatuor Angeli exhibuerunt magnam reverentiam DEO, cujus laudes ab illa decantabantur. Peracto autem isto officio, ascendit avicula paulatim ad cœlum, perdiditq; ipsam ex oculis. Vehementer sum mirata, videns istud mysterium, & propter meos solitos timores, quod hoc tempore multùm fuerunt aucti, intra me: Bene operatur mea phantasia, quæ sibi imaginatur aviculas; & aperit oculos, quantum potui, nec volui videre illam.

illam avem, DEUS autem mihi ipsam videbatur magis offerre spectandam, & hoc modo diu pugnavi, repellendo à me, & avertendo hoc mysterium, acsi esset tentatio. Sanctus Angelus meus Custos, videns me ita anxiam ac timidam, dixit mihi: verè, Soror, es terribilis cum tuis timoribus: non est imaginatio, sicut existimas, sed res seria. Ego respondi meo sancto Angelo: JESU! mi Domine! ut ego videam aviculam? ita, Soror, respondit, & visne, ut illam tibi adferam, ipsamque videas? Tum ego quam celerrimè respondi: Non, mi Domine, neque hac de recogitandum est, certè illam nolo videre Domine Angele; quia DEUS mihi exhibet res tam musitatas, quæ me in tantam admirationem rapiunt, ut me non capiam. Sanctus Angelus respondit: quare tantopere miraris, Anima, quod vidiisti? Majora alia tibi exhibuit DEUS; nonne recordaris fasciculi filorù, ex purissimo auro, qui te inspectante glomeratus est, & alia mirabiliora, quæ tibi DEUS ostendit? Noveris, Anima, DEUM tibi hîc, & in ista avicula, nihil aliud voluisse exhibere, quam pretium tuorum ferventium affectuum, quos noctu diuq; elicis, omnium virtutum, Fidei, Amoris, & Confidentia, resignationis, ac reliquarum, quas significabat illa avicula, quam vidiisti redimitam coronâ aureâ, & habentem splendidissimas plumas, rostrum ex rubino, ac pedes aureos. Scias præterea, à sanctis Angelis DEI, qui pridem tibi cohabitant, representari ac offerri DEO omnes actus ferventes, quos elicis interdiu, ab alijs quatuor autem, qui tibi sunt recenter dati, offerri DEO actus ferventes, quos elicis noctu. Atque hoc est mysterium aviculæ, quod te tantopere turbavit, ac in admirationem rapuit. Ita cessavit communicatio sancti Angeli, & ego mansi plena solatio.

Post hoc, etiamsi optimè fuerim instructa per lumen, quod DEUS meæ animæ communicavit; de veritate mysterij, dixi divinæ Majestati: Profectò, mi Domine, & DEUS mi, si his gratijs, quas mihi præ-

stas, vis solari, & recreare meum Spiritum ac naturam debilem, pro ejus capacitate, longè mihi, exiguo meo judicio, videtur esse Crux major, quam patior propter meos solitos timores, ac defectus, quos in rebus committo, quam sit levamen, solatium & commodum, quod mea anima ex ijs potest capere, eò quòd illas nesciat combinare. Bene habet, Anima (dixit Dominus quam gravissimè) bene habet: tu tamen id non multum intelligis, sicut tibi videtur; permitte me agere, & scito, quòd homo prudens sumat cibum, ac sustentationem naturalem timendo, an non sit obfuturus valetudini cibus, quem sumit, cum sibi videatur ignorare, vel non posse servare regulam temperantiæ: & nihilominus pro sua prudentia comedat, seq; reficiat, cum clarè sciat, quòd ipsi magis posset nocere, graviusq; adferre discrimen vitæ, abstinentia à cibo, quam possit ejusdem sanitati obeffe, si, comedendo, sumat aliquid superflui. Ita, suo modo, se res habet, Anima, in hoc negotio spiritali, de quo loqueris, sunt enim sine comparatione majora bona, quæ obtines, & commodum, quod capis, pro omnibus rebus, ex gratijs, quas tibi præsto, quam tibi possit nocere molestia ac nimij timores, cum quibus illas suscipis. Unde permitte me agere, & quiesce tranquille ac pacatè, confidendo mihi, quòd te nunquam sum derelicturus, sicut tibi sum pollicitus.

§. III.

ALio die (in Martio, Anno 1623.)agens cum DEO, vidi quatuor Angelos, quos mihi DEUS nuper dederat, tenentes in suis manibus, quædam fila ex purissimo auro, quæ à pedibus pertingebant ad ipsorum manus, & ex ijs conficere quosdam fortissimos laqueos instar catenarum, ac postquam illos perfecissent, impoluerunt sibi ipsos ad collum. Quamvis autem essent multi, videbantur tamen esse unus solus, & omnes quatuor Angeli erant intra catenam unitissimi, sed valde hilares, felices ac beati. Deinde mihi fuit dictum,

N n n n

dictum,

dictum, per illos laqueos multos, & unum, significari vinculum amoris & charitatis, quo Divini spiritus sunt inter se uniti, & colligati in Domino. Deinde vidi DEUM ad ipsos venientem: prostraverunt se omnes humi, ac adoraverunt eum, obtuleruntq; ipsi illos laqueos aureos, agnoscetes illum pro DEO, ac Domino, ex cuius munere acceperunt Esse, & felicitatem. Dominus suscepit illos laqueos, imposuitq; ipsos suo collo, & fuit unitus cum Angelis, atq; Sancti Angeli cum ejusdem Majestate, intra illum laqueum. Accessit postea Dominus ad me dicens: veni huc, Anima, quia propter te peractum est istud mysterium. Et injecit meo collo illum laqueum, qui constabat, ut dixi, ex multis, fuitque tunc tota unita cum meo Domino, & Sanctis Angelis, eo Divino vinculo charitatis & amoris.

§. IV.

Die alio (in Majo. 1623.) mei Domini Angeli assumptis instrumentis musicis inceperunt personare, & canere, basso demisso tono, devotè & suavissimè, laudes Divinas, atq; elevatis oculis vidi, quòd in illa aurea aula, quæ est regione mei lecti, Angeli, qui ibi manebant, apertâ portâ cum accepissent quandam auream pretiosissimam, ac splendidissimam catenam, appenderint illam per partes aulae, secundum longitudinem, illiusque annulos, per intervalla, numeraverint, efformantes eâdem catenâ angulum, ita ut fecerint circiter septem vel octo angulos, in quorum singulis erant, sicut vidi, quædam symbola, ac Divinæ & admirabiles figuræ. Una repræsentabat quinque vulnera, & virtutem mortis ac Passionis Christi JESU Domini nostri; alia figura erat, sacratissimæ Personæ Spiritus Sancti; aliud symbolum, Patris Æterni; alia effigies, Divinæ Justitiæ, referens gladium, alia figura, flammæ ignis, quæ erat symbolum Amoris Divini, alia variorum armorum, symbolum Divinæ Potentiæ, alia figura Sanctorum Patriarcharum, & alia Sanctorum Evangelistarum: omnes

istæ figuræ erant admirandæ, & videbantur vivæ, ac genuinè exprimentes id, quòd in illis repræsentabatur. Erat aula pulcherrima, quia illam exornabat quidam Divinus sol, quem ipsa vidi splendidissimum, coopertum umbellâ coloris celestis, plena campanulis aureis, quæ pullatæ edebant suavissimam musicam. Intra hunc solem erat persona sacratissima Spiritus Sancti. Elevaverunt me ex lecto, & duxerunt ad aulam, ad quam ascendi quatuor vel quinque passibus, ubi flexis genibus adoravi illam Divinam Personam. Subitò ille tol irridians umbellam, quæ fuit mutata in quandam divinam clarissimam lucem, illuminansq; me, occupavit meam animam, & me totam pervasit, seq; mecum intimè univit, & ego cum illo: atque ita me duxit Divina Majestas ad celestem Jerosolymam, ubi diu mansi, perfruens magnis ac divinis bonis: postea me paulatim deduxit Dominus ad meum cubiculum, remanente meâ animâ, & parte ipsius superiore in eodem Domino, ubi nunc sum.

§. V.

Propter magnos calores, qui me molestant in cubiculo, in quo manebam (in Julio anno 1623.) rogavi meas Socias, ut me efferrent ad aliud frigidius, ubi soleo transigere partem ætatis. Sustinui maximam molestiam in hac migratione non enim me potuerunt efferre, nisi in alio lectulo, & semi raptatam. Mei Sancti Angeli hoc tempore videbantur se deduxisse, meq; deseruisse, donec tandem, cum me non possent meæ Sociæ elevare ad lectum altum, advenerunt, meque juverunt. Ego illis dixi: Ah, mei Domini, quomodo me dereliquerunt? Responderunt? Non, Soror, non te dereliquimus, neque derelinquemus; sed DEUS, ut possis pati, sic res disponit. Cum alij quinque Angeli manerent ordinariè intus, in aula aurea, quam jam descripsi, & ego inter exiverim, dixi intra me: Sancti Angeli, qui sunt intus, etiam me deseruerunt, & manentes ibi. Statim atq; hoc dixi, con-

spexi illos coram me, & dixerunt mihi: Non, Soror, non te deserimus, quia virtus nostra ad hæc omnia se extendit; hic sumus quatuor, solus Angelus, quem tu vocas *Paruum*, mansit in aula.

Confederunt illi quatuor Angeli, è regione mei, in quatuor sellis, & vidi, quòd haberent in manibus libros membraneos gratiosissimos, singuli suum, atq; etiam calamos ad scribendum, quos intingebant omnes in uno atramentario, quòd videbatur continere liquorem aureum: habebant ante se iidem Sancti Angeli Divinum Solem splendidissimum, qui erat ipsemet DEUS & inceperunt scribere in ijs libris gravissimè, aspicientes illum Divinum Solem, qui eos illuminabat, & illis dictabat, quid ipsis esset scribendum. Etiam ego illos diutissimè contemplantur. Absolutà scriptione, occluserunt libros, & omnia eorum tria latera muniverunt clausuris, ac utrinque obfirmaverunt, singuli suum, diversis sigillis. In una parte obfirmaverunt sancto nomine JESU, splendidissimo, cui videbatur inesse ipsa virtus & majestas JESU Christi Domini nostri; in altera verò parte ipsos obfirmaverunt sole lucidissimo, qui in se continebat quandam Beatissimæ Trinitatis speciem, magnæ majestatis, & magnificentiz. Obfirmatos libros omnes Sancti quatuor Angeli, sunt amplexati, singuli suum, & humi prostrati, illis impresserunt oscula coram eo sole, erexeruntq; se, tenentes libros in manibus. Divinus ille sol suis radijs illustravit eosdem libros, attraxitque ad se, & secum univit, remanentibus Angelis, sine ipsis. Vehementer mirabar videns talia mysteria, & dicebam: DEUS bone! quid hoc erit? sine dubio Sancti Angeli notabant meos defectus, à me commissos, forè, ut peterent eorum veniam à DEO, condolentes mihi; & desiderabam scire, mysterium, ideòq; illos de eo interrogavi. Angeli mihi responderunt: Constet tibi, Anima, conscriptas fuisse à nobis molestias, quas sustinuisti hac die ac nocte, atque id quod toleravisti in ista mutatione loci, & tua merita, quæ his responderunt: Me

miseram! mei Domini, agebam ego, cum potius commiserim mille defectus, fuerimque sæpe impatiens, quod non potuerim sustinere dolores, quos mihi DEUS offert. Bene est, Soror, dixerunt illi, aliud fert iudicium DEUS de rebus, quam vos: non commisisti defectus, imò magnum fuit tuum meritum, & propterea clausi fuerunt libri, quia te latent tua merita, & signati Sanctissimo nomine JESU, quia ab hoc Domino, & ab ipsius morte ac passione procedit omne meritum: appressum quoq; fuit sigillum illius Divini Solis, & figura, Sanctissimæ Trinitatis, quia radix, unde oritur omne meritum, est DEUS Trinus & Unus. DEUS sit benedictus.

§. VI.

Quodam die, ex his (in Augusto anno 1623.) vidi meos Dominos quatuor Angelos, qui ordinariè mecum manent, voluisse transire ad locum, in quo sunt alij quatuor, & quasi mutare stationem. Fui mirata, & dixi illis: Mei Domini, quò vadunt, & me deserunt? Responderunt: Non te deserimus, Soror, DEUS nobis mandat, ut nunc mutemus locum, & Sancti Angeli, qui morantur in aurea aula, te custodiant, nos autem obeamus ipsorum officium. Omnes erant valde compti & ornati, occurreruntque sibi omnes in via, & inceperunt inter se diu conferre, loquutique sunt de meo obitu. Dum ita loquerentur, vidi, quòd Divinus quidam sol ipsos suis radijs illuminaret, & perfunderet suâ Divinâ luce, iisque suggereret illud, de quo agebant; & vidi, in manibus duorum illorum Angelorum, pretiosissimam coronam auream, jam quasi absolutam, quòdque ille Divinus Sol apponeret coronæ, quoddam cor splendidissimum, habens colorem rubini, quo corona longè magis fuit exornata, & elegantior reddita, cumq; jam talis esset, idem Sol illam ad se attraxit, servavitque intra se ipsum, & Angeli sancti abiverunt ad stationem, quam illis Dominus designaverat. Finito hoc mysterio, accessit

Nnnn 2

ad

ad me Sanctus Angelus *Parvus*, qui vocatur *Paranympus*, & non mutavit locum, ac incepit personare & decantare laudes DEI, pulchrâ melodiâ, dixitque mihi: Soror, nunquid non cantabis mecum? Canta, juva me. Ego illi non respondi, & ipse profectus est suam musicam, mitigando meos dolores. DEUS sit benedictus.

Paulò post (in eodem Augusto Anno 1622.) vidi Majestatem Domini DEI in meo cubiculo, & omnes mei Domini Angeli simul prodierunt, ad ipsum excipiendum, atque humi prostrati, illum adoraverunt, & Divina Majestas ipsis dedit suam benedictionem; cumq; se erexissent, incepit DEUS cum illis loqui, quasi secretò, & retulit ijs aliqua, inter quæ unum erat, se ipsis mandare, ut redeant ad suam stationem, quam antea singuli tenuerant, ac deinde diu cum illis est conversatus, quam conversationem ego non intellexi, existimo tamen quòd, sicut quando aliquis Rex præstitit magnas gratias cuiusdam magno & intimè sibi familiari Ministro, quæ alios rapuerunt in admirationem, & cogitat ipsi præstare alias majores, confert cum magnatibus & Consiliarijs de eo, quod fecit, & aperit ipsis rationes sui facti, non petens ab illis consilium, sed quasi satisfaciens eorum admirationi; ita Dominus recensuerit, istis Sanctis Angelis, rationes, quas Majestas ipsius habuit, jam inde à sua æternitate, præstandi mihi tot gratias, ducendiq; me per vias extraordinarias, quibus me duxit, atq; aliorum majorum favorum, quibus me esset cumulaturus. Durante istâ communicatione, vidi in manibus

duorum Angelorum illam coronam auream, tam pretiosam, cum corde splendido, quam pridie intra se Dominus servaverat, quando mihi apparuit in specie Solis: cumque accederem ad ipsius sanctissimos pedes, Divina Majestas illam imposuit meo capiti, & Sanctissima Virgo, quæ aderat, venit ad me, imposuitque literas, quas acceperat die suæ Assumptionis, & intromisit in meum pectus. Completo autem hoc mysterio, me reperi in meo angulo, postquam me DEUS deduxisset ex loco, in quo mea anima pridie manserat.

Denique 1. Octobris, cum Tribunal Sacræ Inquisitionis publicavisset, quandam generalem sententiam, & pro illa construxisset theatrum, sicut solet fieri, vidi hos Sanctos quatuor Angelos, exeuntes ex sua aurea aula, & descendentes per gradus, ad meum cubiculum, ubi in una illius parte fabricaverunt theatrum, videlicet venientem Sanctum Archangelum Michaellem, stipatum plurimis Angelis, qui violentè adducebant, quasi raptando, quandam magnam bestiam, quam non agnovi bene, essetne taurus, an alia, ac ibi illam posuerunt supra theatrum, & confoderunt lanceis, atque occiderunt. Dixit mihi Sanctus Angelus: Hæc est illa magna bestia, quæ seduxit istos pauperes pœnitentes, qui sunt afficiendi supplicio, in Festo S. Francisci.

CAPUT XV.

Quomodo DEUS illi, per amabilissimas similitudines, ostenderit, quòd ipsam eruat ex periculis, in ejus affectibus ac operibus, & speciatim, in concernentibus sublimitatem orationis, & contemplationis, tranquillam reddendo in ipsius timoribus.

*U*na Venerabilis Marina ardentissimis flagrabat desiderijs, summè placendi DEO, absque ulla ipsius offensione, nulla ei erat operatior visio, neque gratia ulla acceptior, quàm illa, quâ redderetur hac de re certior, ideòque ipsam Divinam Majestatem interdum hujusmodi gratijs solabatur.

§. I.

Cùm essem vehementer afflicta, gravibus doloribus, & alijs rebus, quæ me angebant, (in Octobrio anno 1617.) dixit mihi DEUS: Veni, Amica, & respirabis, ac recreaberis eo, quod tibi ostendam. Duxit me DEUS secum adhærentem suo lateri, quasi apprehensâ meâ veste, quod ego advertens, dixi: Bone JESU, qualia sunt ista mea phantasmata, & somnia? ac recurri ad DEUM, more solito, pro implorando ipsius lumine, ad assequendas ipsius veritates; quod diu egi, quamvis propterea non cessaverim videre DEUM, in prædicta specie. Post hoc me Dominus est intuitus, ac dixit: Marina, quid facis? quare sic agis? dic, quare me deseras? hoc tibi placet, sed immeritò: nihilominus errores amoris bene possunt ignosci; veni mecum. Duxitq; me Dominus per quosdam altissimos montes & maxima præcipitia, per semitas tam angustas, ut tantùm caperent Divinam Majestatem, ac me, quæ semper juxta ipsius latus, & in parte magis periculosa incedebam, plena timore ac metu, ne ruerem. Interdum autem Dominus mihi dicebat aliquod ver-

bum consolatorium, meq; animabat. Et sic ambulantes venimus, ad quoddam pratum, plenum gratiosis floribus suavè olentibus, qui erant valde affixi terræ, ac demissi. Ibi mihi quiescenti dixit Dominus: Inclina te, ac decerpe aliquos flores, mihiq; offer. Inclinaui me, & decerpsi quinque flores, atque Dominus mihi dixit: ne decerpas plures. Flexi genua, & obtuli Divinæ Majestati flores, quibus Dominus est impertitus suam benedictionem, & accepit illos ad suas manus, ac retinuit. Duxit me inde Dominus per alias vias, quasi circa illas rupes, & quidem per semitas difficillimas, cum magna meamolestia ac timore, ne ruerem, confidentem tamen in Domino, quòd me esset adiuturus, secum euntem: atque cum his timoribus & confidentia progrediebar, donec pervenissemus ad quendam altissimum verticem, ubi substitimus, & Dominus me jussit aspicere deorsum: ibi vidi quandam vallem, & in illa paradisum deliciarum, ingentia arboreta, vastos fluvios, qui videbantur maria, & milliones Angelorum DEI, qui edebant pulcherrimam harmoniam suâ musicâ, & ego dixi: Hic sine dubio est paradisus. Quasi obmutui, obstupefacta tam pulchro spectaculo. Inde me duxit Dominus, per alias semitas magis arduas, ac altas & periculosas, hinc vehementer timentem, inde verò sperantem, cum magno labore ac molestia, Dominus autem me excitabat ad procedendum, & interdum consolabatur, donec pervenissemus ad quendam magnum montem, in cujus vertice erat maxima planities. Postquam eò pertigissemus,

Nnnn 3

quie-

quievimus, & Dominus se acclinavit quasi ad quendam murum, qui illic erat, dixitq; mihi: Modò quiesce; & in momento se coram me transfiguravit Dominus, apparuitque gloriosus, & pulcherrimus, ascenditq; ad Cœlos, quem ego vidi ascendentem, donec illum perderem ex oculis, atq; tum mansi sola in illo deserto, nesciens, quid mihi esset agendum, nec quò, vel quàm eundum. Dum ita essem anxiosa & afflicta, vidi meum Sanctum Angelum Custodem, & alium Angelum ex meis quatuor, qui erat *Minor*. Quando illos conspexi, visa mihi sum vehementer recreari, & salutavi ipsos. Illi mihi dixerunt: Agè, Soror, grandis tibi adhuc restat via. Erat mihi autem descendendum, per altissimum montem & valde præcipitem, vergentem ad quendam vastum fluvium. Et dixerunt: Hæc tibi descendendum est, juvabimus te; nihilominus tibi hæc via est emetienda. Incepi cum magna molestia & metu ambulare, donec venirem ad ripam grandis ac vasti fluvij, & inter fluvium atque rupem & montem erat unica tantum semita, quæ capiebat meos Angelos ac me; ubi mihi disparuerunt, & me reliquerunt solam. Fuit ingens mea afflictio & timor, quia ignorabam, quid mihi esset agendum. Fluvius crescebat, & aqua pertingebat usque ad meos talos; fluctus erant tanti, ut me sustulerint in altum, ita tamen, ut manserim stans, nec unquam ceciderim. Quando me vidi insistentem aquis, neq; cadentem, & ipsas altissimè ascendentes, perdidit nonnihil timoris, & propè totum. Tunc temporis elevavi oculos ad Cœlum, quod vidi mihi aperiri, & Dominus mihi exhibuit mysterium Sanctissimæ Trinitatis, eo modo, cujus hæc miserabilis vita est capax, vidiq; illam cœlestem Jerosolymam gratiosam, ac admirabilem. Abripuit me illuc Dominus, univertq; secum, ubi diu mansi absorpta, donec me Dominus dimisisset à se, reliquissetque solam in illa cœlesti Jerosolyma, & ibi denuò vidi meos duos Angelos, qui disparuerant, atque tum illis dixi: Mei Domini, quomodo me deseruerunt?

Illi me sunt blandè alloquuti; Dominus autem me secum univert; & quando mihi sum reddita, reperi me in meo lecto. Postea mihi dixit Dominus, omnia præterita esse facta pro me recreanda, ac sublevanda à meis afflictionibus, & fuisse figuram meæ transactæ vitæ. Interrogavi Divinam Majestatem, quid significaverint illi flores; & Dominus mihi dixit, quòd significaverint quinque sensus externos, quos mihi Dominus dederat, ac dat omnibus hominibus, atque illos esse flores, si conferantur cum beneficijs, quæ Divina Majestas exhibet animæ, & abjectos instar vilium florum campestrium, communes hominibus & brutis; fuisse autem ipsos à DEO benedictos & acceptatos ideo, quòd ego eosdem illi obtulerim ab infantia.

§. II.

DUm considerarem magnas gratias, à DEO, ex sola ejus bonitate, mihi præstitas & vias tam extraordinarias, quibus me DEUS ducit, inciderunt mihi multa, quæ mihi evenerant: aliunde verò considerans, quàm malè omnibus utar, & quàm sim ingrata, quæstio sum DEO de me ipsa, & rogavi illum, ut me juvaret, mihiq; præstaret gratiam, ne ipsi in ulla displicerem: & extimui vehementer me ipsam, atque istas vias extraordinarias. Intenta his, & alijs hujusmodi considerationibus (in Aprili anno 1632.) vidi Majestatem Domini nostri JESU Christi, qui me est mirè solatus, ac dixit: Anima, bene habet, non est cur timeas: sed attolle nunc oculos, & aspice sursum. Elevavi oculos, & Dominus mihi ostendit quasi in se ipso, secretissima sua judicia, ac modum, quo ipsius Majestas ad se ducit animas, diversis vijs; præsertim verò vidi, magnam congruentiam viarum, quibus DEUS me ducit, atq; id quàm clarissimè, ut obstupescerim, & fuerim mihi erepta videndo usque adeò arcana judicia Divinæ providentiæ. Deinde mihi dixit Dominus: Audi nunc, Anima, nonne vidisti aliquem figuram, qui versat optimam massam argillaceam intra suas manus, & delicatissimam, ac

deinde ex hac massa format aliquod perelegans & artificiosum ornamentum capitis, illudque inaurat, quod postea adhibetur ad honorem, ex qua eadem massa figulus format alia vasa, pro humanu usu, ad contumeliam. Si id facit figulus, potero & ego ex eadem massa facere, quod volo, & mihi placet, atque te ducere per vias extraordinarias, quemadmodum decrevi. Dedi tibi mea auxilia & subsidia, disposuisti; te ad accipiendas misericordias & gratias, quas tibi præstiti. Quid ita times? nonne ego possum facere, quod volo? sum Dominus uniuersorum. Tu desideras, mihi in omnibus placere, & pro toto mundo non faceres contrarium. Non habes, quod timeas, quia ego non possum esse contrarius mihi ipsi. Quis te affligit? quis te condemnat? hoc Domini dicto fui vehementer recreata, non tamen propterea perdidisti timores, & credo, me in ipsis non displicere DEO.

§. III.

AGens cum DEO (in Martio Anno 1622. dixi illi simpliciter, quamvis non sine ipsius inspiratione: Mi Domine, da mihi aliquid amplius, & hoc idem repetebam aliquoties: Domine da mihi aliquid amplius. Audiuisti meam petitionem, & pro sua solita mansuetudine & bonitate mihi respondit: Quid petis Anima? ut tibi dem aliquid amplius? dedi jam tibi me ipsum, quid amplius tibi debeo dare? vel quid amplius tibi dare possum? Ego respondi meo Domino: non loquor, mi Domine, de tuis divinis donis & gratijs, quas mihi præstas, sed ut des mihi aliquid amplius, quod ego tibi possum dare; plura auxilia, maiorem dispositionem ad te amplius amandum, tibi que seruendum. Dominus mihi respondit: Verè tibi dico, quod tibi dederim, & habeas omnes dispositiones necessarias, pro obtinendis omnibus favoribus & gratijs, tibi à me præstitis. Fui attonita audiens, hoc dici à Domino, qui aliquantò post mihi dixit. Anima, visne venire mecum? Ego respondi: ità, Domine, eamus.

Apprehenditq; me ipsemet in brachio, & in uno latere, ac elevavit me divinà vi, & duxit secum, absq; ullo comite. Inprimis me duxit ad quandam planitiem, campestrem, ubi erat ingens multitudo congregatorum hominum, quasi distentorum negotijs, quibus immixti erant Angeli DEI, numero pauciores, qui ipsos iuvabant, & suggerebant illis, quod erat necessarium. In una parte autem stabant multi diaboli, quasi conjuncti ità, ut tantum explorarent, quid fieret. Dominus me traduxit per medium illorum hominum ac turbæ, quam transivi cum compressione ac difficultate, sicut, qui ingreditur aliquod templum, in quo est multus populus, ac transit difficulter, impingendo in alios. Postquam hinc exivissem, duxit me DEUS ad quandam divinissimam solitudinem, ubi sola fui cum Domino, atque ibi sum fructa Divinà ipsius Majestate absque ullius profus creaturæ interventu, cum magna pace & gaudio, ac lætitia spiritali, fuitque mihi ibi tam bene, ut nunquam voluissem discedere ex illa Divina solitudine, quia fruebar meo DEO ac Domino profus sola, & cum magno emolumento. Dominus me voluit inde educere, & ego illum rogavi, ne id faceret, ac dixi: Non, Domine, bonum est nos hîc esse. Voluit denuò me Dominus educere, & ego iterum reposui: Non, mi Domine, bonum est nos hîc esse. Deniq; Dominus me duxit ad cœlestem Jerosolymam, ubi mihi ipseus Majestas ostendit gloriam Beatorum. Licet autem res hæc fuerit tanta, ut me, quod ibi mihi fuit ostensum, affecerit summo solatio & gaudio, nihilominus melius mihi fuerat in solitudine cum meo Domino. Postquam vidissem istam gloriam, duxit me Dominus ad quandam magnam altitudinem, ubi mihi manifestavit tam admiranda, ut ego illa nesciam verbis exprimere, vel explicare, quia omnia erant DEUS, & magis DEUS, atque hinc me eduxit Dominus ad aliam altitudinem eminentiorem ac sublimiorem, ubi mihi idem Dominus excellentiori ac Divino modo ostendit lon-

longè plura, atque admirabiliora, quam prius, & quæ minus verbis possunt exprimi, aut explicari. Inde verò me eduxit Dominus ad aliam altitudinem eminentiorem cæteris, ubi Dominus videtur ultimam manum apposuisse suis gratijs, mihi præstitis, ostenditq; mihi, & cognovi res tam sublimes, tamque admirandas, ut mihi ipsi fuerim erepta, neque sciam dicere, qualésnam fuerint. Ibi agnovi illud Divinum Esse, & ipsius Divina attributa, atq; existimo, quòd se mihi DEUS omnipotens totum ostenderit, & quodammodo animam meam pervaserit, ubi penitus fui absorpta & immersa in illud Divinum Esse. Hic mansi diu. Interea conspexi meos Dominos Angelos, qui ordinariè mecum manent, hæcenus enim illos non videram: & revera mihi displicuit, quod ipsos viderem, quia statim intellexi, illos venire ad me abducendam. Dominus illis dixit: Accipite istam Animam, ac ducite illam, jam enim, est tempus, ut quiescat. Fui rapta in magnam ecstasim, & postquam Dominus à me discessisset, datà mihi suâ benedictione, quando ad me sum reversa, reperi me in meo angulo.

Declaravit mihi deinde Dominus istam gratiam, quam mihi præstiterat, dixitque ipsius Majestas: Omnes gradus, per quos te duxi, à solitudine usque ad ultimum, adeò perfectum, sunt gradus orationis & contemplationis, quibus te duxi, & tu progressa es in tua vita, donec pervenires ad statum, quem modò habes perfectissimum, & ad quem potes pertingere in hac vita: quòd autem te duxerim, per illam turbam hominum, indèque eduxerim, significat, impossibile esse, ut animæ, quæ cupiunt pervenire ad solitudinem, & gradus, quos vidisti, id possint præstare, nisi prius deserant tumultum vitæ præsentis & mundi, ejusque occupationes.

§. IV.

Alia varia media notatu dignissima. Aduhibuit DEUS, ut moderaretur ipsius timores, quibus angebatur utrùm non viveret illusa, seq. hac viâ perderet. Quadam

vice, *inquit*, in his afflictionibus, mihi dixit Dominus: Anima mea, quis te affligit? quare angeris? quis te condemnat? Ego respondi: Mi Domine, mea peccata. Ne te vexes, dixit Dominus, ne te affligas, vis enim sub mea protectione ac tutela, & sicut gallina habet sub sua tutela & alis pullos, ita ego te habeo. Egi illi magnas gratias pro favore, mihi exhibito, & addidi: Mi Domine, aliquando pulli egrediuntur extra alas gallinarum, atq; tum venit accipiter, & rapit illos, unde ego idem possum metuere. Dominus autem mihi respondit: Polliceor tibi, per memetipsum, quòd nunquam sim tibi defuturus, neq; subtracturus meam protectionem, ac tutelam. Ob hæc dicta sibi visa est mea anima reddita quàm certissima, me fore salvam, & Dominum mihi nunquam defuturum, idque tam infallibiliter eventurum sibi persuadebat, ut nihilominus simul ipsam intimè pervaserit maximus timor, ne displicerem DEO, summèque optaverit illi placere, ut nesciam, quomodo possint simul consistere tantus timor, ac tanta securitas.

Aliâ vice, dum mea anima esset vehementer afflictâ, timeretq; comparere coram suo DEO, ac Domino, eò quòd adverteret, reprobari à Divina Majestate. Spiritus quarundam personarum habentium, in suis animabus quædam profus extraordinaria, non absque signis externis, dixi illi: Domine mi, ac DEUS mi, si reprobas spiritus istarum personarum, quæ tibi sine dubio fideliter serviunt, & carent malitiâ, quid dices de mea anima mælerâ, & infelici, ac tot peccatorum rea, quam Domine, ducis vijs tam extraordinarijs? Placeone tibi Domine, & procedone bene? Audivit Dominus, quod ita ipsi dicebam, & respondit mihi cum magna Majestate, ac summa charitate, dicendo: Desiste, Anima, à tuis nimijs timoribus, & confusione, neque te mihi talem exhibe. Existimâsne enim fortè, quòd à me omnia animæ ducantur, & illæ progrediantur viâ, quâ tu? Noveris, aliter se rem habere, teq; & à me duci, & incedere viâ aditæ

rabili, commodâ, & securissimâ, ac eâ, quæ in mea Ecclesia erit clarissima, & eximie, charitatis, ac utilitatis, eò quòd in illa nihil reperitur aliud, quàm Spiritus, & meæ puræ ac sinceræ veritates, absque alijs mixturis. Certum enim habeto, me esse purum ac Divinum spiritum, & indere ea, quæ sunt spiritualia, secunda, ac sincera: ideòque, Anima, ne tantopere timeas, & habe solatium in me, atq; age mihi magnas gratias pro beneficijs, & favoribus, quos tibi exhibeo, eò quòd ego sim, qui sum, quòdque tu te ijs non reddas indignâ. DEUS sit benedictus, & acceptet confusionem ac verecundiâ, quâ id scribitur.

*Alijs illam DEUS per continuum tri-
dium pacabat, ac placabat varijs modis, id
quod ipsa hunc in modum refert.* Primo
die, cum essem auditura sacrum & com-
municatura, vidit mea anima quatuor
elegantissimè exornatos & speciosissimos
Angelos, qui habebant in manibus aureos
cereos ardentes ac adstabant sancto Missæ
Sacrificio quàm reverentissimè, atq; dum
ego velleni ambigere de hac visione, An-
gelus meus Custos, exhibendo se quasi in-
dignabundum, me reprehendit, & humi
prostravit, tandemque me, sub ipsum
tempus Communionis, ipsemet amanter
elevavit, ac reposuit in meo loco. Ego
propterea vehementer afflicta ac turbata,
me commendavi DEO, & postquam il-
lum suscepissem, timens ne distraherer, in-
cepi recitare quàm celerrimè psalmum:
Miserere mei. Interea mihi dixit Domi-
nus: Expecta modicum, Anima, noli ita
festinare, ausculta modò, quid tibi velim
dicere. Conticui, tametsi non statim,
dixitque Dominus: Anima, noli esse adeò
terribilis, quoad timores, & confide mihi.
Ego respondi, me summè desiderare, ut
non errem, utque ipsi placeam. Tum
Dominus dixit: Anima, nemo te contem-
nat, ac bonum tuum desiderium te salvat,
& quomodolibet mihi placebis, cedentq;
omnia in tuum bonum. Hoc modo, sub-
sequutâ unione, cum Divina ipsius Maje-
state, completum est mysterium, mansit-
que mea anima repleta solatio.

Secundo die mihi DEUS secum a-
genti dixit: Anima veni mecum. Quod
mea anima audivit, sed neglexit adeò, ut
istius dicti non amplius recordarer, quasi
timerem, fuissetne DEUS, qui me est al-
loquutus. Notabili tempore post, me,
abripuit Dominus, & arctè univit cum
suo Divino ac infinito Esse, atq; ibi mihi
fuit revelatum altissimum mysterium Be-
atissimæ Trinitatis. Tres istæ Divinæ Per-
sonæ, & unus DEUS ferebant meam ani-
mam intra se ipsas, quasi illigatam & uni-
tam: jam erat in brachijs unius Divinæ
personæ, jam in brachijs alterius, in quo
mysterio & unione altissima, sentiebat
mea anima maxima bona. Postquam
aliquamdiu mansissem in hoc DEO, ac
tribus Personis Divinis, intellexi, quòd
Dominus vellet meam animam dimitte-
re ab illa tanta ac tam potenti unione, &
ego ægrè id ferens dixi: Non Domine, non
Domine; Tu sæpe dixisti: Ego manebo
in illa, & ipsa manebit in me; oportet te
ergo, Domine, stare promissis. Bene ha-
bet, dixit Dominus DEUS, & intuentes
se invicem illæ tres Divinæ Personæ, ac
unus DEUS, approbaverunt, quod pro se
mea anima allegabat, dixeruntq; Non te
deseremus, neq; tu nos deseres. Nò cessabit
unio, quam agnovisti (relaxabitur autem
quando expediet) quoad duraverit vita
mortalis. Et paulò post relaxavit Domi-
nus istam unionem tam sublimem & ad-
mirabilem, mansitq; diu cum mea anima
eo modo, & ita me alloquendo ac tum
finitum fuit illud mysterium, cum magno
levamine & solatio meo. Deinde mihi
dixit Dominus: Anima, bene nunc poteris
esse contenta, quòd initio hujus in te pera-
cti mysterij tibi dixerim: Anima, veni me-
cù: qua de re timuisti, & voluisti dubitare.

Tertio die mihi, volenti communi-
care, & graviter ægrotanti, dixerunt quidam
Sancti Angeli, atq; ipse DEUS: Dominus
modò ad te veniet, ut tibi conferat sanita-
tem, quæ tibi erit magis conveniens, crea-
tura DEI. Ego respondi: Sanitas, quam
mihi volo à meo DEO conferri, est ani-
mæ, & nulla alia. Suscepi Divinum Sa-
cra-

O o o o

cra-

cramentum, statimq; sensi & adverti in me ipsa, præsentiam Christi JESU Domini DEI nostri, & Hominis veri, quàm spiritualissimè & admirabilissimè. Loquutus est mihi Dominus, dixitque! Anima mea, toto decursu tuæ vitæ desideravisti, mihi esse grata, & placere, semperque me rogavisti, ut tibi gratiam istam & favorem præstarem. Quam ergo nunc habes rationem timendi ac dubitandi? Quis Pater filio, si is ab ipso petiverit partem panis, dabit lapidem? vel quæ Mater obliviscetur infantem uteri sui. Quodsi verò fuerit repertus Pater aliquis tam crudelis, & Mater adeò obliviosa, ego tamen nihil tale faciam, atque de hoc noli penitus dubitare. Dum ita Dominus ageret cum mea anima, vidi quasi commentem superius Sanctum ac Divinum Spiritum, in specie quadam magnæ majestatis: comparebaturque iste Dominus quasi coopertus umbellâ, instar grandis ac Divinæ Aquilæ, & quamvis mea anima, hanc speciem agnovit, vix tamen illam vidit. Majestati hujus Domini inserviebant & assistebant multi Sancti Angeli. Accessit Dominus ad aurem meæ animæ, dixitque mihi pauca quædam verba Divinissima, & secretissima, in abditissimo fundo meæ animæ. Hoc fecit ter, ita ut quavis vice modicum recederet. Fuerunt tam spiritua- lia & mysterijs plena hæc dicta, ut difficulter potuerint ab anima percipi. Deinde mihi visum est, impositum fuisse meo pectori nummum ex auro purissimo. Dum mea anima stupebat hæc mysteria, converti me ad Dominum, quem intra me ipsam habebam, & dixi illi: Quid est hoc, DEUS mi & Domine? quale fuit istud mysterium, quod vix intellexi? Dominus mihi dixit: Anima, inspice tuum cor, ubi invenies & videbis mysterium, quod scire desideras. Cùm mea anima intueretur, quod me intueri jusserrat Dominus, vidi in meo corde quoddam sigillum ipsiusmet DEI, in quo erat expressa Sanctissima Trinitas, specialiter verò ibi agnoscebatur Persona Spiritus Sancti. Tunc mihi dixit Dominus: Anima, omnipotens DEUS ac

Divinus Spiritus in illis alloquijs mysticis, quæ percepisti & nō intellexisti, tibi præstitit magnam gratiâ, quia inseruit tuo cordi suâ potenti manu clavim & seram, im- pressitque ibi suum sigillum, ut nemo possit eò fraudulenter ingredi, & ipse solus sit Dominus tui cordis ac animæ. Hæc sunt mysteria à te visa: quæ sicut & alia mysteria, à me tibi manifestanda, ac omnia tibi à me dicenda, ut sine ullo dubio credas, esse mea, à te peto, tibiq; mando, ut nunquam ambigas de ulla re, quam videris vel audieris, si non expressè repugnet meæ legi, fidei, vel sacræ scripturæ, ac doctrinæ Sanctorum. Loquebatur autem de hoc Dominus, spectatis regulis communibus & ordinarijs, certamq; reddebat meam animam de veritatibus, quas ipsi jam manifestaverat, deque gratijs, quas mihi præstiterat, ac de modo, quem à me volebat in ijs observari.

§. V.

Concludamus visionem, in qua DEUS exercuit ac probavit ipsius timores, ac experientia disceret, quali ab ipso prædicta esset facultate, ad cognoscendas fraudes diaboli, seque ab illis liberandi. Dum agerem, inquit, aliquando manè cum DEO, vidi oculis animæ venientem ad me sanctissimam Virginem Dominam nostram, stipatam multis sanctis Angelis, & nonnullis sanctis virginibus. Inter illos erant duo sancti Patriarchæ, Sanctus Dominicus, & Sanctus Ignatius, maximè præferentes reverentiam, humilitatem ac devotionem. Incepi affigi, & solito plus turbari, quia DEUS permittit, ut spectarem hoc mysterium coopertum quadam nubeculâ, ut vix illud possem videre: diabolus enim permittit DEUS mihi divina Majestas deinde dixit, causa illius obscuritatis ac turbationis, quotiescunque iterum aspiciebam dictum mysterium, à quo aspectu non poteram abstinere, quia DEUS ita disponebat, ut nuò me terrefaciebat ac turbabat. Tunc id videret Sanctus Angelus meus, qui quodammodo explorabat, quid me

ret, complexus est spiritualiter meam animam dicendo ardentem: Quid est hoc, Anima mea? quid habes? quid sentis? quæ est causa tui timoris ac turbationis? quiesce Anima, amore DEI. Nihilominus, etiam si essem inter brachia mei sancti Angeli, tremebam ac timebam, quotiescunq; aspiciebam illam nebulam, quâ diabolus, DEO permittente, obtexerat illud mysterium, quæ mihi incutiebat magnum horrorem. *Unde apparet, quàm bonus spiritus sit contrarius malo; siquidem illa nebula, que procedebat à diabolo, ità ipsam affligebat & terrefaciebat, sicut terretur ovis, dum videt lupum.* Cum ista afflictione dicebam Sancto Angelo, qui mihi ab blandiebatur: Heu me! Sancte Angele, libera me ab omni eo, quod non est DEUS, aut ipsius veritas. Hæc afflictio & pugna duravit valde diu, donec Dominus DEUS Majestatis benignè ad me, convertisset oculos, mihiq; dixisset: Age, Anima mea, veni nunc mecum, & quiesces in me: atque cum hoc DEUS diceret, mea anima se reperit in pectore, & secreto Divinæ Essentiæ ac Beatissimæ Trinitatis, ubi abactis omnibus timoribus, molestijs, & obscuritatibus, fruebatur illo Domino cum magna pace & quiete. Ibi illi fuit ostensum ab eodem Domino manifestissimè & clarissimè illud sacrum mysterium, quod ipsam tantopere turbaverat & afflixerat: vidit enim in eodem DEO, quasi aliquantum extra illud divinum pectus, Sanctissimam Virginem Dominam nostram mirum in modum speciosam, & singulariter illuminata cognovit aliquid de multis hujus Dominæ virtutibus ac donis cælestibus: vidit illos Sanctos Angelos ac Virgines, quæ eam reverentissimè comitabantur; vidit etiam duos illos Sanctos Patriarchas, exhibentes illi Dominæ reverentiam & cultum, quem admodum dixi. Contemplata est aliquamdiu mea anima hoc mysterium cum magna pace & consolatione sua; nihilominus etiam si Sanctissima Virgo, & sancti Patriarchæ me fuerint peramanter alloquuti, ego præ mero pudore ac verecun-

dia, propter id, quod factum fuerat, vix audebam illis loqui, vel respondere. Per aliquot dies frequentissimè commorabar in eo Domino, quasi in ipsius manibus, dicebámque illi cum magno affectu, singulis vicibus: DEUS mi, ac Domine mi, ego in perpetuum volo manere in tuis sacris manibus, unde prodivi ex sola tua bonitate ac misericordia, abluta ac purificata, aquâ Sancti baptismi, ubi mihi fuit collata tua gratia, & cæleste donum trium virtutum Theologicarum. Nunc, mi DEUS, revertor ad illas, ut me denuò suscipias & cures, lavésq; maculas ac infirmitates mearum novarum culparum & peccatorum lavacro pretiosi sanguinis, mei Redemptoris ac Salvatoris Christi JESU, effusi pro nostra salute, & remedio: Benedictus sit ipse in æternum. Amen.

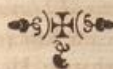
His diebus (in Octobri Anno 1623.) fui passa, ex Divina bonitate, maximos dolores; & quamvis pars superior meæ animæ semper gaudeat, quemadmodum scripsi; pars tamen inferior, & natura patitur, propter derelictionem ac desolationem, ut mihi videar non esse ea, quæ sum, atq; DEUS videatur esse mei oblitus. In hac afflictione, & in meis timoribus cogitans, utrùm incidissem in peccata vel defectus, propter quos DEUS mihi id immitteret, converti me ad DEUM, dixiq; tenerè: DEUS & Domine mi, obsecro tuam Majestatem, ut me digneris, quocunq; modo tibi placuerit, illuminare, atque hac de re edocere. Scis enim, quòd desiderem, in omnibus me conformare tuæ sanctissimæ voluntati. Audivit DEUS meam petitionem, & paulò post, cum gravitate & autoritate dixit: Verè tibi dico, Anima, quòd te non dereliquerim, neq; deseruerim, nec vnquam sim delicturus: semper tibi adsûm, in omnibus tuis cruciatibus, & afflictionibus. Quòd has permiserim, factum est, ad probandam tuam Fidem ac Fidelitatem, atq; ad majus augmentum tuorum meritorum, & coronæ. Ego respondi cum meis timoribus: Domine mi, deliquine fortè aliquid inter meas molestias? DEUS mihi

O O O O 2

respon-

respondit, cum magna majestate: Vivo ego in cœlis, & in terra, quod ne minimùm deliqueris contra Fidem ac Fidelitatem, inter tuos cruciatus. Audivit mea anima hæc dicta cum magno timore ac tremore, egiq; ipsi gratias pro favore mihi præstato, ac timui aliquantùm ob id, quod Dominus dixerat, & fuissetne ipse. Tum Dominus respondit: Ego sum, noli timere, & in signum hujus veritatis, quod ego sim, qui tibi loquor, concedo tibi, ut quamdiu vixeris non recedat à te sanctus timor meus: Noveris quoque, tibi jam appropinquare Regnum cœlorum. Fui plurimùm recreata, & animata his, quæ mihi Dominus dixerat. Licet verò aliquantùm timerem ob quasdam res tem-

porales, an me in ipsis conformarem voluntati DEI, vel an me non permitterem aliquatenus ductui meæ naturæ; Dominus mihi tamen respondit alio modo, prorsus diverso à præcedenti communicatione, reddens me certam, me bene procedere, utque me permitterem hac in re ductui meorum Confessoriorum, & quoad istud me gererem sicut hæcenus. Cum autem aliquantùm dubitarem de hoc alloquio DEI, Sanctus Angelus Custos mihi dicebat: Attende, Anima, quid tibi dicat Dominus, ipsius enim Majestas est, quæ loquitur, ne timeas.

CAPUT XVI.

Quomodo ipsi DEUS, per alias admirabiles similitudines, manifestaverit pulchritudinem, efficaciam & valorem internorum ipsius affectuum, præsertim illorum, quibus operabat videre DEUM: nec non varietatem ac venustatem virtutum, quas iisdem affectibus comparabat, pro exornanda sua anima.

DUM DEUS, inquit, suas gratias ex mera sua bonitate & clementia operatur in mea anima, suscitatur in illa, pro majore ipsius bono, in abditissimo ejusdem recessu, & superiore parte magnum & vehementem ac fortem, quietum & pacatum ignem, quo in ista quiete, unaque vehementia exardescunt affectus, quos Dominus DEUS, ipsi infundit, amoris, timoris, propriæ cognitionis, resignationis in Divinam voluntatem, confidentiæ in suo DEO, & similia. Hi omnes simul, & sine strepitu, vel discursu concurrunt in unum tam potentem & intentum, ut anima in eo videatur sentire

omnes simul, sitque instar alicujus aquæ Angelicæ, quæ per distillationem ex diversis floribus extracta odoriferis, habet tantum solum odorem suavissimum, & valde proficuum. Sic agitur cum mea anima, quæ DEI est bonitas, etiam si ex omnibus sine dubio credam me quam minimùm proficere,

§. I.

INter hos affectus habui quosdam ex intimo corde procedentes & ferventes, cum quibus mea anima, & lingua prorupit in hæc verba exteriora, quasi de se ipsa conquerens: Bonum animæ meæ, DEUS mi, ac Domine mi, valde malè valeo. sum miserabilis, ac imperfecta: mea anima pessimè valet, Domine mi. Audis

meis querelis DEUS respondit meæ animæ, quàm amantissimè, dixitq; : Anima quid tibi dolet? quare conquereris? Respondi cum vehementi cordis mei affectu ac dixi: DEUS meus, ac Domine mi, habeo animam valde infirmam; quod frequenter repetebam, ac dicebam: Sana me Domine, quia anima mea infirmatur. Audivit me Dominus, sicut dixi, & respondit: Videtur tibi esse anima tua infirma, & itane loqueris? Hæc infirmitas, quam tuâ opinione, pateris, non est ad mortem, sed ut manifestetur gloria DEI in electis. Plurimum fuit confortata & recreata mea anima eo, quod Dominus tanto cum amore dixerat. Quia tamen adhuc in ea ardebat ignis, quem DEUS exsuscitabat, querebatur rursus, cum magna teneritudine & amore sui DEI, ideoque rursus, illi dixi: Infirma sum, mi DEUS, patior ingentes dolores partûs, dolores inferni sustineo, eò quod hæctenus non prodiverit in lucem filius uteri mei, neque mea anima, per æternam possessionem, pro dignitate sui DEI, fruatur clarâ & beatificâ ejusdem visione cum pace, quiete & securitate æterna, tibi non displicendi, neque tui unquam perdendi. Hoc est, mi DEUS, ob quod queror ac doleo. Quiesce jam in me, Anima, dixit Dominus, nam ego te bene intelligo, & dies tuus adveniet plenus, juxta mensuram tui desiderij, atque etiam longè cumulator. Post hoc fuit mea Anima abstracta, sensitque insolitam quandam teneritudinem: hæc enim non magnopere congruit meæ naturæ.

§. II.

Valor & efficacia horum ardentium desideriorum ipsi fuit manifestatus per istam gratiosam visionem. Vidi, inquit, pendentes ex cælo parvos ramos mali granati, in iisdemque singulis singula granata, ex purissimo auro. Cõsideravi attentissimè hoc mysterium, & dixi intra me: Re verâ ego me possẽ appendere istis ramis, & per illos ascendere ad cælum. Incepi adhærescere uni granato unius rami,

& mansit mihi statim granatum in manu decerptum ex arbore, seu ramo. Licet verò esset elegantissimum & pretiosissimum, quia tamen ego non volebam habere granatum, sed ascendere ad Cælum, permisi cadere granatum ad terram. Denuò me affixi alteri granato alterius rami, contigitque mihi idem, & similiter illud permisi cadere, atque ita factum est tertiâ & reliquis vicibus, semperque projiciebam granata ad terram, etiamsi essent tam admiranda. Interea redij ad me, ac dixi: DEUS bone! quàm fuit mea imaginatio inanis! & confugi ad DEUM more solito. Post hoc vidi meum Sanctum Angelum. Custodem, qui tenebat in manibus elegantem corbiculum, & in illo omnia granata, quæ ego permiseram cadere ad terram. Mirata sum valde, videns corbiculum tam gratiosum, & granata tam pulchra, quæ agnovi. Sanctus Angelus autem mihi dixit: Non fuit imaginatio tua, sed ista mala granata significant tua merita, quæ cõparavisti ardentibus affectibus, quibus incitabar, & incitaris, ad videndum Dominum DEUM tuum. Vehementer obstupui hæc Divina mysteria. Postea verò die sequenti manè, mihi dixit meus Sanctus Angelus Custos: Anima mea, es fatigata & afflicta? visne, ut te ducamus ad tuum DEUM? Ego respondi: Itâ, mi Domine. Si ergo vis ire, subjecit Angelus, debeo tibi imponere illam crucem, quam scis, tibi à me aliàs suavissimè fuisse applicatam infra tuos humeros. Sed quia recordabar, quàm terribilis fuerit illa crux, respondi: Non, sancte Angele, hoc non volo. Visne igitur, respondit Sanctus Angelus, ut te collocem in cruce, quæ sit confecta ex gratiosissimis, suavissimis, & fragrantissimis floribus? Cui ego: Neque hoc volo, Domine Angele. Et ille: Quid tandem vis? Ego respondi: Nolo aliud, quàm quod meus Dominus de me disposuerit, fueritq; conforme ipsius sanctissimæ voluntati. Tum me in momento susceperunt omnes mei Domini sancti Angeli ad suas manus, tuleruntque me ad cælestem Jerosolymam. Et videbar mihi

Oooo 3

à sin-

à singulis seorsim portari, unâq; ab omnibus simul. Constituerunt me coram Majestate JESU Christi Domini nostri ac dixerunt: Domine noster, hîc tibi præsentamus istam tuam animam, cujus corpus est valde afflictum & fatigatum, & vehementer illi condolemus propter id, quod patitur: dignetur Tua Majestas, illam liberare ab afflictionibus, ac ad se transferre. Dominus autem respondit? Ita profectò est, sicut dicitis, etiam ego ipsius vices doleo, quòd tantùm patiatur: adhuc tamen non advenit terminus, què ego, in ipsa prædestinanda, præfixi illius doloribus. Et postquam mihi Divina Majestas fuisset bene precata, retulerunt me ad meum angulum.

§ III.

DUm aliâ vice (3. Decembris anno 1622.) natura esset magnopere afflictâ à tantis doloribus, quamvis essem admodum resignata in voluntatem DEI, ac desiderarem, illam semper in me adimpleri, vidi in meo cubiculo Christum JESUM Dominum nostrum, indutum pretiosissimâ togâ talari. Habebat in limbo togæ multas gemmas & pretiosos lapides, quos Dominus omnes in me projecit, itâ ut quasi sentirem illorum impetum, & quoddam frigus. Obstupui supra modum, dum id viderem, & fui consternata isto spectaculo. Videns me ita constitutam Dominus, dixit mihi: omnes istæ gemmæ & lapides, sunt figura ac representatio meritorum, quæ habes, & resultant ex doloribus, molestiis ac afflictionibus, quas pateris, quia meâ æstimatione sunt, instar gemmarum, & lapidum pretiosissimorum. Postquam hoc dixisset, reperi me vestitam pretiosa quadam togâ, exornatâ omnibus illis lapidibus & gemmis, atq; ita indutam me sancti Angeli elevaverunt ex meo lectulo, collocaveruntq; humi, ubi flexis genibus adoravi Dominum, qui mihi impertitus est suam sanctissimam benedictionem, & reposuerunt me ad meum lectulum. Postea mihi Dominus voluit appropinquare, & jam

appropinquabat; ego autem incepti affligi meis timoribus, ac dixi: Hoc non, Domine. Feci id ex reverentia erga Dominum, atque etiam timore, ne subesset aliqua, fraus diaboli. Ita mansi usque ad diem sequentem, neque mihi quidquam dixit Dominus, & ego fui aliquantùm afflictâ, dubitans, an non offendissem meâ inurbanitate Divinam Majestatem. Postridie mihi dixit Dominus: Verè, Soror, es spiritualissima: non fuit diabolus, sed ego, qui te itâ volui probare. Tunc peti veniam à Divina Majestate, ac dixi: Domine mi & DEus mi, cùm diabolus tantùm posse efficere in visionibus imaginarijs, timui nonnihil, ignoscat mihi Tua Majestas. Et Dominus me animavit, atque solatus est, posteaque mihi dixit. Noli turbari vel alterari, quia statui, te his diebus frequenter visitare. DEus sit benedictus. Amen.

§ IV.

Varietas ac pulchritudo virtutum, quas his affectibus obtinebat, magis declaratur in hac visione per gratiosâ similitudinè speciose ovicula. Dum, ait, aliquando, per hos dies, omnia alia cogitarem, vidi in meo cubiculo quendam gravem virum magnæ authoritatis, qui cum imperio accessit ad me, dixitque mihi: Veni mecum, Anima, quia te volo ferre in meis humeris, sum enim tuus bonus pastor, & tu es mea ovicula: Apprehendi me in brachio, cum impetu. Ego vehementer fui turbata, & cùm illum aspicerem, vidi quòd haberet in suis humeris oviculam instar nivis candidam, quodque inciperet cum illa progredi. Cogitabam autem in animo meo, an non mihi id ego tantùm imaginarer. Quando tamen vidi abeuntem, dixi intra me: Eat in nomine Domini, eat; quasi respirarem ab illa turbatione. Vir ille gravis, quem agnovi fuisse Christum Dominum, tulit eam oviculam ad cœlestem Jerosolymam, & presentavit illam suo sanctissimo Patri æterno, dixitque: Pater Æterne, hîc tibi offero istam oviculam, & presento, ut dicitur

in illa complaceas, ac impertiaris ipsi tuam sanctam benedictionem. Pater æternus illam diu aspexit, eò quòd esset candida instar nivis, quæ significabat virginæ puritatem ejus oviculæ, & dixit: O quàm est gratiosa! verè est mihi gratissima, plurimumque mihi placet. Subitò ovicula induit colorem auri purissimi, dixitque Christus JESUS Dominus noster: Jam illam aspiciat Tua Majestas. Et Pater æternus ipsam est intuitus, ac dixit: Perfectò est valde gratiosa, placetque mihi nunc multò magis. Aurum significabat charitatem ardentem illius animæ. Postea fuit mutatus illius color, & comparuit tota purpurea, quod significabat afflictiones & cruces, quas illa anima toleraverat pro DEO. Intuitus est illam rursum Pater Æternus, ac dixit: Modò mihi longè magis placet, estque magis gratiosa. Iterum transmūtavit colorem, in colorem ignis ardentissimi, qui erat symbolum magnæ fortitudinis, quæ toleraverat afflictiones. Et cum eam aspexisset Pater Æternus, placuit illi magis, quàm unquam, valdeque ipsam laudavit, & dixit Divina Majestas: Ducatur ad locum, qui ei debetur, optimè enim mihi satisfacit ista ovicula, quam meus Filius mihi præsentavit. Tunc ille venerabilis vir, qui erat, ut dixi, Christus JESUS Dominus noster, imponens manum collo oviculæ, abduxit illam, & ovis mutavit colorem, qui fuit color mixtus ex omnibus quatuor coloribus, unde evasit longè pulchrior & gratiosior, duxitque ipsam per multos Angelos, ac Sanctos Beatos, redimitam sermo, seu coronâ, quam illi DEUS imposuerat, & omnes ipsi loco cedebant, mirabanturque, quòd illam viderent adeò honorari à DEO, donec pervenisset ad suum locum, qui erat valde eminent, in quo ipsam Dominus constituit. Atque tum mihi disparuit ovicula, quæ est conversa in splendidum solem, emittentem ex se multos radios, pertingentes ad ipsum DEUM, per quos radios Dominus communicabat illi animæ, in specie solis, suam

beatitudinem, ac Divinum esse: ibique se DEUS univit cum illa anima, & videbar mihi, remanente ibi animâ, esse in meo angello. Non poteram intelligere, quomodo id posset fieri, ut illic maneret mea anima, & ego essem in meo lectulo: Dominus autem mihi hoc explicuit, & dixit: Isti Sancti Angeli, qui hîc tibi cohabitant, nonne simul mecum manent in Cælo? & nonne hoc ego facio, ac possum facere? ita se res habet, & idem tecum ago.

Biduo post, spectavi quandam processionem in Cælo, in qua vidi Christum Dominum præcedentem instar boni Pastoris, & Divinam Majestatem sequebatur magnus ac numerosus grex ovium candidarum instar nivis, & gratiosissimarum. Omnes habebant torques pretiosissimos, plenos gemmis infiniti valoris, & omnes edebant gemmis, quas gestabant, quandam admirabilem musicam, atque plurimi Angeli, qui sequebantur oves, maximo opere cooperabantur ad eam musicam, quæ res tota erat suavissima & jucundissima. Illa verò ovicula diversicolor ibat ad latus Domini, qui habebat manum suam sanctissimam impositam torqui, quem gestabat, & sequebatur magna multitudo Sanctorum. Circuivit ea pompa cælum. DEUS sit benedictus propter omnia opera sua, Amen.

§. V.

Idem ipsi alia similitudine avicularum declaravit Dominus. Dum alio die essem collecta (in Martio anni 1623.) invocavi DEUM dicendo: DEUS meus & Domine mi, veni ad me, quia sum sola. Meus Sanctus Angelus Custos mihi dixit: Anima considera, quid dicas, non enim es sola; hîc sumus nos, aspice & videbis nos. Circumspexi, & vidi mihi adesse omnes meos Dominos, unaque Sanctos illos quatuor Angelos, qui manent intra illud claustrum aureum. Vidi illos per portulam, unaque aviculas gratiosissimas, quæ decantabant Divinas laudes ad pedes Angelorum, & inde volaverunt, collocaveruntque se in genibus; iterum volaverunt &

con-

confederunt in manibus, ac tandem in capite Angelorū. Hoc viso, dixi meo Sancto Angelo: Aspiciat Dominus Angelus illas aviculas, quā sunt audaces, quod conscenderint capita Angelorum. Tum subito evolaverunt ad Cœlum, nec ipsas amplius vidi. S. Angelus mihi respondit: Jam scis, Anima, per illas aviculas repræsentari & significari tuos ferventes affectus amoris, quos continuè habes: attolle oculos, & aspice. Elevavi oculos, & vidi DEUM in specie Divini splendidissimi solis, qui suis Divinis radijs illuminabat Cœlos & totam terram. Introivit in meam animam, & univit se mecum Divina Majestas, quā aliquamdiu sum fruita: utque ipso factō experirer, quantum isti affectus possint, ac valeant, contigerunt statim duæ res notabiles.

Venit, *inquit*, ad me sanctus Angelus Custos, elevavitque me, apprehensam in humeris, erigens me in lecto, ac dixit: Anima, aspice DEUM, ecce pergit ad mare, & videtur esse iratus. Elevavi oculos, & vidi meum Dominum stantem inter cœlum & mare, quasi imperantem ventis ac mari, ut conturbarentur, valde offensum peccatis, quæ contra ipsius Majestatem committunt navigantes (ego verò vehementer condoleo & compator navigantibus propter ingens discrimen, quod ordinariè subeunt, tam vitæ, quā animæ) & postquam vidissem DEUM ita, sicut dixi, iratum, mota commiseratione proripui me, & constituta coram DEO inter ipsius Majestatem ac mare, expansis brachijs, dixi: Noli, mi Domine, noli, mi Domine, per tuam clementiam te obsecro, noli id permittere, ne submergantur isti homines. Dominus præferens gravem

indignationem, mihi dixit: Quid facis, Anima? permitte me agere. Noli, mi Domine, reposui ego, per tuam infinitam bonitatem, noli hoc facere. Dominus mihi dixit: Recede, Anima, adverte, quod etiam tu possis submergi. Tum ego subjeci cum magna confidentia: Non, debeo te derelinquere mi DEUS, etiam si submergar; licet me occidas, non intermittam confidere in te. Hoc audito DEUS fuit mutatus, quasi in mansuetum agnum, & non punivit illas animas, dicens mihi: Fiat sicut tu vis, & veni huc, Anima, perge mecum ad cœlestem Jerosolimam, volo enim, ut hodie assideas meam mensam, & bibas ex meo poculo. Arque in momento me univit secum Divina Majestas, & reperi me in illa cœlesti Patria, vidique paratam quandam mensam, cui assidebant omnes Beati comedentes, seque satiantes Divinâ visione. Jusit me DEUS assidere mensæ. Videns autem ego illos Sanctos ac illas species corporum, quæ habebant admirabilia, & considerans me, erubesceram ac timebam assidere cum ipsis, dixique meo Domino: Non, mi Domine, non decet, ut ego assideam huic Divinæ Mensæ cum istis sanctis Beatis, quæ vivo in carne mortali; hic sededo sub mensa, & comedam. Dixitque Dominus: Non, Anima, non ita oportet fieri, asside mensæ. Assedi cum Sanctis, & incepi me reficere, ac frui illâ beatitudine, pro meo captu, idq; brevissimo tempore sicut pertransit fulgur, & eram ibi valde confusa ac pudefacta. Obstupui, ac pœsa sum ecstasim, videns talia mysteria: &

DEUS ad meum angulum. Sit ipse
suis Majestas benedicta!

CAPUT XVII.

Quàm inusitatos illi favores DEUS præstiterit, compensando ipsi id, quod patiebatur, peculiaribus visionibus cœlestis gloriæ, quæ illam manebat, & quantopere sibi in ea complacuerit.

IN tertio libro collegimus plurimas revelationes, concernentes beatitudinem Sanctorum, ac modum ad eam perveniendi, per vias crucis & afflictionum. Et quamvis ipsi pleræq; à DEO fuerint factæ hoc tempore, ut illam animaret ad patiendum, sunt tamen ibi relata, ad declarandum illud mysterium nostræ fidei. Nunc addemus alias de cœlesti gloria, quam jam habebat viciniorem, ne in suo cursu deficeret.

§. I.

DUm, inquit, aliquando manè agerem cum DEO, derepente me mihi eripuit, sibi que ipsi impressit ad eum, ut me viderim in pectore DEI, eâ specie, quâ hic pingitur anima. Postquam me ibi conspexissem, extimui ac dixi: Mi Domine, & qualia facit Tua Majestas? Dominus mihi respondit: Anima, ne te angas, neque affligas; si non vis esse mecum, dimittam te. Ego autem dixi: Non, mi Domine, tecum volo esse, & exequi tuam sanctissimam voluntatem. Mei Domini Angeli, & illi alij quatuor aspiciant me, existentem in Divino pectore, vehementer stupentes bonitatem, munificentiam, misericordiam, ac demissionem Domini. Hoc modo me DEUS secum tulit ad cœlestem Jerosolymam. Cum essem ibi, exposuit me Dominus ex se ipso, dixitque Sanctis Angelis, qui me comitabantur: Hæc anima, est mea filia plurimum dilecta, in qua ego mihi summè complacere; juvare illam sollicitè. Isti mysterio inter-

fuerunt Sancti Patriarchæ Sanctus Dominicus, & sanctus Ignatius, obstupescentes quòd me videres, ita constitutam. Hoc dicto, me Dominus denuò impressit suo pectori, tulitq; me ulterius intra cœlestem Patriam, atque præsentibus plurimis Angelis, ac multis Sanctis Beatis, ex quibus multos agnovi, coram omnibus, & ad magnam eorum admirationem, ut viderentur consternari me videndo, secundo dixit Latine: Hæc est mea Filia plurimum dilecta, in qua mihi summè complacere. Omnes intuebantur, & stupebant, videntes gratiam, quam mihi DEUS præstabat. Deinde præcepit Dominus Angelis, ut me circumducerent in cœlesti Aula, sicut Novitia, quando illi confertur habitus Religionis, duci solet ad Moniales, ut ipsam amplectantur. Atque omnes Angeli & Beati, me stringebant brachijs, & præferebant singularem admirationem, quòd me ibi viderent. Hoc modo fui ducta, per Sanctam Civitatem DEI, donec pervenissem ad sanctissimam Virginem Dominam nostram: cujus Majestas me suscepit peramanter, & affabiliter, sustulit me ad sua brachia, ibique mihi præstitit mille gratias. Mansi cum illa satis diu: ac tandem mandavit DEUS meis Dominis, ut me reducerent ad meum angulum.

Alio die (in Decembri Anno 1622.) agens cum DEO, adverti, quòd mihi Divina Majestas vellet præstare aliquam gratiam. Non concessit DEUS locum meis timoribus, ideòq; statim vidi descendentes ex cœlo plurimos Angelos, splendide vestitos & exornatos, qui musicis instrumentis & vocibus concinebant Divinas
PPPP
lau-

verunt me Angeli, & collocaverunt in quadam quasi sella, in qua comitante me sanctissima Virgine, fui lata ab illis ad cœlum, & ostenderunt mihi quandam speciem Divinorum palatiorum, in quibus nihil aliud erat, quàm gloria DEI, & magis DEUS, atque splendor Divinæ gloriæ, quæ est inexplicabilis. Deinde vidi Beatissimam Trinitatem, & peculiariter Personam Spiritus Sancti, qui me exornavit ac ditavit, imponens coronam meo capiti, & splendidissimos annulos digitis, circumdeditque me elegantissimo cingulo, & hoc modo me eadem Divina Majestas secum univit, fuique longo tempore fruita Divino ipsius Esse. Postquam ad me fuisset reverfa ex hac unione, præcepit DEUS Angelis, ut me ita vestitam & exornatam, reducerent ad meum angulum, eò quòd ea cimelia nunquam mihi essent auferenda: ideoque illa nunc hinc habeo & video, quamvis non videantur ab alijs.

§. III.

ALias manè per idem tempus (12. Decembris anno 1623.) agens cum DEO, vidi intra meum cubiculum splendidissimam nubem, quæ illud replebat lumine & splendoribus, atque ipsa efformabat, quasi aliud conclave, in cuius superiore parte erat Sol, evibrans maximos radios claritatis & splendoris, quibus irradiabat capita meorum Dominorum Angelorum, qui ordinariè mecum manent, ita ut non attingeret alios multos, qui eò venerant. Mirata sum, videns id mysterium, & timui, more solito. Subitò ex eo Divino Sole prodiverunt radij, qui pertingebant ad meam animam, & per illos ei communicabantur illius influentiæ ac virtutes, quas mea anima recipiebat, per eosdemque tendebat ad eundem Solem, ac se cum illo uniebat, & convertebatur in alium similem solem, ad eum modum, quo ignis transmutat in se ferrum, quod occupat. Ibi incepti vehementer timere: sed meus sanctus Angelus Custos mihi dixit eum imperio: Eja, Anima, permitte

DEUM peragere istud mysterium. Hoc dicto conquievi. Accesserunt ad me mei Domini, elevaverunt me, & vestiverunt, sicut solent, duxeruntque etiam partem inferiorem meæ animæ, & me totam ad Solem, ita ut ego me non adverterem esse in lecto, & subinde mihi viderer in eo esse. Interea cum illo Divino Sole illa tota nubes, unà cum Angelis decantantibus Divinas laudes, & ipse Sol unà mecum, adeoque omnia simul elevata fuerunt usque ad cœlestem Jerosolymam, ubi sum præsentata Beatissimæ Trinitati; ac Dominus Trinus ac Unus se univit mecum, & ego cum Divina Majestate, ubi, meo modo, sum fruita diu illo Divino Esse, ut nescirem, neque intelligerem, essent in meo angulo, an non. Postquam fuisset fruita eò Domino, ducta sum à meis Dominis Angelis ad meum angulum, & interrogavi meum sanctum Angelum Custodem: Dicat mihi Sanctus Angelus, quomodo hoc fuit factum, ut mihi viderer esse abducta, nec me adverterem hic manere; aliunde autem interdum mihi viderer animadvertere, me esse in meo loco? Sanctus Angelus mihi respondit: Tace, Anima, non intelligis hoc? nonne scis, DEUM esse ubique, & ubi vult, ostendere suam gloriam; postèque hinc, ubi manes, facere quod vult, atque etiam te totam transferre, quò Divinæ ipsius Majestati libuerit? utrumque potest DEUS facere, quod tu non percipis.

§. IV.

Durantibus meis magnis cruciatibus, quos his diebus patior, præcepit DEUS meis Dominis Angelis (in Aprilis anno 1613.) ut me ducerent ad cœlestem Jerosolymam. Ego propter meos ordinarios timores valde reluctabar eò ire, usquedum mihi Dominus dixit: Verè, Anima, multis tecum egi, ut tibi auferrem istos timores, & tu adhuc times, cum non habeas causam. Respondi: Domine mi, tu scis, quòd desiderem, me in omnibus conformare tuæ sanctissimæ voluntati, optemque tibi non displicere, & propterea

Pppp 2 time.

timeam. Dominus autem mihi respondit: Jam ego id novi, Anima, atque idcirco permitto, & tibi relinquo tuos timores, ut sint pars tuæ crucis, & in hoc mihi non displices; nunc veni mecum. Sancti Angeli me sustulerunt, elevantes me ex lecto, & induerunt ac ornaverunt vestibus atq; cimelijs, more solito, quæ mihi elapsis diebus dederat sacratissima Persona Spiritus Sancti, quando peregit in me illâ cœlestē desponsationē, & collocatam in quadam quasi sella, me tulerunt ad cœlestē Patriam cum comitatu multorū Angelorum DEI, qui venerant ad me comitandā, alij armati, alij eleganter ornati, alij cum hastis, alij cum gladijs, sicut quando satellites comitantur Regem; alij me præcedebant, alij sequebantur. Et sanctus Angelus meus Custos mihi dixit: Ecce Anima, cum tali custodia, qualem tibi Dominus submittit, cur times, ac te affligis? Dum ita procederem ad Cœlum, manifestavit mihi DEUS, in inferno esse magnum tumultum, & vidi, quod Princeps diabolorum, videns me ita ascendentem, ringeretur præ dolore ac rabie, imperaretque diabolis, ut citò pergerent, ad impediendum mihi transitum, & ingressum ad cœlum. Illi verò nolebant ipsi obedire, & dicebant: Frustra ibimus, quia est magna potentia illorum, quos ducit, ad sui defensionem. Timebant; ille verò urgebat, ut irent, vocando illos vecordes, canes, & impetendo ipsos mille convitijs; sed actum agebat dixitque ipsis: Ego ei intercludam viam: Hoc non, reposuerunt illi, quia cederet in tuum dedecus: ac tandem quidam se proripuerunt, quasi quatuor, qui me aspiciabant eminus, neq; sunt ausi accedere, videntes ingens robur satellitij, quod me comitabatur. Pervenii ad Cœlum, quod totum videbatur pandi, & egressi sunt multi Angeli DEI ad me excipiendam, duxeruntq; me ad conspectum Beatissimæ Trinitatis, & DEUS me jussit poni in quodam loco, mirè alto & eminente, ac valde augusto, è regione cujusdam Solis, qui erat ipsemet DEUS, atq; iste feriens me suis Divinis radijs introdu-

xit me in se ipsum, & sic mansi cum Divina Majestate. DEUS sit benedictus, Amen.

§. V.

DUm aliquando his diebus (in Novembri anno 1622.) agerem cum DEO, dixi Divinæ majestati cum magno affectu: Veni mi DEUS, veni mi Domine, præpara me, pro te, tuis Divinis donis & auxilijs, intelligens per hoc, ut me DEUS præpararet ac disponderet ad bene moriendum, & potiendum ipsius Majestatis. Repetebam hæc verba frequenter, & cum ardentibus affectibus ac desiderijs cordis mei, ut mihi viderer deficere. Interea vidi Majestatem Christi JESU nostri Domini, DEI & Hominis veri, in cœlesti Patria, qui me diu aspexit, & conversus ad plurimos Angelos, qui aderant præsentēs, dixit illis: Videtisne hanc Animam, quæ conficitur in vocando me? Parate vos, eamus ad illam. In momento, cum magna aviditate ac promptitudine se omnes disposuerunt, alij assumptis lucidissimis armis, ac vestibus elegantissimis, alij conscensibus equis mysticis, non quales sunt, sed valde spiritualibus, ut viderentur esse equi, sed carentes illâ crassitie equorum terrestrium. Ita omnes abiverunt ex cœlo, & Dominus veniebat splendide exornatus coronâ regiâ, & insignibus DEI. Hominis, Regis ac Domini totius mundi, atque uni suorum Sanctorum pedum, habebat suppositum in parvam molem contractam mundum rotundum: Situs ipsius illum prementis bene representabat infinitam potentiam, quâ dominatur toti mundo. Hoc modo venit ad me Dominus. Præcedebant & sequebantur Divinam Majestatem multi Angeli, tam pedes, quàm equites, & latera Domini stipabant aliqui Sancti antiqui Patriarchæ, quos non agnovi. Postquam pervenisset ad portam, omnes Angeli, qui præcedebant, intraverunt ad meum cubiculum, & applicuerunt se parietibus. Dominus substitit modicum apud portam, & cum ex sanctis Patriarchis dixit voce altâ, quæ

autem animæ habere me illuminatos, id quod ipse mihi esset ostensurus. Subito mihi apparuit quædam imago medijs superioris corporis, habens oculos clarissimos & lucidissimos, quibus erant inserti pretiosi lapides, & vivacissimi; ubi intellexi id, quod mihi fuerat dictum. Deinde mihi comparuit Christus & Dominus conspicuus solitâ majestate, & dum ego quererem, quòd propter dolores, quos patiebar, non possem attendere rebus, quas mihi manifestabat, Dominus mihi respondit, non aliunde melius, quàm ex cruce audiri istam lectionem; significans mihi, bene pati dolores, bonam esse dispositionem, pro intelligendis bene veritatibus, quas mihi illis diebus declarabat.

§. II.

Post toleratos (in Novembri anno 1623.) multis diebus maximos dolores & cruciatus, ut tantùm non morerer: timui aliquantùm, & non parùm, utrum fortè minus fuisset resignata in Divinam voluntatem. Dum hoc cogitarem, in Festo Sancti Martini manè, venerunt ad me Domini mei Angeli, qui mecum manent in aurea aula, & cum charitate ac amore mihi dixerunt: Quid habes, Anima? quid timeas? scias, nos à DEO hîc esse positos, ad tuam defensionem & custodiam; Dominum quoque tecum manere, teque esse intimè unitam Divinæ Majestati: ne timeas, quia capillus de capite tuo non peribit, quos omnes DEUS habet numeratos; ne timeas, neque enim habes causam, & scias, declarandum tibi à nobis mysterium, quod in te peractum fuit his diebus, quoad tuos tam acerbos dolores. Valde altercatus est sanctus Michaël Archangelus cum diabolo his diebus, quia te volebat conficere, & privare vitâ, præ rabie & odio, quo te prosequitur, id quod ita ardentem conatus est efficere, sicut advertisti. Archangelus autem te iisdem diebus defendit, usquedum tandem illis elapsis, ipsi imperavit in nomine DEI, ut te relinqueret. Noveris etiam, quòd DEUS hos duos dolores, ac

tormenta, quæ tibi diabolus intulit, obtulerit pallio morborum naturalium, ut non cognoscerentur ab omnibus, cum verè non sit, quod apparet, neque sine macula, quæ cogitatis, sed procurata à diabolo adhibente aliquid naturale: & quæ te curaverunt, intellexerunt nonnihil hæc de re, quia vident meliorationes & mutationes in morbis repentinas, ac insperatas, spectatis principijs medicis. Ego illis dixi: Dicant mihi autem, mei Domini, potestne mihi diabolus nocere, absque licentia DEI, & potestne in minimo transgredi concessam sibi facultatem? Responderunt: Verum est, quòd non possit, sed DEUS ita fieri permisit propter sua occulta & arcana judicia, ac inprimis ad majorem gloriam suam, atque augmentum tuæ coronæ, & confusionem diaboli, ac bonum proximorum, propterque alios fines suos occultos. Tum ego dixi: Verè, mei Domini, ego nescio, in quo noceam diabolo, quòd me tantopere detestetur, cum sim tam tepida, & nihil præstem boni. Responderunt: Omnino noces, & vehementer es illi gravis; præsertim autem nunc tibi plurimùm indignatur, propter curam, quam habes de proximis, eorumdemque necessitatibus spiritualibus, atque etiam corporalibus, quibus desideras succurrere, quasque his diebus complamas: verùm jam tibi dicimus, ut, quia timeas, non timeas (significando mihi, quòd ipse timor sanctus me tueatur) quamvis enim diabolus te deduceret ad lacum leonum, sicut Daniele, non deesset tibi Propheta Abacuc, qui tibi ferret cibum, quem tuo capillo apprehensum portaret Dominus ad subveniendum tibi, si esset opus. Et quando fruëris conspectu Divino felix ac beata, existimabis, bene esse impendam omnem tuam patientiam, adeò ut si tuum dolere posses, doleres, te non fuisse passum amplius: ideòque anima te, & confortare ad patiendum. Dum ita conversarer cum his Dominis Angelis, quibus omnibus me alloquentibus, videbatur loqui unum solum, vidi Majestatem DEI, qui melitans, dixit mihi: Veni mecum, Anima, quia

quia es valde afflicta, & requiesces in me: ducite illam mei Angeli. Mei Domini me elevaverunt, & coopererunt pallio, quod ferebant in corbe quodam mirabili, duxeruntque me quasi ad duos vel tres passus, & ego ibam velut deficiens præ meâ debilitate. Venit ad me Dominus, univitque me cum suo Divino esse, ubi sum fruita Divina Majestate eo modo, quo in hac vita fieri potest, & quievi in Domino, atque aliquantò post reliquit me Dominus in meo loco.

§. III.

Quodam die Jovis (27. Januarij anno 1623.) fatigata magnis doloribus, quos patiebar, linguebar animo quasi obdormiscens, & videbar mihi mori ac deficere. Interea venerunt ad me Domini mei Angeli, & festinanter mihi dixerunt: Veni huc, Soror, veni nobiscum, & relevabimus te aliquantum, duxeruntque me ad cœlestem Aulam, & reliquerunt in pavimento illius cœli, veneruntque ad me multi Sancti Beati, & circumdederunt me, atque aspexerunt: Ego etiam quasi attonita aspiciebam hos & illos. Dixeruntque mihi: Creatura DEI, si nos essemus capaces invidiæ, vehementer tibi invideremus, quòd tantum patiaris pro DEO; & si status, in quo sumus, esset capax tristitiæ, haberemus illam propterea, quòd parùm passus fuerimus in terra pro DEO, quo fruimur; anima te, creatura, ad patiendum, quia brevi finientur tuæ afflictiones, & præmium erit æternum. Ibi diu quievi, & cum valde confortatus fuisset, mei Domini me reduxerunt ad meum angulum.

Postridie manè, meus Sanctus Angelus Custos venit ad me, dixitque mihi: Anima, es afflicta, quiesce modicum, & extendens sua brachia, posuit super illa pallium, quo tegitur, ac dixit: Reclina hic tuum caput & quiesce. Reclinavi me super illius brachia, & quievi ibi diu. DEUS sit benedictus propter omnia opera sua.

Dum alio tempore matutino (in Septembri anno 1622.) agerem cum DEO,

vidi quendam sanctum Angelum admodum gravem in meo cubiculo, & propter meos timores conata sum me abstrahere ab ipsius aspectu, ac manere cum DEO, ita ut illum quasi penitus perdiderim ex oculis. Sanctus Angelus me aliquandiu expectavit, ac denuò se mihi spectandum exhibuit. Non potui illum non videre & audire. Dixitque: Anima, noli turbari, ecce exspecto te. Composui me, & vidi, ferri in manu à sancto Angelo ingens cor, quod videbatur esse ex pretioso ardentissimo ac splendidissimo rubino; in altera manu verò ferebat clavos adæquantes mensuram spithamæ, singuli habebant caput, & inde ad medium usque erant quasi quadrati, atque hinc deorsum acutissimi, desinentes paulatim in cuspides acerrimas, quasi chalybeas: valde timui, videns hoc mysterium, quia cogitabam, mihi imminere aliquos graves dolores. Sanctus Angelus autem me animavit, dicendo: Noli timere, quia hoc mysterium, quod vides, tibi non adferet dolorem, sed levamen. Sanctus Angelus incepit perforare illud cor clavis, ita ut ex eo deciderent guttæ sanguinis. Idem Sanctus Angelus posuit istud cor supra meum caput, nonnihil elevatum, statimque ex illo erupit tam copiosus sanguis, ut perfuderit meum caput & corpus quàm abundantissimè dicente sancto Angelo latinè: *Unxit te DEUS, DEUS tuus oleo latitiæ præ consortibus tuis.* Venit deinde graviter sanctus Angelus meus Custos, ferens strophium, & absterxit ex meo capite & corpore illum purissimum sanguinem, servavitque strophium in se ipso. Absoluto hoc mysterio sanctus Angelus mihi valedixit ajens: Soror, jam ego feci, quod eram jussus, vale, & deinceps scito, quòd Dominus te denuò reddiderit participem sui sanguinis, & suorum Divinorum meritum, hoc enim significat, te fuisse perfusam sanguine, ut vidisti. Obstupui ac fui passa excessum mentis, propter admirabiles vias DEI, & quando mihi sum redita, non vidi sanctum Angelum. Sit Divina Majestas benedicta in æternum.

§. IV.

§. IV.

AGens cum DEO in oratione (in Novembri anno 1622) cum ferventissimis affectibus illi dicebam: Adjuva me DEUS mi, adjuva me, mi Domine, idémque sæpe repetens incipiebam dicere: adjuva te, mi Domine. Continui me & erubui, ac fui afflicta, dixique Divinæ Majestati, ut mihi ignosceret meam inadvertentiam. Dominus autem mihi peramanter respondit: Ne te affligas, Anima, dic quidquid volueris, quia te bene intelligo. Ego respondi: Domine mi, bene scio, quod Tua Majestas me intelligat: Ego autem vellem ac desidero, intelligere Tuam Majestatem. Tum Dominus: Bene me intelligis, Anima. *Ego sum Pastor bonus, & cognosco oves meas, & cognoscunt me meæ.*

Aliâ vice (in Januario, anno 1623.) mihi inspiravit DEUS quædam sui ipsius desideria vehementissima, & incepi ipsum invocare dicendo, cum magnis affectibus: Veni, mi DEUS ad me, veni Bonum meum, veni pulchritudo æterna, veni facies omnium pulchritudinum, & gratiarum. Dominus mihi respondit: Anima, hîc sum tecum, quid vis? aperi os, ac satiabo te me ipso, & impetu abundantis fluminis, ejusdémque affluxu te replebo. Et hoc dicto, occupavit DEUS meam animam, meque totam, & implevit me suo Divino Esse, ut submergerer in ipso DEO, atque ita mansi longo tempore cum Divina Majestate. Ipse sit benedictus. Amen.

Dum quadam nocte (in Novembri anno 1622.) aliquantum affligerer & molestarer quibusdam tentationibus & ineptijs, quas diabolus ingessit meæ phantasiæ, converti me ad DEUM, obsecrans ipsum, ut me adjuvaret, mihiq; succurreret. Et similiter dixi meis Dominis Sanctis Angelis, qui mihi aderant, atque nunc sunt decem, ut mihi subvenirent, & vehementer illos ad id urgebam, ut citò facerent. Unus sanctus Angelus ex majoribus. respondit nomine cæterorum, & quamvis ipse solus loqueretur, videbantur tamen omnes re-

spondere, dixitque: Anima, ne te angas & affligas, quia sumus hîc omnes, quos vides, ut te defendamus, tibi que subveniamus. Scias, tuam animam & cor esse in manibus DEI, atque cor tuum esse armatum virtute Altissimi: non habes, cur timeas diabololum. DEUS sit benedictus, Amen.

Aliàs (in Septembri, anno 1617.) dixi DEO, non advertens, quid dicerem: Domine abeamus, aufer me tecum. Dominus mihi respondit: per me licet, veni mecum. Raptâ fui in ecstasim, & reperi me cum Divina Majestate, in celesti Jerosolyma, totam unitam cum meo DEO, qui videbatur demersisse meâ animam in abyssum cujusdam maris profundissimarum aquarum, ubi vidi juxta me duas cruces splendidissimas, confectas ex pretiosa crystallo, quæ evibrabant ingentem splendorem. Dedit mihi DEUS magnam cognitionem suorum profundissimorum judiciorum, & quomodo homines frequenter præposterè judicent, bonum esse malum, & malum esse bonum, præteritum in materia virtutis, quando judicamus esse virtutem, ubi nulla est, vel nullam esse, propter aliquos defectus naturales, quos videmus, cum tamen esse soleant multa. Deinde me reduxerunt ad cœlestem Jerosolymam, cum meis crucibus, & Dominus mandavit, ut ibi manerent, quasi in mei memoriam, quod fuisset magnas passa, jamque adveniret illarum finis. Subitò me denuò secum univit, ac duxit ad meum angulum.

§. V.

Post susceptas his diebus (in Novembri anno 1622.) tota misericordias à DEO, & tam extraordinarias, sui valde confusa, & aliquantum afflicta, propterea, quod tam parum, ex omnibus proficiat, dixi: meo sancto Angelo Custodi: DEUM bonum! S. Angele, qualia mecum DEUS facit, tam extraordinaria, ut ex alijs subquantur alia! S. Angelus mihi respondit: Ne te angas, Anima, vel affligas propterea, quæ DEUS tecum agit: visne fructus

ligare manus omnipotenti? Nonne scis, quòd quando magni Principis filia venit ex regnis exteris, nuptias celebratura in alio regno, excipiat ac solemniter honoretur ubique & in omnibus urbibus, quâ transit per regnum sui Sponsi; quòdque omnis locus illam excipiat ut potest, pro suis viribus, & ipsa omnibus sine magna festinatione fruatur, donec perveniat ad urbem, ubi sunt celebrandæ nuptiæ. Hoc ipsum tecum facit DEUS, ne te affligas.

Dum sentirem ardentia desideria (in Decembri anno 1622.) quæ mihi Dominus inspirat, migrandi ex hac præfenti vita, unâque tot cruciatus & dolores, quos sustineo, ut me videantur conficere, dixi, nescio quomodo, meis Dominis Angelis: Quorsum tendimus mei Domini? San-

ctus Angelus meus Custos respondit meæ cogitationi, ac dixit: Quò tendis? ad cœlestem Patriam tendis; nonne hoc jam scis? ecce illuc proficisceris, & singulis noctibus, quas transigis, divertis in hospitio, in quo cum incommoditate fumis solummodo necessaria pro cōservanda vita, id quod facis, donec pervenias ad cœlum: Quatuor Angeli DEI, quos tibi nuper dedit, te præcedunt, præparando tibi viam, nos autem te comitamur, custodientes te, sicut nobis mandavit DEVS: atque hac ratione progredieris quotidie, donec pertingas ad cœlestem Patriam: esto

bono animo, & gaude in

Domino.

CAPUT XIX.

Quomodo DEUS illi varijs modis repræsentaverit multa ex ijs, quæ solent evenire, & ipsi eventura erant tempore mortis, cum nonnullis magni momenti prædictionibus tunc futurorum.

Relucet DEO, ut venerabilis Marina multoties vivens moreretur, quando illi multa repræsentavit, quæ ipsi tunc erant eventura, ut se ad ea præpararet, quemadmodum apparebit ex recensendis, in sequentibus capitibus.

§. I.

Rexordiamur ab eo, quod ipsa hac de re generatim narrat. Quadam die, inquit, inter meos dolores, qui sunt graves, DEUS mihi incepit paulatim dicere, quòd me brevi esset ad se translaturus, atque etiam quorsum, & quâ ratione id esset futurum, ut me ita solaretur & recrearet, sicut infantem, valde aliquid desiderantem, recreat mater vel nutrix, dicendo

illi, ibimus illuc, atque hoc & illud faciemus.

Cumque me expergefactam aliquando manè, invasisset timor ac sollicitudo, an essem transitura purgatorium, ibique aliquamdiu hæfura, carens visione DEI, quod me reddebat sollicitam, & aliquem mihi incuriebat metum, occurrit mihi Divina Majestas, volensque me liberare ab ista cura dixit: Confide in me. Ego verò ipsi respondi: optimè est, Domine, ego in te confido, & agnosco gratiam, quam mihi præstas, ac misericordiam, quam mihi exhibes, scio tamen etiam, quòd tua justitia exigat integram satisfactionem. Tunc dixit Dominus: Ad quid autem sunt amici, & hoc, quod es passura in isto lecto? Putasne, me nescire, quomodo res sint combinandæ? Ita me reliquit plenam solatio, & resignatissimam.

Qqqq

ia.

in id, quod Divina Majestas vellet de me facere.

Aliâ vice vidi, DEUM colloquentem cum Sanctis Angelis, qui mecum manent, quasi secretò. Ego auscultabam, & nihil audiebam, dixitque mihi Divina Majestas: Ne sis sollicita: quod dicebam meis Sanctis Angelis, erat, ut, quando te tollam, expires in ipsorum brachijs. Ah, mi Domine, aiebam ego, Tua Majestas ubi erit? Etiam ego (dixit) tibi adero, & suscipiam tuam animam.

Aliàs mihi dixit DEUS, desideranti quædam disponere, quorum mihi cura incumbit; Quòd tibi non dicam horam tuæ mortis, facio, quia tibi non expedit, hoc enim te vehementer solaretur, & propterea non tantum amore mei patereris. Quando aderit tempus, monebo te, & dispones de eo, quod dicis.

§. II.

Habuit præterea alias representationes mysticas varijs modis, qualiter anima separaretur à corpore, ut adeat celestem gloriam. Quadam vice inquit, adverti, quòd aliqui Angeli me velent auferre ita decubentem in lecto. Abstulerunt me & collocaverunt in medio cujusdam campi. Subitò sensi, quòd sustulerint lectum, cælum versùs, ad cujus ingressum immutata est species lecti in quiddam cœleste. Hoc modo me intulerunt: Et venerunt ad me multi Angeli ac Sancti, cum eximia musica. Derepente mihi visâ est à DEO avelli anima, ita, ut corpus remaneret quasi mortuum in lecto: univitq; animam secum in abyssu suæ Divinitatis, ubi diu mansit. Post hoc denuò anima revisit corpus, & cum auferretur lectus ex eo loco, in quo fuerat collocatus, redijt in abitu ad suum pristinum statum, atque ita me detulerunt ad meum locum, sicuti ascenderam. Intellexi à DEO, fuisse mihi ita representatum modum, quo eram moritura, cum aliqua ecstasi, & elevatione ad cælum.

Postquam aliàs DEUM, in spirituali Communione, suscepissem ex manu glo-

rioso Sancti Dominici; decubentis in lecto, dum Divina Majestas vellet à me discedere, dixit mihi; Veni nobiscum; & fui ducta ad cælum cum ipso, & cum glorioso Sancto Dominico ac Nostro Sancto Patre JGNATIO, aliisque Sanctis: atque in ingressu portæ sensi magnum dolorem, qui mihi representavit dolorem, quem oportet sentire animam, quando separatur à corpore. Visa mihi fuit res nova, tale quid pati in hoc ingressu, sed dolor, qui fuerat magnus, respondit solatium, quod intra Cælum percepi solito majus.

Aliud quid simile mihi contigit aliâ nocte. Sensi me ferri à meis Angelis per quandam admirabilem & pulchram viam, quam utrimque claudebant Angeli: & hac viâ me tulerunt ad Cælum, in cujus ingressu clauserunt quasi derepente, portam, atq; tunc experta sum dolorem, similem illi, qui sentitur, quando separatur anima à corpore: hoc enim mihi fuit representatum in illa ejusmodi occlusionne portæ: fuit autem talis dolor, ut me affligerit, reliqueritque debilitatissimam, non absque magna tamen conformitate cum divina voluntate.

Aliâ vice vehementer afflicta vidi venientem quendam Angelum lætissimum, qui ferebat in manu malum granatum, dicebatq; mihi: Accipe, Soror, hoc enim te confortabit. Videbar mihi illud nolle acceptare, quia adverti corticem vehementer asperum. Angelus autem venit ad me, & posuit pomum, modo quodam valde mystico, ad meum pectus, quod me in momento penetravit, fuitq; apertum. Vidi, esse plenum granis, quasi geminis, quo aspectu fui magnopere confortata. Dixitque mihi Angelus: Cortex hujus granati significat mortem, in qua corpus corrumpitur, id quod natura refugit & horret; quod intus est, significat beatitudinem & gradus gloriæ, qui postea tribuuntur, pro tuis bonis operibus.

Alio die vidi venientem Christum minimum stipatum multis Angelis, valde affabiliter & jucundè cum ipsis convenerim, veniensque ad me, dixit mihi: Veni mecum

mecum venire? Ego statim respondi: ita, Domine: tum est quasi amplexatus meam animam, univitque illam cum sua Divinitate eo modo, quem ego nescirem verbis exprimere, & tulit me secum ad celestem Jerosolymam, remanente hinc meo corpore, quasi semimortuo, quia viginti quatuor horis, quibus ea res duravit, erat quodammodo destitutum animâ, tantumque mihi videbantur remansisse in meo corpore aliqua accidentia, quæ illud sustentabant, ita ut, cum ad me venissent isti mei Domini, qui hinc manserant, & nescio quid mihi dixissent, responderim illis, quasi intra dentes: sum mortua; usquedum elapso hoc tempore redij ad me, & Dominus mihi ad hoc propositum dixit: Non recordaris, quod tibi dixerim, te ita morituram, sicut dum noctu quæpiam Domina exiit togâ, ut collocetur in suo lecto?

§. III.

MAgis mysticè illi fuit representatum id, quod evenit in morte, hunc in modum. Quodam die, ait, dum nihil cogitarem de eo, quod mihi esset eventurum, speciatim, etiamsi adverterim quatuor vel sex horis antè quædam præambula, quod mihi DEUS esset præstiturus aliquam gratiam, ex improvilo ingressus est meum cubiculum Noster Sanctus Pater Ignatius, cum plurimis Angelis DEI, & communicavit me, porrectâ mihi hostiâ, cujus communionis in mea anima remanserunt maximi effectus, & majores solito. Postea Sanctus modicum recessit, & incepit orare, respondentibus ipsi Angelis. Nescivi, quid diceret, donec aliquantò post intellexissem, ab illo dici Litanias: quibus finitis accessit ad me, & signavit me cruce, in fronte, ore, & pectore, ac deinde mansi quasi mortua, qualis mihi videbar esse. Venerunt ad me Sancti mei Angeli, & composuerunt me in sandapila, optimè adaptatam, in meo vestitu, conjunctis manibus, & discopertam: atque hoc modo me tulerunt ad portam cœli. Quando eò perveni, vidi

Majestatem Christi Domini, & quod ad me accederet, meque quasi resuscitaret, ac diceret: In nomine Patris, & meo, & Spiritus Sancti, surge. Surrexi, & flexi genua coram Divina Majestate, statimque excitatus est quidam ventulus, qui perflavit meos oculos, cum modico pulvere & fumo, unâque sensi modicum calorem, quasi suffocativum, qui calefaciebat & molestabat, quamvis non magnopere. Post hoc me vestiverunt splendidissimè, & elegantissimè exornaverunt, introduxitque me Dominus in illam cœlestem Jerosolymam. Ibi vidi mirabilia, pro captu meæ animæ, & venerunt ad me illi Cœlestes Palatini, ut mihi gratularentur de adventu; erant autem tam multi, ut non possem intendere tot rebus, sed solummodo adverti, adesse sanctissimam Virginem. Fui ducta à Domino ad quoddam castellum, situm in medio Cœlestis paradisi, pulcherrimè cinctum elegantibus muris, & habens pretiosas portas: ascendebatur ad illud, per quendam quasi collem, quò me paulatim deduxerunt, & inde ego contemplantur totam amplitudinem Cœli. Duxit me Dominus ad quandam planitiem illius Sanctæ Civitatis, & ostendit mihi Crucem ibi erectam, dixitque mihi: Novistine istam Crucem? Respondi: Ita; Domine, bene illam novi: Erat enim Crux, quam ego tuleram multis annis, affixam meo corpori, quæ me affecerat magnâ molestiâ. Confedi sub illa, ac deinde me deduxerunt per aliam partem, quasi circumeundo castellum, duxeruntque ad portam Cœli, ubi mihi dixit Dominus, & significavit, necdum advenisse meam horam, ut proinde abirem. Ego resistebam: Dominus autem meam animam secum univit, sui que rapta in magnam ecstasim, & quando mihi sum redita, reperi me in meo lecto, sui que sollicita, quidnam id significaret, quod existimaverim me esse mortuam, quodque me tamen viderim, & propterea dubia hærebam, disceptando mecum modico illo tempore. Reliquit me DEUS in ista suspensione ultra unam horam, ignorantem,

rem, quid hoc fuisset. Tandem mihi dixit Divina Majestas, totum fuisse quoddam experimentum meæ mortis, quæ brevè esset futura, daturumque se mihi tempore mei obitûs, quandam vehementem raptum, ut omnes sint cogitaturi, me expiravisse, redituram autem ad me, & toleraturam tantillum molestiæ, ac deinde morituram.

Aliquid aliud ferè simile illi evenit cum sanctis ipsius contubernalibus Angelis. Quodam die, ait, vidi venientes ad me omnes meos Dominos splendidè vestitos, qui appropinquantes meo lecto, collocaverunt in medio sanctum Angelum *Minimum*, cæteri verò quatuor formabant quasi figuram quadrilateram, & sanctus ille Angelus constitutus in medio se prostravit humi ac surrexit, incepitque dicere quasdam preces latine, & reliqui ipsi reliqui ipsi respondebant, tono submisso: Non potui intelligere, quid oraret, nisi quòd in fine, dum diceret clausulam, addi solitam in orationibus Sacri, *Per Dominum nostrum*, omnesque responderent, *Amen.*, dixerit: *Fidelium anima per misericordiam DEI requiescant in pace.* Tunc intellexi, recitatas ab ipsis fuisse aliquas Litanias, non scivi tamen quales, neque quomodo. Valde mirabar, dum id viderem, ac audirem, cogitabamque intra me, an essem moritura. Cepit loqui Sanctus Angelus, qui vocatur *Missus Minor* suo & omnium nomine, respondensque meæ cogitationi dixit: Soror, quod vidisti, & nos fecimus, noveris, fuisse tuas exequias, jam enim es mortua mundo, & ab hodierno die vives vitâ mortuâ, erisque mortua vivendo, & vitâ naturalis erit mors comparata vitæ, quâ in DEO vives, in quo conquiesces. Tum ego: Si ita est, mei Domini, dicant mihi, quid me modò agere oporteat? Sanctus Angelus respondit: Age, quod agis, & conare id ipsum perficere, pro viribus: atque constet tibi, quòd nos ex eo die, quo tibi Dominus impressit in tuis pedibus, & manibus, ac latere stigmata, tecum manserimus, custodientes te ac defendentes, præsertim à di-

abolo, ac etiam adjuvantes: deinceps tamen, cum certius sciamus, te esse scriptam in libro vitæ, erit nostrum proprium munus tibi assistere, quamvis non simus futuri cæterorum, quæ nobis erunt agenda, immemores, eritque talis hæc assùtentia, ut usque ad diem Judicij non simus derelicturi tuos cineres, & ossa. Esto præterea certa, tua judicia, quæ ab hodierno die tuleris, de eo, quod à te fuerit quæsitum, concernens bonum animarum, & bonum regimen temporale ac spirituale, omnia ferenda à DEO, & futura magis ipsius, quam tua. Ità fuit finita ista communicatio.

§. IV.

DE Sacramentis antecedentibus obitum, etiam habuit representationes. Quodam die, inquit, vidi venientes gloriosos duos Patriarchas Sanctum Dominicum, & Sanctum Ignatium, aliosque Beatos, qui ipsos comitabantur, & inter illos solùm agnovi P. Petrum de Leon (qui pridem obiverat) converti me ad DEUM, ut implorarem ipsius opem, donec unus ex meis Sanctis Angelis mihi dixisset: Ecce expectant te isti Sancti, quod est, se quasi inurbanè erga illos gerere. Iterum ergo illos intuita, vidi gloriosum Sanctum Dominicum, indutum aureo pluviali, qui mihi dixit, venisse ipsos ad dandum mihi viaticum. Ego mihi sum imaginata advenisse jam horam mei transitus, sed statim me correxerunt Sancti, dicendo mihi, illum non tam citò futurum, quamvis id esset quædam præventio ac representationis ejus, quod essem tunc susceptura, dum advenerit tempus. Sanctus Dominicus incepit exercere munus, ad quod venerat, & suâ manu mihi formavit unum signum crucis in fronte, aliud in ore, atque aliud in pectore, circumvitque me, cum quodam quasi thuribulo, & dixit suas orationes, quibus respondebat Sanctus Ignatius. Post hoc vidi, quòd gloriosus Sanctus Dominicus teneret quantum velut hostiam in manibus, pro me communicanda, & recurri ad DEUM cum

more, de quo dixi initio: atque sancta hostia in momento leniter ad me advolavit, & ingressa est in me per os, affecitque meam animam ingenti solatio, replens ipsam bonis adhuc majoribus, quam sint ea, quæ soleo percipere in quibusdam communionibus Sacramentalibus. Dico, in quibusdam, quia in alijs fuerunt magna.

Aliàs, dum essem valde afflicta, & nihil tale cogitarem, vidi venientes, eosdem duos gloriosos Patriarchas, qui mihi appropinquantes, me salutaverunt, ac dixerunt: Suscipe donum, quod tibi adferimus, nomine DEI. Hoc dicto, fui reddita vegetior, & vidi, quòd gloriosus Sanctus Dominicus ferret in suis manibus quandam ampullam, quasi crystallinam, valde rubentem, in qua erat pretiosus liquor: Noster autem Sanctus Pater Ignatius aliam, quæ continebat liquorem viridem. Gloriosus Sanctus Dominicus accepit plumulam, quâ intinctâ in illo liquore, me unxit, & formavit tres cruces in fronte, dicendo ad primam: In nomine DEI Patris; ad secundam: & Filij, ad tertiam: & Spiritus Sancti. Deinde formavit aliam crucem in pectore, & aliam in scapulis: idemque fecit Noster Sanctus Pater IGNATIUS, & ambo mihi dixerunt: Hac unctione te confortamus in spe in DEUM, & in charitate (quæ erant duæ virtutes, quas significabant color viridis, & ruber duarum ampullarum.) Post hoc obdormivi modicum, & quando evigilavi, jam abiverant Sancti. Sensi me vehementer confortatam.

§. V.

Convertamus nos ad alias visiones plenissimas mysterijs, concernentes hoc punctum mortis. Quadam nocte, inquit, egit mea anima diu cum DEO, atque interea me reperi quasi in momento in ipsius manibus, ac Divinis brachijs. Occupavit me ibi quædam mystica mors, & somnus spiritualis, ut sine dubio videretur mea anima remanere in suo DEO, cum affectibus & sensibus spiritualissimis, paca-

tis ac suavibus, & quadam luce atque cognitione de ipsius esse, & illa, ut ego eam voco, Divinâ ipsius caligine, neque enim aliud scio. Fuit res tam mirabilis, quam mea anima sensit, ac habuit in isto raptu, ut si diu duravisset, existimem meam animam remansuram fuisse apud suum DEUM, cum ingenti solatio & quiete. Post hoc dixit Dominus: Sic tibi fiet, Anima, sicut vidisti; cum enim tua vita plena fuerit continuis doloribus tui corporis, æquum est, ut illos non patiaris extremâ tuâ horâ.

Sequenti nocte sensit mea anima divitissime, atque ego tota præsentiam actualem Christi JESU Domini Nostri, modo quodam valde extraordinario, & spiritualissimo, dicebátque Dominus: Quiesce, Anima, quiesce Creatura mea, quia sum hîc, & ero tecum. Mansi fruens hac Divinâ Societate, & fui repleta magno stupore ac solatio per hunc raptum, ac deinde sum occupata quodam quasi somno, & quando ad me redij, reperit se mea anima in magna ac tranquilla unionem cum suo DEO, unâ cum omnibus ipsius Sanctis Angelis, atque ita immutatam, ut non potuerim ad me redire; quod diu duravit. Dominus DEUS sit benedictus. Toleraveram ante hoc graves molestias, quas mihi intulerat diabolus suis tris.

Dum ita essem constituta, fuissémque passa quodam tempore matutino gravem tempestatem dictorum cruciatuum & martyriorum, essemque vehementer debilitata ac fracto viribus, dixit mihi Dominus: Anima veni ad me, & quiesces, es enim afflicta & valde cruciaris, ideoque tibi plurimum compator & condoleo. Postquam hoc dixisset, reperi me intra ipsummet DEUM, & cum in illo manerem, vidi quòd Divina ejusdem Majestas contemplans se ipsam, & quasi ingrediens suum Divinum secretum, voluerit meæ animæ denudò præstare misericordiam, ipsique hoc modo mystico declarare gratiam, quam illi exhibebat, & dixit mihi: Bene fecero, si abbreviavero per meam misericordiam, potentiam & sapientiam

Q999 3

dies

dies tui exilij, ita tamen, ut non perdas gradus tuorum meritorum, quos tibi conferre decrevi, neque tibi hoc breviori tempore dem plures cruces, ut ad illos pervenias; sed disponam res tuas alijs modis, quod mea sapientia potest facere, ut pertingas ad id, quod dictum est. Audivi, quod Dominus dixerat, cum magno solatio, & sublevatione debilis naturæ, quam illa per aliquot horas sensit.

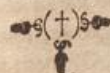
§. VI.

DUm aliquando manè, per id tempus, agerem cum DEO, venerunt ad me omnes mei Sancti Angeli. Ego eram admodum debilis, & confecta doloribus, atque revera cogitabam, me expiratam, ipsosque venire ad me juvandum. Erexerunt me, ac ornaverunt omnibus vestibus & cimelijs, quæ mihi Divinus Sponsus contulit ex sua bonitate ac misericordia, posueruntque me in quodam feretro, quali utuntur pro sepeliendis humanis corporibus, & tulerunt me paulatim, quasi sursum ad Cælum, ac adverti meum corpus hic remanere in meo loco, quasi mortuum, animam autem meam ita adornatam auferri in eo feretro. Dum ita progredierentur, venit mihi obviam Spiritus Sanctus, cum magna potentia ac majestate, stipatus infinitis Angelis, & magno impetu me quasi abripuit ex feretro, univitque me secum fortiter, & sic tulit ad cœlestem Patriam, disparente eo capulo. Ibi sum fruita Divinâ Majestate. Videbatur mihi anima affluere gaudijs, & corpus remansisse mortuum in suo lecto, neque poteram intelligere, quomodo id fieret. Postquam fuisset fruita illo Divino Domino, & quievisset in Divina Majestate, retulerunt me Domini mei ad meum angulum.

Ego interrogavi meum sanctum Angelum Custodem: Dicat mihi sanctus Angelus, quomodo fuit peractum istud mysterium, quia mihi videtur, animam discessisse è corpore, & istud fuisse exanime; aliunde autem me adverti, hic manere: utrumque mihi videtur esse verum, quomodo tamen ego me ipsam sentiebam, si eram mortua? Sanctus Angelus mihi respondit: Mitte ista, Soror: Dominus est omnipotens, & potest id facere. Hoc mysterium est valde profundum, noli illud scrutari. Nonne scis, ac dicis, te, dum pateris acerbissimos dolores, esse infra trunci? & tamen Dominus tibi dixit, ne te id redderet sollicitam, eò quòd Divina ipsius Majestas esset locutura & operatura loco tui, quemadmodum fecit, ut bene es experta his diebus. DEUS potest uti ministerio alicujus sui Angeli ad hoc peragendum, quod tu non intelligis: relinque id modò.

Quodam die, ex istis, invocabam inter meos cruciatus ac dolores DEUM, cum magno affectu, & dicebam: Veni, mi DEUS, veni, posside me, animam meam, ac me totam. Divina Majestas ad me venit cum magno amore & charitate, abripuitque meam animam, & univit secum fortiter. Ego manebam intra meum DEUM, & fruens ejusdem Majestate, & mei Sancti Angeli me fixè intuebantur, attollendo manus; quod mihi displicebat, quia intelligebam, quòd me vellet auferre inde, ubi eram, etiamsi ibidem diu manserim. Fuique paulatim à

DEO relicta in manibus meorum Dominorum Angelorum.

CAPUT XX.

Quomodo illi DEUS ostenderit quædam, spectantia ipsius sepulchrum, cineres & ossa, atque corpus resurrecturum ad statum gloriosum.

Manifestavit illi quoque DEUS nonnulla concernentia ipsius intumulationem & sepulturam. Iam inde ab ipsius initijs, ex quo incepit agere cum DEO, habuerat in animo, ac optaverat sepeliri in templo Societatis IESU, atque Pater Generalis ejus temporis, ipsi id concesserat. Mutavit autem deinde nonnihil quoad id suam mentem, permota magna importunitate cujusdam Domini, sui benefactoris, cupientis, ut sepeliretur in Monasterio Monialium, quod ipse fundabat: cumque ipsi ea in re consensisset, memor, Sanctum Franciscum jussisse, suum cor ferri ad Sanctam Mariam Angelorum, ubi à DEO obtinuerat tam insignes gratias, etiamsi illius corpus sepulture traderet alibi, ita voluit & ipsa, prævio lumine & approbatione DEI, pro eo tempore, ut, si id fieret, suum cor, ferretur ad templum Societatis, ubi tantum boni assequuta fuerat. Verùm quia causa hujus propositi cessavit, penitusque suis mutata, ut subsunt magna mutationi res hujus mundi, incepit dubitare, propter valde urgentes rationes, ubinam esset sepelienda, si tunc moreretur.

§. I.

Interea, inquit, venerunt ad me quingenti mei Angeli, & præreverentia, quam illis debeo, cum noverim illorum magnam potentiam, timui. Ipsi verò mihi dixerunt: Noli timere, Soror, quare nos times? Nostra potentia non est contra te, sed pro te. Subitò vidi, quod me exponerent ex meo lecto, collocarentque in sandapila, ubi modo quodam mystico vidi me ipsam, quasi mortuam, & unum illorum Sanctorum Angelorum thuribulo

incensantem corpus defunctum, more consueto, quod idem postea fecit alius. Deinde me posuerunt in quadam arca, quasi loculo mortuali, & inceperunt me auferre, vidique me inferri in templum Domus Professæ Societatis IESU, & loculum illum deponi, atque collocari supra gradus summi Altaris ad latus Evangelij, in muro. Quando ad me redij, interrogavi meos Sanctos Angelos, quid hoc esset, & responderunt mihi: Si, his stantibus, fueris mortua, fiet, quod vidisti.

Mirabiliores sunt sequentes visiones, quibus illi DEUS voluit revelare, quantum aestimet sepulchra & cineres suorum servorum: in hunc enim finem talia representat. Agens, inquit, quodam die cum DEO, vidi illatam à meis Angelis quandam tumbam in meum cubiculum, quæ erat preparata pro sepelienda aliqua persona defuncta, & plurimos Angelos, illam cingentes ac circumdantes. Deinde vidi ingredientem in meum cubiculum Juvenem bonæ ætatis, quasi viginti annorum, valde gravem, vestitum more antiquo, cui ingresso omnes Angeli exhibuerunt magnam reverentiam, & plurimum sunt illum venerati. Non agnovi, quis esset, erat autem tantæ autoritatis, ut illum non fuerim ausa intueri. Ivit rectà ad tumbam, seque quàm gravissimè in illa collocavit, atque decubuit, quasi pro ipso facta fuisset, ac mansit ibi modicum ita jacens, & Angeli ipsum venerabantur ac adorabant. Surrexit deinde ex tumba, cum magna gravitate, ac modo valde eminenti & insolito, accedensque ad me, dixit mihi: Anima, vale, jam enim feci, ad quod veneram, ut scilicet contingerem tumbam, in qua es sepelienda, meque in ipsa collocarem. Tum agnovi,

agnovi, Juvenem illum fuisse ipsum Dominum, & repleta fui solatio, ac obstupui ipsius bonitatem. Deinde Sancti Angeli acceperunt illam tumbam, videnturque mihi ipsam tulisse ad templum Domus Professæ Societatis J E S U, ubi volo sepeliri.

§ I I.

QUOD DEUS propositum habuit in duabus sequentibus revelationibus, est ingens secretum, idque testatur prima visio; Secunda verò videtur esse representatio gloria, quam habebit ipse corpus, quando resurget, ut se reduniat anima. Dum, ait, aliquando his diebus vehementer affligeret à meis doloribus continuis, ac molestijs, & quia habeo hoc meum corpus adeò contractum & consumptum, ut videatur frustatum, concisum, & quasi totum terreum, vidi Majestatem Domini DEI, qui me peramanter aspexit, dixitque mihi: Anima, si essem capax commiserationis, & compassionis, permoveres me ad illam. Quomodo tolerabo, ut tuum corpusculum, quod tantopere inservivit suo Spiritui, tam diu me non fruatur, separatum à sua anima? Nihil tibi amplius dico; hoc enim secretum servo mihi: quod dico, est, me posse facere paradysum ex sepulchris, atque ex ipso inferno (ita solet vocari limbus Patrum) & meos Angelos semper custodituros tua ossa, ipsisque adfuturos. *Tempus manifestabit, quid DEUS velit indicare eo dicto.*

Post hoc mihi dixit Dominus, quasi se non posset continere, quo minus mihi aliquid panderet de illo Divino secreto, quod ejus Majestas mihi dixerat, se reservare sibi, quia non ferebat amor, quo me prosequeretur, ut mihi totum occultaret, ac proinde mihi dixit: Tuorum ossium ac cinerum non obliviscar, neque illos deseram usque ad diem Judicij, imò semper ipsis assistam, tam potens enim ego sum, ut faciam Cælum ex sepulchris mortuorum. Et post tres abhinc vel quatuor dies, dum aliâ vice agerem cum DEO, &

essem valde afflicta, denuò mihi Dominus loquutus est de hac re clarius, dixitque, quam amantissimè, quasi non posset, nostro loquendi modo, se ipsum vincere, ut mihi non loqueretur apertè: Dico tibi verè, quòd post mortem tuam hoc tuum corpusculum sit habiturum paradysum, deliciarum, & solatiorum meorum hic in terra ante Judicium: significans mihi Dominus, solatia ac delicias, derivandas in corpus ab ipso met DEO, & ab ejus assistentia, atque etiam ipsam animam subinde illi adfuturam. DEUS sit benedictus, propter omnes suas misericordias, Amen.

§. III.

IN Aprili anno 1622. agens cum DEO, more solito, vidi Majestatem Christi JESU Domini nostri, qui se spectandum exhibuit oculis meæ animæ, dixitque mihi: Anima, quid agis? Ego, nihil respondendo me aliquantum abstraxi ab hac visione, & remansi cum DEO, more solito. Deinde paulò post, denuò mihi Dominus comparuit, & ego me similiter abstraxi, sicut priùs. Apparuit mihi tertio: atque jam non potui non attendere, & Divina Majestas mihi dixit: Anima, adverte, ego sum Pastor bonus, ac porto in meis humeris oves meas: & vidi, quòd Dominus haberet in suis humeris oviculam, quæ erat figura mei corporis, quasi involuam aliquo linteo, quod Dominus tenebat suis manibus. Ibi vidi me ipsam. Feci, quantum potui, ut non abriperer in eccliam, maneremque in meo loco, donec non possem amplius; & vidi me totam supra humeros Domini, incepique me non sentire in loco, in quo antea fueram. Dominus ambulavit diutissimè per quandam campestrem planitiem, quem sequebantur multi Sancti Angeli, & aliqui diaboli, in specie canum ac luporum ibant post Angelos, qui ejulabant & latrabant, quare non auderent accedere, eò quòd ipsos ab Angelis abigerent. Postea disparuerunt, Dominus ità pervenit ad declivitatem cujusdam montis non adeò alti, atque postquam eò pervenisset, reposuit se. Domi-

Dominus illam oviculam humi, optimè compositam, & aliquoties se profundè inclinavit, flexisque genibus alloquens suum Æternum Patrem dixit: Pater Æterne, offero tibi & immolo hanc oviculam redemptam meo pretioso sanguine, suscipe illam, Domine, ex mea manu, in sacrificium. Et post hoc Domini dictum, descendit ex Cælo potens ignis, comburens, clarus instar purissimi auri, occupavitque illam oviculam, & combussit, ac absumpsit, quidquid in ea erat terrenum & imperfectum, reddiditque ipsam gratiosissimam, & spirituales, ut videretur esse prædita dotibus gloriosis, quibus fruitura sunt corpora beata post resurrectionem, ita ut nullum indicium rei corporeæ & imperfectæ in illa remaneret. Tum descenderunt ex Cælo, à throno Beatissimæ Trinitatis, quidam radij lucis ac splendoris, clari & potentes, qui permeaverunt illam oviculam ac penetraverunt: atque per illos ipsos ascendebat eadem ovicula, donec perveniret ad thronum Sanctissimæ Trinitatis, ubi se immergit in illud Divinum Esse, & infinitum pelagus Divinitatis: tandem autem paulatim ad me rediit.

§. IV.

PER idem tempus, agendo cum DEO vehementer afflicta à gravissimis doloribus, & contractione totius mei corporis, ut mihi videretur comminui, contempsi Majestatem Christi Domini, qui mihi dixit: Soror, es graviter afflicta, & habes contractum tuum corpusculum, volo te aliquantum sublevare, attolle oculos & aspice. Elevavi oculos, & vidi ipsum meum corpus non phantasticè, sed reipsà valde clarum, transparens, subtile & agile, ut ipsi nihil aliud videretur deesse, quàm, quòd non volaret: erat elevatum à terra, & mirabar, quòd illud viderem tam pulchrum, & clarum ac præditum dictis qualitatibus. Deinde mihi dixit Dominus: Aspice animam tuam, infuditque ipsam Dominus illi corpori: sicut, dum sol valde resplendens irradiat vitra-

crystallina, adeò erant magni splendores lucis, & jucundi ignis, quos anima ex se emittebat, exornando corpus. Mansi diu in hac visione, & postea mihi Dominus dixit: Anima, tua natura est magno pere consumpta & afflicta, veni mecum, & quiesces. Duxit me Dominus ad Cælestem Jerosolymam, ibique mihi ostendit ipsius Majestas gloriam illius cælestis Patriæ, & sui Divini Esse, ac Divinæ Attribute, singula seorsim, Attributum Divinæ Bonitatis, Misericordiæ, Pulchritudinis, Magnitudinis, ac Immensitatis. Et dixit Dominus: Ecce hæc omnia tibi volo dare. Attulit hoc spectaculum mihi maximum solatium ac levamen, & obstupui ac fui attonita, quòd viderem tantam majestatem, præsertim illam æternitatem & perpetuitatem, quòdque omnia essent DEUS, & magis DEUS. Ibi quoque mihi ostendit Dominus gloriam perpetuam, quæ me manebat, pro eo, quòd patiebar.

Quamvis autem hæc omnia mihi fuerint maximo solatio, & levamini, cum ego me advertam esse ita imperfectam ac timidam in meis doloribus, ut nesciam, sime bene resignata, dixi meo Domino: DEUS mi, & Domine mi, mille defectus committo in tuo servitio, & licet verum sit, me aliquid pati, agnosco me tamen tam tepidam, ac adeò consumptam meam naturam, adeoque timidam, ut ignorem, sime bene resignata. Sancti Martyres patiebantur cum tanta lætitia & promptitudine, ut eorum pati, esset potius gaudere, atque in medio tantorum tormentorum erant contenti ac hilares, ut bene esset advertere sanctum Spiritum, quo patiebantur: In me omnia sunt contraria, vivo inter dolores cum mille timoribus, & hi ipsimet me torquent. Dominus mihi respondit: Bene, Anima, beneloqueris; adverte nunc. Martyres patiebantur, ut dicis, quia ego illis dabam meam fortitudinem & mea auxilia, ut pro me paterentur, cum hoc solatio, eò quòd ita fieri expediverit: at ecce, quando ego sum passus pro hominibus, assumpsi co-

R r r

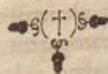
rum

rum fragilitatem, non admisi solatium, fui derelictus ab omnibus creaturis, atque adeò à meo Patre, & cum tanto dolore, ut natura timuerit, ac recusaverit pati, & sit quæsta, senseritque tantas anxietates, & fuerit afflicta, ac sudaverit sanguinem. Hoc ego pro me assumpsi, atque idem, est enim perfectiùs, do tibi. Isto dicto Domini fui summè animata ad patiendum, & plurimùm mihi complacui, in meis doloribus ac afflictionibus, quamvis non absque timore, displicendi DEO.

§. V.

Etiam hoc eodem anno, postquam me quodam die præmonuisset Angelus Custos, ut me resignarem, ad acceptandas gratias, quas mihi DEUS esset præstiturus, per suos Sanctos, vidi ingredientem, per portam cubiculi, quandam processionem Patrum Societatis bipertitam, cum suis pallijs, & luminibus in manibus, cantantium psalmos, sicut fit dum sepelitur defunctus. Erant tamen psalmi jucundi, & canebantur tono læto. Superabant numerum centesimum, & omnes erant animæ beatæ, in fine veniebat Noster sanctus Pater Ignatius indutus elegantissimo & splendidissimo pluviali, cujus unum latus stipabat Sanctus Franciscus Xaverius, alterum Pater Balthasar Alvarez: proximi erant omnes Patres Societatis defuncti, qui fuerunt mei Confessarij. Præcedebant ipsos aliqui Angeli, cum quodam quasi feretro candido, pulchrè exornato, & ante feretrum ibat unus ex Societate, præferens crucem. Postquam advenisset feretrum prope meum lectum, steterunt Angeli, & sancti quatuor Angeli mihi assistentes, me subito acceperunt, indueruntque veste albâ &

pallio cæruleo, posueruntque in feretro, ac deinde illud circumquaq; incensaverunt. Incepit progredi ea pompa, ascendens ad certum spatium, per quosdam gradus, valde latos & amplos, usque ad Cælum: postquam illuc venisset, Angeli aperuerunt portas, & Patres ingrediebantur, singulique deponebant suam stolam, excepto eo, qui ferebat crucem: ubi omnes fuissent ingressi, unaque feretrum, deposuerunt me ex eo, & collocaverunt in pavimento illius Cæli, coopertam nube splendidiSSimâ, quæ dissipabatur: & continuo me reperi impositam in quandam quasi columnam crystallinam, admodum elegantem & pretiosam. Venit Christus Dominus, & aperuit illam, ac fui inducta ad videndum in ea cœlesti Aula ipsam DEUM, in ejus claritate & caligine, sicut aliàs soleo. Vidi etiam, quomodo Sancti essent beati, illâ clarâ visione DEI, & alijs rebus Divinæ Æternitatis. Post omnia me reperi in meo angulo, ita ut non adverterim, quomodo fuerim redempta; Nostrum autem Sanctum Patrem Ignatium cum suis Socijs vidi juxta me. Incepit mihi declarare mysterium, dicendo mihi: Filia mea, & Soror nostra, omnes nos, quos vidisti, intererimus tuæ sepulturæ. Cùmque ego inciperem turbari, addidit: Meliùs convenis cum Angelo tuo Custode, ipse tibi id declarabit. vale. Sanctus Angelus mihi dixit, eam rem fuisse, quandam adumbrationem ejus, quod eventurum esset in mea sepultura, & corpus meum, priùs inferendum Cælo, ad conspectum DEI, quam hic sepeliatur.

CAPUT XXI.

Quomodo ipsi DEUS communicaverit eximiam Spiritûs mysticam, & experimentalem scientiam, præcepitque, ut conscriberet omnes suas experientias, in commodum proximorum, consignandas & in ordinem redigendas à Confessario, quem habebat in Societate JESU, & quid illi ea in reuenerit, cum Sancto Dominico.

Extraordinarijs gratijs, quas DEUS suæ famula, per decursum longæ eius vitæ præstitit, & istud accenseamus, quod ipsi fuerit unà cum illis communicata scientia spiritualis, quam communiter vocamus Theologiam mysticam, & scientiam experimentalem, de qua loquens Divina Sapiencia, ait quod ostenderit iusto Iacob regnum DEI, & dederit illi scientiam Sanctorum, quia ductu Divini luminis est ingressus ad percipienda arcana regni Celorum, qua nimirum sentiebat, & experiebat in se ipso, quod est proprium Sanctorum.

§. I.

In hoc mirè excelebat ista famula DEI, cui Divina Majestas sensim communicavit quinque admirabiles experientias, quæ complectuntur universam scientiam Spiritûs.

1. Quia imprimis experta est, ac attigit omnia concernentia infantiam, Passionem, & Mortem Salvatoris, ac reliqua ipsius sacratissima Humanitatis mysteria, quibus interfuit, ac si tunc denuo executioni mandarentur, ita ut sentiret in se dolores ac tormenta Redemptoris, usque ad participata ejus vulnera pedum, manuum, lateris & capitis.

2. Hinc est progressa ulterius, ad cognoscendam & experiendam immensitatem DEI Trini ac unius, cum suis Attributis, quæ

beatos reddit Angelos ac Sanctos, participando in se ipsa, ac degustando istam beatitudinem, videndo aliquid de eo, quod ipsi vident in suo DEO, pro sua capacitate, idque interdum eâ claritate, quamvis momentanea instar relucenscentis fulguris, ut possimus dubitare, an non fuerit visio clara, qualem nonnulli per speciale privilegium, concedunt Sancto Paulo.

3. Tertio experta est omnes modos familiaritatis & communicationis inter DEUM & animam, per alloquia, per inspirationes, per species, & visiones imaginarias, perque visiones intellectuales, per raptus, elevationes & uniones, mille modis, jam in fundo sui cordis, jam in Cælo empyrio, jam commorando ibi quasi stabiliter secundum spiritum, jam idem percipiendo in suo cubiculo.

4. Ad hac accedit experientia dolorum, cruciatuum, molestiarum ac tormentorum interiorum & exteriorum, quæ est passa, partim ex Divina dispositione, partim propter persecutiones diabolorum, DEO permittente, ita ut experiretur, dolores esse scalas ad gaudium; & Crucem, esse viam pro aduenda cælesti gloria.

5. Deniq; experta est, & probavit actus heroicis omnium virtutum, in quo consistit perfectio Evangelica, cum summa prudentia, circumspèctione, & cautela in vijs extraordinarijs, quibus ducebatur, ne deciperetur. Unde factum est, ut esset ad eam plena hac Divinâ scientiâ, ut posset esse excellens illius Magistra; & anima ipsius, ac modus vivendi, esset instar libri vivi, ubi infinita Sapiencia DEI descripsit atque expressit omnia mysteria nostra Sanctæ Fidei Catholica,

lica, admirabili artificio, adjunctis duobus raris privilegijs, quorum unum erat, quod etiamsi revelationes interdum essent admodum diuturna, & continerent multa, ac minutissimas circumstantias, tam fixè tamen illas imprimeret sua memoria, ut illarum non oblivisceretur: Alterum autem, quod illi DEUS suggererit verba convenientia, quibus possèt declarare, quod viderat, & fusè referre, etiamsi aliquando esset res tam sublimis, ut illi non suppetere verba, pro ea exprimenda. Et quia omnes istæ experientia ac res, quæ illi accidebant, fiebant arcane & modo invisibili, manebantque in ipsius spiritu, quasi in libro clauso & signato, voluit Majestas nostri Magni DEI, ut iste liber aperiretur, omnèsque prodirent in lucem, præcipiendo illi frequentius (sicut fusè dictum est, in Prologo istius historie) ut conscriberet omnes gratias, quas illi præstiterat per decursum ipsius vitæ, eò quod eas ipsi non communicavisset pro illa sola, sed etiam in commodum multorum.

Hoc fuit primū, quod Deus præcepit venerabili Marina, & comprehendit generatim, id quod Divina Majestas extraordinariè in illa est operata: voluit tamen simul, ut observarentur consuetæ leges Ecclesiæ, ut quæ examen rerum publicandarum, & earundem coordinatio ac dispositio fieret, secundum iudicium, prudentiam, & scientiam Confessarij, Magistri ac Directoris, quem habebat in Societate, eò quod non omnia, quæ DEUS secretò suis servis revelat, velit publicari, imò non expediret quadam probare. Propterea cum germanus meus Frater Andreas de Ponte, ex Ordine S. Domini conscripsisset ea, quæ Venerabilis Marina ipsi dicebat vel dictabat, ut illa mihi traderet, ut dictum est in Prologo, retinisset autem ipsorum apographa, mandavit DEUS, ut illa ab eo peteret, mihi que traderet, & ego ex ipsis demerem, quod iudicarem, non convenire, ut publicetur.

§. II.

DE his omnibus habuit ipsa insignem revelationem DEI, à quo fuerunt confirmata ac approbata, & propterea illam

referam, non absque aliqua verocundia, quod continent aliquid me concernens. Hæc igitur ipsamet ait: Postquam DEUS bis duo, vel triduo disposuisset meam animam, suâ Divinâ inspiratione, ut audirem, quod mihi ejus Majestas volebat dicere; quia mihi id accidebat difficile, quodam tempore matutino mihi dixit quædam gravissimè: Expedi, ista tua scripta deponi apud te, donec ego disponam ac decernam, quid fieri conveniat: & dic meo servo (Fratri Andree de Ponte) qui habet hæc scripta, ut propterea non affligatur, neque contristetur; ego enim illi, per me ipsum, polliceor, quod hoc faciendo, si fuerit è mea majore gloria, non sit frustrandus suâ spe, imò ita omnia sint melius disponenda. Multum autem referet, ut omnia tua scripta lustrentur à Confessario ac Magistro, quem ego tibi dedi, pro regenda tua conscientia. Omnia, quæ dixi, expedi fieri, idèoque mandentur executioni. Post hoc vidi gloriosum Patrem Sanctum Dominicum, & quamvis fuerim tergiversata, sicut soleo, coactum illum tamen aspicere: veniebat cum duodecim Sanctis sui Ordinis, adscriptis in numerum Sanctorum & Beatorum, gerebaturque in pectore quasi impressum solem splendidissimum. Intellexi, quod Sol significaret maximum amorem & charitatem, quâ Sanctus fuit præditus, dum degeret in hac vita, erga Dominum DEUM & proximos. Loquutus est mihi de eo, quod mihi prius venerat cum DEO, ac de persona sui ordinis, quæ habebat illas chartas, dixitque mihi: Dices ipsi nomine meo, ut non affligatur; adimplendum enim absque ullo dubio id quod illi dixisti, nomine DEI: dices ei propterea, ut tecum agat eodem modo, quo habetenus, cum charitate, simplicitate, & sinceritate, quâ solet, atque tu fac idem: hæc enim est voluntas DEI: vale.

§. III.

Biduo, vel triduo post id, quod nuntiabat de his chartis, voluit illi DEUS ostendere quasi adumbratam magna mysteria

in ipsis erant descripta. Dum agerem, *inquit*, cum divina Majestate, vidi oculis animæ duos Angelos gravissimos & supremos, qui tenebant simul in sua manu pulcherrimum & elegantissimum librum, quemolvebant & lustrabant cum magna admiratione; atque petito à DEO prius divino ipsius lumine, aspexi illum librum mysticum, cum attentione ac admiratione, & quomodo ipsum Angeli voverent. Deinde se ita verterunt, ut ego possem videre id quod continebat,olvebant folia paulatim, ut ego viderem mysteria, in eo contenta. Erat res admirabilis, videre modum divinum, quo ibi erant signata & impressa tam vivaciter, ut illis videretur inesse ipse DEUS, mysteria sanctissimæ Incarnationis JESU Christi Domini nostri, sanctæ ipsius Nativitatis, Vitæ, & Passionis sanctissimæ, nec non Resurrectionis ac Ascensionis, & reliqua sacra mysteria: Alia erant expressa in specie sigillorum, quæ continebant, & includebant in se mysterium, quod repræsentabant; alia in specie munitorum elegantium & venustorum castellorum; alia in specie imaginum, significantium sua mysteria. Continebat idem liber paucas lineas, scriptas purissimo auro, ut viderentur Divinæ (fortè repræsentabant mysteria Divinitatis): Fui diu vehementer absorpta, dum contemplerer hoc mysterium, ac deinde Sancti illi Angeli clausurunt librum, qui forinsecus fuit admodum elegans & splendidus, atque conversi ad me dixerunt: Soror, iste est liber mysticus, scriptus in tua anima, manu DEI. Hoc dicto abiverunt, & sustulerunt librum in conspectu oculorum meæ animæ: quod ego vehementer sensi, & cum aspicerem quonam irent, ac ferrent illum librum, vidi ipsos ingredientes in cubiculum Servi DEI Fratris Andreae de Ponte, apud quem erant chartæ, quas ipse conscripserat, & DEUS jusserat, apud me deponi.

Postquam fuissent ingressi cum suo libro, quem habebant in manibus, aperuerunt illum, & venientes ad Servum DEI, qui dormiebat (erat enim circiter hora

quarta matutina) dixerunt illi bis: Salve, serve DEI. Sed ille non plenè evigilavit, neque intellexit, quid sibi dictum fuisset. Sanctus autem Angelus ipse Custos optimè attendit, ac respondit: Sancti Angeli, quid mandant, quid petunt à Servo DEI, ego enim hinc illum custodio, & excipiam, quod ipsi est nuntiandum. Angeli DEI (dixerunt illi) nos venimus, nomine DEI, ut traderemus istum mysticum librum huic Servo DEI, in quantum ipse fuit à secretis & scriptor mysteriorum. Tum respondit ille Sanctus Angelus: Domini, si ita est, me concernit hoc negotium, & apud me est deponendus iste liber, atque me oportet referre in numerum cæterorum obsequiorum, quæ iste servus DEI præstitit DEO, tum hoc, quod fuerit Secretarius & Scriptor horum Divinorum mysteriorum, tum etiam istam gratiam, ipsi à DEO præstitam. Sancti Angeli, quod illis videretur esse æqua ejus petitio, ipsi tradiderunt librum, qui illum servavit intra se, eò quod significaret obsequium ab illo DEI Servo Divinæ Majestati ea in re exhibitum. Ego vehementer obstupui istud factum, atque etiam sum mirata, quod viderem, quomodo DEUS tam clementer rependat obsequia sibi præstita. Eram quoque quodammodo desolata, propter meum mysticum librum, imaginata namque mihi fueram, quod ille liber tradendus esset mihi, vel meo sancto Angelo Custodi; nihilominus habui unà solatium, quod DEUS suo servo fecisset eam gratiam. Illi duo Sancti Angeli, postea ad me redierunt, & consolati me sunt in Domino.

§. IV.

Sed cum viderem, quod mihi venerat, & quomodo remuneretur DEUS illa obsequia, dixi illis: Dicant mei Domini Angeli, si tali DEUS dignatus est gratiâ remunerari illum servum DEI, eò quod sit Scriba & Secretarius ipseus mysteriorum, unde magnum cepi solatium; meo Confessario, qui non solum hoc obsequium præstitit, sed tantopere laboravit, &

Rrrr 3

hac

hac de re, deque toto meæ animæ regimine, fuit sollicitus quid dabit DEUS, cum multum mereatur? Responderunt, mani id quod ipsis dicebam, facientes: Isti Servo DEI dabit Dominus ingens præmium, quia non solum est Secretarius ipsius mysteriorum, sed etiam Magister, & Artifex ejusdem operis, quod DEUS in te peragit. Etiam si enim illi dentur præcipui sumptus, & requisita, pro extruendo ædificio, solvatúrque ei labor, ipse tamen impendit operam & laborem suarum manuum, ac proinde in Cælo pro mercede habebit suum meritum & insigne: sicut dum egregius Magister & Architectus extruit sumptuosum & elegans ædificium, etiam si ædificij Dominus ipsi solverit, dederitque pro eo necessaria, inscribit tamen illi, pro suo honore & insigni: *Talis me fecit.* Et hoc dicto mihi valedicentes, abiverunt. *Hanc revelationem volui referre, ut intelligatur, quantum placeat hoc opus DEO, quod est totum ipsius, demptis defectibus, quos habet profectos ex ignorantia Artificis, cujus est operà usus. Quem admodum enim aliquis Princeps desiderans*

*extruere sumptuosum templum, vel palatium, dat architecto vel perito Magistro multa præclara requisita, ligna & lapides pretiosos, ut ipse omnia designet ac elaboret, demendo superflua, ponatque singula suo loco; ita mihi Princeps Cæli, per hanc suam famulam, dedit abundantiam necessarium, & rerum mirabilium, quas illi communicabat: quia tamen mihi tradebantur à femina, erantque omnia dissipata, absque ordine, aut connexione, necesse fuit ea li-
mare, ac demere, quæ videbantur superflua, & in ordinem digerere, singulis suo loco repositis. Omnium porò simul combinatum, juxta ordinem, quo est facta, vocari potest synopsis Theologia & scientia mystica Spiritus, seu scientia experimentalis ac practica universalium virtutum, quæ disponunt ad internam cum DEO familiaritatem, ac ad assequendam Divina contemplationis & perfectionis Evangelicæ sublimitatem.*

✠: (H): 60
✠

A. M. D. G.

P R O.